AGENDA KOSOVO

Mașinăria infernală este pe drum!

GERHARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

SAS

Agenda Kosovo

V.1.0

V.1.0

Redactor: *Valeriu Săngeorzan*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Corector: *Cătălina Simion*
Foto coperta I: *Thieny Vasseur*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: *L'agenda Kosovo*
Copyright © Editions Gerard de Villiers, Paris

Gérard de Villiers

SAS

Execuţie la Rio

Traducere: Marian Tiu

METEOR

PRESS
METEOR PRESS
Traducere: Marian Tiu

CAPITOLUL I

Caporalul Mario Vanzetti, din regimentul 7 Bersaglieri, aprinse cu un gest maşinal proiectorul enorm fixat pe marginea râpei adânci pe fundul căreia curgea râul Bistrica. Apa trecea prin spatele mănăstirii ortodoxe din Vesaki Decani, una din cele mai vechi din Kosovo, în care trăiau înjur de treizeci de călugări sârbi. Puternicul fascicol lumină imediat malul până la mica pasarelă din lemn care trecea peste Bistrica.

Soldatul italian aprinse apoi încă două proiectoare mai mici care luminau limba de pământ dintre firul de apă şi zidurile de piatră înalte de cinci metri ale mănăstirii, unde erau instalate baraca şi toaletele transportabile ale postului de gardă al KFOR, care făcea parte din cadrul acestui stabiliment izolat, situat la graniţa dintre Muntenegru şi Kosovo, în Alpii albanezi. Peste tot înjur alternau dealurile împădurite şi râpele adânci. Un alt detaşament al KFOR, mult mai important, era instalat în faţa intrării principale a mănăstirii, pe drumeagul de pământ care mergea din satul Decani spre frontiera cu Muntenegru, urmând albia râului Bistrica. Un punct de control, precedat de bariere, permitea filtrarea circulaţiei – redusă la câteva vehicule şi tractoare – pentru a evita vizitatorii nepoftiţi. Rulouri mari de sârmă ghimpată se întindeau de-a lungul şanţurilor, iar KFOR instalase pe dealurile din faţa şi din spatele mănăstirii două posturi de santinelă, ocupate permanent.

Bineînţeles, dacă ar fi apărut probleme, soldaţii italieni puteau cere întăriri, tabăra lor fiind instalată aproape de satul Decani, la 10 minute de mers cu maşina.

Mănăstirea făcea parte din enclavele sârbeşti extrem de sensibile din Kosovo, pe care trebuiau să le protejeze faţă de orice acţiune ostilă. De la acţiunile antisârbe din martie 2004, în care grupuri de kosovari dezlănţuiţi se năpustiseră peste satele şi mănăstirile încă ocupate de sârbi într-un Kosovo de acum pur etnic – 90 dintre kosovari au origine albaneză – KFOR voia să

evite absolut orice nou incident care putea să afecteze fragilul proces de independenţă prevăzut pentru finele anului 2007. În 2004, fuseseră 28 de morţi şi 600 de răniţi, centrul oraşului Prizren fusese incendiat, ca şi mica mănăstire de maici din Devie, de pe valea Drenica, unde atacatorii kosovari au profanat icoanele, după care au dat foc clădirii.

Din iunie 1999. Kosovo, în continuare, oficial, provincie sârbă, trăia în tensiune. După mulţi ani de „război de eliberare" puternic încurajat de Statele Unite şi Uniunea Europeană, bombardamentele asupra Serbiei din anul 1999 îl forţaseră pe preşedintele sârb, Slobodan Milosevic, să evacueze Kosovo. Ocupat de trupele NATO – KFOR şi administrat de un organism internaţional, Misiunea Naţiunilor Unite în Kosovo, acesta aştepta de atunci să i se stabilească soarta.

Kosovarii reclamau independenţa cu tot mai multă insistenţă, în timp ce sârbii nu voiau să audă de aşa ceva.

Situaţia critică apăruse în urma unui mare acces de laşitate a puterilor occidentale, la conferinţa de la Rambouillet menită să decidă viitorul Kosovo, în 1999. În graba lor de a pune capăt noului război din Balcani, negociatorii occidentali promiseseră sârbilor că provincia Kosovo va rămâne în continuare sârbă, iar kosovarilor că îşi vor obţine foarte repede independenţa... După 8 ani de pălăvrăgeli haotice, se stagna în acelaşi punct! Normal, ar fi fost suficientă o rezoluţie a Consiliului de securitate al Naţiunilor Unite, care să înlocuiască Rezoluţia 1244 unde se statuase autonomia Kosovo, pentru a rezolva problema. Dar Rusia sărise în sprijinul Serbiei şi avertizase că îşi va exercita dreptul de veto faţă de orice rezoluţie a Consiliului de securitate care ar acorda independenţă kosovarilor. Ori, aceştia, sătui de permanenta amânare, ameninţau, după un ultim armistiţiu de 20 de zile, care expira la 10 decembrie 2007, cu proclamarea unilaterală a independenţei.

Această perspectivă dădea frisoane tuturor diplomaţilor Uniunii Europene. Independenţa, care ar declanşa o reacţie în lanţ în această zonă instabilă, riscă să arunce în aer din nou Balcanii. Astfel, cei 17.000 de soldaţi ai KFOR se pregăteau pentru ce era mai rău, chiar dacă nu era nimic sigur. Atâţia oameni aveau interes ca situaţia să se termine rău...

Acest minuscul teritoriu de 10.800 km^2 – cam cât un

departament francez mare – fusese divizat în cinci zone militare controlate de Franţa, Ungaria, Statele Unite, turci şi italieni. Aceştia din urmă primiseră regiunea dintre Albania şi Muntenegru, la vest, cea mai agitată. Mănăstirea Vesaki Decani era punctul cel mai „sensibil”, pe care îl supravegheau ca pe oala de lapte pusă la fiert. Orice fricţiune în aceste insuliţe religioase era resimţită în Serbia ca o dramă naţională…

Din fericire, drumul care deservea mănăstirea nu era prea circulat, doar câţiva ţărani şi mici traficanţi care mergeau să cumpere cartuşe cu ţigări, mult mai ieftine în Muntenegru, din satul Plav, aflat la vreo 10 kilometri de frontieră.

*

* *

Beppe Forlani, al doilea soldat din micul post de pază, ieşi din baraca care le servea drept dormitor şi sală de gardă şi se apropie de malul acum luminat ca ziua, scrutând cărarea care cobora până la râu. Pasarela din lemn care trecea peste firul apei, dădea într-un drum îngust ce ducea în satul kosovar Decani, la o distanţă de 3 kilometri. Ziua, era destul de frecventat căci, pe versantul dealului, deasupra pasarelei, era un izvor a cărui apă, potrivit locuitorilor, vindeca tot felul de boli. Noaptea, nu era nici ţipenie de om. Circulaţia nu era mai aglomerată nici pe drumul care trecea pe lângă intrarea în mănăstire, apărată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Echipaţi cu căşti, veste antiglonţ, arme, soldaţii KFOR interziceau accesul în mănăstire. Nimeni nu avea dreptul să o viziteze fără o invitaţie de la *iguman*[1] sau o autorizaţie de la KFOR, care nu se eliberau decât foarte rar.

Măsurile erau luate din motive obiective, această regiune din Kosovo fusese întotdeauna în fruntea luptei pentru independenţă, iar Decani, un focar al extremiştilor antisârbi. În timpul ciocnirilor din 2004, o mulţime înfuriată luase cu asalt mănăstirea, cu intenţia clară de a o arde şi de a-i masacra pe ocupanţi. Detaşamentele de soldaţi suedezi care păzeau atunci locul, nu mai putuseră ţine piept atacatorilor decât trăgând pe deasupra lor cu mitraliere de 12,7, ceea ce îi mai liniştise.

Nu era o precauţie inutilă. La 100 de kilometri de acolo, în

[1] Conducător religios al mănăstiri.

valea Drenica, cuibul luptei de independenţă kosovară, locuitorii reuşiseră să treacă de barajele soldaţilor danezi care apărau o mică mănăstire, complet izolată în mijlocul pădurii, şi să dea foc clădirii vechi de secole... Se reuşise evacuarea cu elicopterul a celor şapte călugăriţe care locuiau acolo, evitând să fie arse de vii. Apoi, călugăriţele se întorseseră la ruinele mănăstirii lor, aflate în curs de reconstrucţie pe cheltuiala Uniunii Europene.

Din nefericire, cei 17.000 de soldaţi KFOR nu erau mereu siguri că vor putea evita ceea ce era mai rău. Din 1999, data retragerii trupelor sârbeşti, populaţia sârbă din Kosovo suferise o purificare etnică profundă, sub privirea neputincioasă a MINUK[2], incapabilă să realizeze împăcarea a două populaţii care se urau.

Kosovo, popor de aproximativ 2 milioane de locuitori, devenise jucăria Europei şi a Statelor Unite.

În 1999, scopul declarat era de a se ajunge la un Kosovo multietnic în care sârbii, albanezii, evreii, rromii şi goranii, ar fi trăit în linişte, sub conducerea administratorilor internaţionali. Degeaba, sentimentele bune nu erau agreate în Kosovo, popor format 90 din albanofoni musulmani, dar integrat în Serbia care îl considera a fi leagănul naţiunii. Pe parcursul anilor, câteva sute de mii de sârbi veniseră să se instaleze în mijlocul numeroaselor mănăstiri ortodoxe. Deşi kosovarii îşi satisfăceau serviciul militar în armata iugoslavă, sârbii îi considerau ca pe nişte „fraţi inferiori”. Când, în anii ’80, o mişcare de independenţă începuse să se manifeste, represiunea fusese brutală. Tema mişcării era: „Kosovo este Serbia”.

Rezistenţa, ajutată de Statele Unite şi anumite ţări europene, se dezvoltase până la lovitura de teatru din iunie 1990, când trupele sârbe evacuaseră Kosovo. Apoi, timp de aproape 8 ani, kosovarii fuseseră ţinuţi sub control cu dolari, bucuroşi să-şi reconstruiască ţara pe banii contribuabililor europeni, în aceeaşi perioadă, se negocia cu sârbii pentru o independenţă oficială. În ciuda bunelor intenţii ale MINUK, populaţia sârbă din Kosovo se redusese considerabil. La început îngroziţi de dorinţa de răzbunare a kosovarilor, care nu fuseseră într-adevăr bine trataţi de către Serbia, mulţi sârbi plecaseră odată cu trupele lui Milosevic. Apoi, prin mici masacre, concretizate în asasinate cu

[2] Misiunea Naţiunilor Unite în Kosovo.

ţintă clară şi prin incendii, kosovarii albanofoni şi musulmani dăduseră sârbilor de înţeles că nu erau bineveniţi în Kosovo.

„Convieţuirea paşnică” nu existase niciodată decât în mintea guvernatorilor MINUK, închişi în birourile lor climatizate. În 2007, nu mai erau decât 130.000 de sârbi în Kosovo, dintre care vreo 60.000 regrupaţi în nord, de-a lungul râului Ilariar; ceilalţi erau plecaţi în diverse „enclave”, printre care câteva sate sârbeşti care încă mai rezistau, sortite unei dispariţii sigure, având în vedere că toţi tinerii fugiseră în Serbia.

Mario Vanzetti şi Beppe Forlani, membri modeşti ai KFOR, dislocaţi de o lună de zile pentru paza mănăstirii din Decani, se pregăteau să-şi petreacă cea de-a treia noapte pe platforma situată între zidurile înalte ale mănăstirii şi râu, în condiţii de confort sumar. Cum nu aveau voie să intre în mănăstire, erau ca nişte naufragiaţi pe o insulă pustie, în schimburi continue pentru a veghea preţioşii călugări.

În picioare pe malul râului, Beppe Forlani aruncă o privire neliniştită spre dealul împădurit aflat de cealaltă parte. În urmă cu 4 luni, un tip rău intenţionat trăsese o rachetă RPG 7 spre mănăstire, din acel loc. Slavă Domnului, proiectilul trecuse peste zid, fără a incendia biserica din secolul a! XIII-lea

Dar intenţia putea exista în continuare.

I se alătură lui Mario Vanzetti care supraveghea cărarea ce cobora spre râu. Graţie proiectorului, pasarela se vedea ca la lumina zilei. Soldatul se întoarse spre camaradul său.

— Crezi că va veni?

Mano Vanzetti dădu din umeri şi ridică cureaua puştii de pe asalt.

— Crezi în miracole?

Înainte de a se instala în postul de pază, fuseseră însărcinaţi să se ocupe de aprovizionarea cu apă şi băuturi pentru unitatea lor. În mod normal, soldaţii KFOR nu aveau nici un contact cu populaţia locală şi se aprovizionau din ţările lor. Fără permisii, fără ieşiri în oraş. Totuşi, unităţile KFOR erau autorizate să îşi procure băuturile din zonă.

Astfel, timp de o lună. Mario Vanzetti şi Beppe Forlani coborâseră în fiecare zi în Decani pentru a cumpăra apă minerală şi sucuri. Ori, miracol, vânzătoarea care îi servea era o brunetă cu forme rotunde, privirea arzătoare şi un bust de un alb lăptos;

femeia bălmăjea ceva italiană! Cu fiecare ocazie, schimba câteva cuvinte cu cei doi soldaţi, glumind cu ei şi, ce-i drept, îi întărâta.

Pentru ei, era supliciul lui Tantale, căci, odată ce terminau cumpărăturile, se întorceau în tabăra lor aflată la marginea satului, fără să mai poată ieşi de acolo. Ar fi vrut să-şi întâlnească „cucerirea” lor şi în altă ocazie. Vânzătoarea se numea Adile şi avea o slăbiciune vizibilă pentru Beppe Forlani, care semăna oarecum cu un dansator monden, cu ciocul său şi ochii de culoarea cărbunelui.

Era ca şi cum ar fi fost pe altă planetă…

Înainte de a fi trimişi la noul post, Beppe Forlani, fascinat de gura roşie şi de sânii albi şi mari ai Adilei, îşi luă inima în dinţi.

— Nu o să ne mai vedem, oftase el, de mâine suntem trimişi la mănăstire…

— Păcat! se resemnase Adile care părea întristată de această plecare. E o prostie că nu puteţi veni în oraş.

Beppe Forlani avusese atunci o inspiraţie de geniu.

— De ce nu ai veni tu să ne saluţi acolo? propuse el.

Tânăra tresărise.

— La călugări! Eşti nebun!

— Nu, nu la ei, în spate, precizase tânărul soldat, explicându-i unde erau instalaţi. Poţi veni pe poteca care merge pe lângă râu, e de mers vreo jumătate de oră. Nu avem nimic de făcut toată ziua.

În ciuda dorinţei vizibile pe care o avea de a spune „da”, Adile protestase.

— Nu, nu, o să fiu văzută!

— Poţi veni seara! Nimeni nu te va remarca, răspunse Beppe.

Tocmai încărcau ultima cutie cu sucuri când Adile îi trimisese o ocheadă arzătoare şi zisese foarte repede:

— Voi încerca!

Privirea ei rămăsese lipită de cea a lui Beppe mai multe secunde şi tânărul italian simţise că ea îl dorea. Trebuise să facă un efort uriaş pentru a nu-i cuprinde imediat sânii cu mâinile. De atunci, visa în continuu la Adile. Fără prea mare speranţă.

Vocea camaradului său îl smulse din visare.

— *Fan culo!* Priveşte!

Întindea braţul spre râu. Beppe Forlani observă o siluetă care tocmai traversa pasarela. O femeie în fustă lungă se pregătea să

o ia pe cărarea care ducea spre spatele mănăstirii, acolo unde erau ei... Tânărul soldat, sub efectul adrenalinei, simţi cum sexul i se întăreşte brusc. Nu putea să-şi ia ochii de la silueta care tocmai venea spre ei, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu dispară. Dacă tânăra kosovară venea la acea oră, cu riscurile pe care şi le asuma, scopul era clar.

— Lepădătură! Să ai grijă, zise Mario Vanzetti, înainte de a se întoarce în baracă.

*

* *

Cei zece bărbaţi, cu feţele mascate de cagule negre, înaintau în şir indian de-a lungul unei poteci înguste care şerpuia pe versantul dealului, invizibil din cauza vegetaţiei dese. Întorcând privirea spre stânga, puteau vedea silueta întunecată a mănăstirii din Decani, de cealaltă parte a râului, cu luminile gălbui: călugări în chiliile lor, citind sau rugându-se. Distanţaţi la câţiva metri, bărbaţii mergeau cu pas rapid, într-un întuneric total.

Cinci dintre ei aveau agăţate de umăr câte un Kalaşnikov, iar ultimul ducea în spate un RPG 7 şi trei rachete în husele din pânză. Cel din fruntea şirului se opri câteva clipe, ascultă zgomotele nopţii, apoi o luă pe o cărare ce cobora spre fundul văii. Agăţându-se de tufişuri pentru a nu aluneca pe solul umed, ceilalţi îl urmau, într-o linişte absolută. După un sfert de oră, tipul din fruntea şirului simţi sub picioare pietrişul albiei râului. Se opri, ceilalţi alăturându-i-se şi aplecându-se în aşteptarea ordinelor. Şeful lor, pe care îl ştiau sub porecla de „Vula”, ridică mâneca de pânză a bluzonului pentru a se uita la ceasul cu cadran luminos. Încă un sfert de oră. Preferase să îşi ia o marjă de siguranţă. Privirea i se îndreptă spre mănăstire: cele două luminiţe se stinseseră. Doar lumina crudă a proiectorului, de dedesubt, departe în stânga, se mai vedea în noapte. O noapte senină, cu un cer înstelat.

*

* *

Adile Uko ieşi de pe cărare şi se opri să-şi tragă sufletul, în mijlocul fascicolului de lumină. Beppe Forlani simţi instantaneu cum salivează. Tânăra îşi prinsese părul negru într-un coc, gura roşie îi ieşea şi mai mult în evidenţă şi purta o rochie neagră

lungă, acoperită cu ţechini din argint, al cărei decolteu adânc în V îi punea în valoare sânii mari albi.

Încălţată cu sandale cu talpă compensată, era puţin mai înaltă decât Beppe Forlani. Acesta veni spre ea.

— Drăguţ că ai venit! făcu el, cu gâtul uscat.

Brusc, se simţi jena. Adile Uko privi în jurul ei.

— Unde este colegul tău?

— În postul de pază, zise Beppe. Doarme.

Nu trebuia să îl deranjeze. Îşi puse jos casca, puşca şi se dezbrăcă de vesta antiglonţ, rămânând doar în uniformă. Apoi, îi făcu semn tinerei.

— Vino.

Se duseră la umbra zidului, departe de lumina brutală a proiectorului. Adile Uko privi înspre baracă.

— Eşti sigur că doarme?

— Da, jură italianul.

În timp ce Mario Vanzetti trebuia să privească înnebunit… Se apropie de tânără, destul pentru a-i simţi respiraţia caldă.

— Nu pot rămâne mult timp! murmură ea. Eşti sigur că nu vine nimeni?

— Călugării nu ies niciodată noaptea, o asigură Beppe Forlani, iar colegii din postul aflat în faţa mănăstirii nu au voie să se deplaseze.

Pe furiş, se apropie şi mai mult şi îşi puse mâna pe şoldul Adilei Uko, devorând-o din priviri.

— Eşti frumoasă! şopti el cu voce gâtuită.

Atingerea coapsei calde sub degetele lui îl înnebunea. Niciodată nu mai dorise atât de tare o femeie. Brutal, fără să îşi dea seama, se lipi de tânăra kosovară. Ea păru că întoarce capul când el vru să o sărute apoi, foarte repede, îl lăsă să-i introducă o limbă avidă în gură… în câteva secunde, erau strâns lipiţi unul de celălalt, sărutându-se în voie. Când Beppe prinse un sân între degete, crezu că va ejacula pe loc. Sexul lui urla de dorinţă, sub pânza uniformei.

Adile se dezlipi şi zise din nou:

— Opreşte-te! Trebuie să fim cuminţi, trebuie să plec.

Ca şi cum ai smulge o bucată de carne de la un tigru înfometat…

Tânărul italian trase de rochie şi sânii mari albi ieşiră aproape

complet din decolteu. Începu să-i maseze sălbatic. Adile se lăsă mângâiată câteva minute, lipită de el, excitată de sexul întărit al tânărului pe care îl simţea lipit de abdomenul ei. Apoi îl îndepărtă.

— Putem fi văzuţi! şopti ea. Nu putem merge în altă parte? În interiorul mănăstirii… este o uşă, acolo.

Efectiv, o uşă mică din lemn se deschidea în perete, permiţând călugărilor să coboare până la râu.

— Nu, făcu Beppe, este încuiată pe dinăuntru.

Febril, tocmai se descheia la nasturii uniformei.

Adile arătă atunci spre cabina de WC chimic.

— Acolo?

Beppe nu ar fi îndrăznit să-i propună, dar nu trebuia să fie mai regalist decât regele. Până la urmă, dacă ea voia să o facă în budă… Evident, colegul lui, Mario nu îi mai putea vedea şi se supăra. Dar nu avea de ales…

— *Bene! Avanti*! şopti el.

Deschise uşa şi o împinse pe tânără înăuntru. Fără să vrea, Adile se trezi aşezată pe chiuvetă şi imediat Beppe îşi băgă mâinile în decolteul ei, scoţându-i complet sânii afară. Crezu că pulsul îi explodează când simţi cum degetele Adilei îi scoteau sexul întărit afară din pantalon. Fără menajamente, se aplecă şi îl băgă în gură.

*

* *

Cu un gest, „Vula” făcu semn tovarăşilor săi să-l urmeze. Din câţiva paşi, traversase râul aproape secat şi ajunse pe malul pe care se afla mănăstirea. O cărare aproape invizibilă şerpuia pe mal. În stânga, la vreo 100 de metri, se vedea în continuare proiectorul care lumina albia râului, dar ei se aflau în umbră.

În câteva minute, cei zece bărbaţi ajunseră lângă mănăstire, dând într-un teren defrişat, în dreapta zidului care mergea până la şosea. Servea drept atelier în aer liber şi depozit de lemne. Cei zece bărbaţi se lipiră de zid. Erau în partea opusă şoselei, la vreo 100 de metri de postul principal de pază al italienilor.

După ce ascultă un timp, „Vula” merse de-a lungul zidului şi ajunse la o uşă din lemn care dădea în interiorul mănăstirii. Puse mâna pe zăvorul din lemn şi îl răsuci fără dificultate. Apoi, trase spre el şi uşa se deschise silenţios spre grădina mănăstirii şi

bisericii din secolul al XIII-lea. În dreapta lui, „Vula” distingea aleea lungă care urca spre intrarea principală a mănăstirii. În faţă, o altă alee ducea spre chiliile călugărilor, între parter şi primul etaj.

Luna lumina slab locul. „Vula” se aplecă şi verifică dacă pumnalul era bine aşezat la cizmă: dacă dădea peste vreun călugăr somnambul, îl înjunghia. Nici vorbă să îl lase să încurce misiunea. Cu inima bătând puternic, trecu de mica uşă, intrând în mănăstire, urmat de oamenii săi, care mergeau pe peluză ca să nu se audă pietrişul. Îşi atingea scopul propus.

CAPITOLUL II

Beppe Forlani scoase un mormăit sălbatic în momentul în care se elibera în gura Adilei Uko fără să se mai poată abţine. Plăcerea lui fu atât de violentă încât i-ar fi smuls sânii… Totuşi, libidoul său nu era calmat şi era la fel de excitat. Apucând-o pe Adile de coc, începu să se mişte în gura ei şi, vrând nevrând, ea trebui să îşi continue felaţia, cu un efect aproape imediat.

De această dată, când se întări din nou, tânărul italian schimbă tactica. Ridicând-o de subsuori, îi băgă mâna sub rochia neagră pe care i-o ridică până pe burtă. Degetele lui apucară elasticul unui chilot pe care îl trase în jos furios. Încercă apoi să o penetreze pe fată dar era jenat de chiuvetă. Atunci, o răsuci pe Adile şi o lipi de peretele lateral al cabinei. Adile îl ajută cambrându-se şi mădularul lui se înfipse rapid în pântecele ei. Tânărul soldat scoase un geamăt de uşurare.

În fine, făcea sex! Cu mişcări puternice care făceau să tremure cabina, cu mâinile crispate pe sânii Adilei, care începu să geamă tot mai tare. Înnebunit, Beppe Forlani îi puse mâna peste gură continuând să se mişte. Cabina de WC era zguduită şi invadată de plăcere. Adile îşi înfigea dinţii în palma bărbatului, fără ca acesta să observe măcar.

Îşi zise că o va sodomiza, dar era prea târziu: ejaculă pentru a doua oară.

Amorţită, Adile Uko rămase lipită de perete, penetrată, cu inima bătând repede. Beppe realiză că totuşi nu putea şi a treia

oară şi se retrase. Era totuşi o seară plăcută! Nu s-ar fi gândit că această ţărăncuţă vine până acolo pentru a face sex. Mândru, concluzionă că etnicii kosovari trebuiau să aibă penisuri mici.

*

* *

Încercând să se confunde cu zidul interior al mănăstirii, oamenii lui „Vula” îşi ţineau respiraţia. Uşile câtorva chilii erau la câţiva metri de ei. „Vula”, însoţit de unul dintre ei, tocmai intra pe furiş în chilia cea mai apropiată, care dădea sub o arcadă dinspre poarta din spatele mănăstirii. Doar apăsă pe clanţă. Nici o chilie nu era încuiată cu cheia.

Brusc, ceilalţi rămaşi afară tresăriră: scârţâitul tavanului terasei de deasupra lor indica o prezenţă. Vreun călugăr care, de insomnie, îşi făcea plimbarea. La 3 metri deasupra lor! Dar pentru a-i putea vedea, ar fi trebuit să se aplece mult peste balustradă! Se confundau cu peretele, graţie hainelor negre.

Încremeniţi, aşteptau cu mâinile crispate pe arme. Soldaţii italieni ai KFOR erau la aproximativ 100 de metri, la capătul aleii care ducea spre poartă. Puteau să ajungă în câteva minute şi să cheme întăriri care le-ar fi făcut imposibilă retragerea.

Se întoarseră spre uşa chiliei de unde nu se auzea nimic. Cei doi membri ai echipei erau intraţi deja de aproape 2 minute.

*

* *

Beppe Forlani ieşi din cabina de WC, epuizat şi satisfăcut, amorţit de plăcerea puternică pe care tocmai o savurase. O voce şoptită în spatele lui îl făcu să tresară.

— Nemernicule! Nu te-ai plictisit!

Îl văzu pe camaradul său Mario Vanzetti, ieşit pe furiş din postul de pază.

— *Şi! Şi*! bâigui el, era super.

Îi tremurau picioarele. Brusc, coborând privirea, zări ceva ieşit din pantalonii uniformei celuilalt soldat. Colegul său îşi scosese sexul afară şi se masturba încet. Beppe Forlani realiză că era mai mare ca al lui.

— Te deranjează dacă mă duc şi eu? întrebă timid Mario Vanzetti. Nu mai pot. Când am auzit-o cum geme…

Beppe Forlani nu se gândise la asta. Întoarse capul spre cabina cu uşa închisă. Până la urmă, el îşi făcuse treaba şi dacă îi

făcea plăcere colegului său…

— Du-te! şopti el, dar ai grijă să nu ţipe!

Cu un mers de somnambul, se îndreptă spre baracă şi se trânti pe cuşetă, revăzând în minte minunatele ultime 10 minute. Simţea încă în palmă carnea caldă a sânilor mari şi albi ai kosovarei.

*

* *

Fratele Momcilo Padrovic dormea adânc, când auzi un zgomot la uşa lui. Se ridică în fund şi aprinse lumina, crezând că era un câine care intrase pe uşa lăsată întredeschisă.

Reuşi să vadă doi bărbaţi cu cagule, îmbrăcaţi în negru, înainte ca unul dintre ei să se arunce asupra lui, trântindu-l în pat. O mână cu mănuşă neagră îl strânse de gât şi o voce îi şopti la ureche, în sârbo-croată:

— Nu ţipa, altfel te omor! Fă ce îţi spun şi totul va fi bine… Ridică-te uşor.

Panicat, cu pulsul la 200, tânărul călugăr se ridică. Era într-o cămaşă de noapte şi în chiloţi, bărbos, foarte slab, miop şi nu avea deloc forţă fizică. Nici nu se gândi să opună rezistenţă atacatorilor. Era o răpire! Incredibil! Ce făceau soldaţii care trebuia să îi „păzească”? Bărbatul îi dădu drumul din strânsoare şi trecu în spatele lui, punându-i mâna peste gură.

— Încalţă-te! îi şopti.

Pe pipăite, tânărul călugăr îşi încălţă bocancii. Imediat îi imobilizară braţele cu cătuşe care îi intrau în carne. Cei doi îl scoaseră din chilie şi unul dintre ei îi repetă, punându-i lama unui pumnal la gât:

— Dacă ţipi, îţi tai beregata.

Cei trei ieşiră de sub arcadă şi se îndreptară spre fundul grădinii, apoi trecură de poarta care dădea spre exterior.

Abia dispărură cei trei, când alţi doi membri ai echipei de comando deschiseră uşa chiliei din faţa lor. Aceasta se deschise cu un scârţâit uşor şi văzură un bărbat îngenuncheat lângă patul său, cufundat în rugăciune, la lumina unei veioze roşii. Nu apucă să se ridice că deja era pe jumătate sugrumat.

Când Adile Uko văzu uşa cabinei deschizându-se, se gândi că efemerul ei amant se întorcea. Îşi simţea încă picioarele moi şi protestă în şoaptă:

— Nu, nu, trebuie să plec.

Încurcată, vorbise în albaneză. Deja, noul-venit o împingea spre perete şi scotocea brutal sub rochia ei lungă, ignorându-i sânii rămaşi dezgoliţi.

— Nu, repetă ea.

Doar că el era ca o tornadă. O mână smulse chilotul pe care tocmai şi-l ridicase, iar mâna ei atinse un sex gol şi fierbinte. După consistenţă şi lungime, realiză că nu era cel care tocmai o penetrase mai devreme! Deja, elasticul chilotului se rupse. Lipit de ea, atacatorul merse direct la ţintă. Îndoind uşor genunchii, îşi apropie sexul de cel al Adilei apoi împinse brusc, înfigându-se în abdomenul kosovarei.

Aceasta simţi cum i se taie respiraţia datorită violenţei atacului şi nici nu apucă să se opună. Deja, bărbatul se dezlănţuia furios, mişcându-se repede. Dar poziţia era inconfortabilă şi sexul îi ieşi afară. Imediat, o întoarse, îi ridică rochia şi, de această dată, se înfipse în ea mai uşor, murmurând câteva cuvinte la urechea ei.

— O să o iei în fund, târfa! În fund!

Fiindcă vorbise în italiană, Adile nu înţelese sensul cuvintelor dar simţi cum sexul lui merge mult mai departe decât al precedentului. Lipită de peretele din plastic, ea se lăsă sodomizată.

*

* *

Era a cincea chilie în care intrau. Deja, patru călugări dispăruseră în întuneric prin portiţa din lemn, escortaţi de răpitori. „Vula” hotărâse să procedeze astfel pentru a limita pagubele, dacă erau surprinşi. Fiecare echipă de câte doi includea un bărbat înarmat, capabil să încetinească un eventual contraatac al soldaţilor italieni. Puţin probabil: o linişte profundă domnea în continuare peste mănăstire şi chiar şi zgomotele de pe terasa de deasupra încetaseră. Călugărul se întorsese la somn.

De această dată, duhovnicul pe care îl treziseră era înalt şi bine făcut, bărbos ca şi ceilalţi. Reuşi, pentru câteva secunde, să scape din mâna care îl sugruma şi scrâşni în sârbă:

— Ce vreţi? Cine sunteţi?

Lama unui pumnal se înfipse puţin în abdomenul lui şi o voce îi

zise:

— Taci sau te omor!

Încremenit, se supuse: şi el dormea în haine sumare. Într-o clipă fu încălţat, încătuşat şi împins afară din chilie. Unul dintre răpitori îi ţinu mâna la gură, până ce ieşiră din mănăstire. Când trecură de portiţa din lemn, ultimul dintre atacatori o închise cu grijă şi puse la loc zăvorul mare, alăturându-se apoi tovarăşului său care îl împingea pe călugăr spre râu. Coborâră panta fără nici o vorbă. Restul grupului îi aştepta de cealaltă parte a apei, ascunşi în tufişuri. Toată operaţiunea nu durase mai mult de 20 minute. „Vula” ridică privirea spre promontoriul unde era instalat proiectorul. Nici o mişcare în acea parte.

— Să mergem, şopti el.

Urcară până la cărarea care ducea în satul Decani. Mai aveau cel mult o jumătate de oră.

*

* *

Pentru a treia oară, Mario Vanzetti se înfigea în abdomenul tinerei albaneze. Cabina de WC se mişca sub loviturile lui şi reuşi cu greu să ajungă la orgasm. Bineînţeles, o forţase pe kosovară să îi sugă membrul dar, în ciuda tinereţii, era peste posibilităţile lui. În fine, îşi eliberă puţina spermă care îi mai rămăsese cu un geamăt înfundat şi se retrase lent din abdomenul inundat, ţinându-şi respiraţia.

— Eşti bună! murmură el în italiană, mângâind fundul Adilei Uko. Ar trebui să vii mai des.

Ea nu răspunse, iar el ieşi, încheindu-se la pantalon şi inspirând aerul răcoros al nopţii. Îi venea să cânte şi să danseze. Se întoarse în baracă, îl zări prin întuneric pe Beppe, întins pe cuşeta lui, savurându-şi şi el, orgasmele.

— La naiba, ce treabă! zise el.

Beppe nu răspunse. Adormise. Mario Vanzetti se întinse şi el, cu inima încă palpitând şi abdomenul arzând. Uşurat. În mod normal, consemnele KFOR cereau ca, în permanenţă, o santinelă să stea afară, dar nimeni nu ar veni să vadă ce făceau. Cel puţin, nu înainte de răsărit. Cei de la posturile din faţă erau obligaţi să traverseze mănăstirea pentru a ajunge până la ei şi nu făceau asta decât în caz de urgenţă.

Fără să îşi dea măcar seama, Mario Vanzetti căzu într-un somn

de recuperare.

*

* *

Cei cincisprezece bărbaţi înaintau cu paşi repezi pe cărarea invizibilă din pădure. „Vula”, în frunte, începea să zărească luminile din Decani. Încă un sfert de oră de mers. Cei cinci călugări răpiţi mergeau şi ei tăcuţi, terifiaţi, încremeniţi, clătinându-se pe terenul denivelat. Când unul dintre ei încetinea, primea o lovitură puternică în spate, însoţită de o ameninţare în şoaptă. Nu putuseră să vorbească şi nu înţelegeau unde voiau să îi ducă. Tot ce îşi doreau, era să se oprească: acest drum era epuizant.

În fine, cărarea coborî şi ajunseră într-un spaţiu deschis, chiar în spatele satului. Un mozaic de câmpuri şi de plantaţii. Continuară în şir indian, tăcuţi. Fratele Momcilo Padrovic se întrebă unde erau duşi. Într-un Kosovo controlat de KFOR, riscau să fie găsiţi rapid. Alerta va fi dată din zori, la prima rugăciune, pe la patru dimineaţa, când ceilalţi călugări le vor remarca lipsa.

Nu va mai fi timp să ajungă departe.

*

* *

Adile Uko ajunse gâfâind la puntea din lemn de peste râu. Cu faţa arzând, moartă de ruşine şi frântă de plăcere. Nici nu îşi mai luase chiloţii rupţi iar sperma celor doi amanţi succesivi se scurgea pe picioare. Bineînţeles, mergând să-l vadă pe tânărul italian, ştia la ce să se aştepte, dar nu îi convenea că făcuse dragoste şi cu colegul lui. Se consolă zicându-şi că fusese violată, ceea ce era cam adevărat.

Cei doi tineri virili îi oferiseră clipe foarte plăcute.

În orice caz, amica ei Iliriana se va desfăta cu povestirea ei. Ea o sfătuise să meargă la această întâlnire destul de nebunească. Adeptă mândră a independenţei, avea un văr la Haga, ceea ce îi dădea o anumită autoritate în satul populat de radicali antisârbi. Tatăl ei administra o staţie de benzină la intrarea în sat şi era, şi el, un fost membru al UCK[3].

Iliriana, de când Adile îi vorbise de italianul ei, o instiga să meargă la el. O întrebase chiar şi în ce zi merge, lăsând să se

[3] Armata de Eliberare din Kosovo.

înţeleagă că ar putea să o însoţească. În ajun, Adile o anunţase, dar Iliriana se răzgândise.

Tânăra kosovară se clătină şi căzu. Ridicându-se, auzi deodată un zgomot nepotrivit pentru acea oră: „tuf-tuf”-ul unui motor în doi timpi! Era precum cele de la „daboubs”, mini-camionete motorizate importate din China, cu ghidoane mari care le făceau să semene cu Harley Davidson. Le vedeai mereu pe drumurile de ţară iar unii rromi le transformaseră în maşini de tăiat lemne, montând la motor o pânză circulară. Apoi mergeau din sat în sat, să taie lemn de foc pentru ţăranii care nu aveau cu ce să se deplaseze. Doar că nimeni nu lucra noaptea, de obicei. Adile îşi zise că vreunui avea insomnie.

Parcursese 100 de metri când zgomotul încetă aşa cum începuse iar ea nu se mai gândi.

*

* *

Calm, „Vula” desfăcu platoul din oţel pe care se puneau buştenii şi porni motorul utilajului. Ar fi vrut să îl acopere cu o pătură, atât de mare i se părea vacarmul. Din fericire erau la peste 500 de metri de sat, lângă un maldăr enorm de lemne pe care rromii începuseră să le taie de câteva zile. Plecau din Decani seara şi se întorceau dimineaţa devreme.

Zece metri mai departe, restul comandoului aştepta, sub şopron. „Vula” făcu semn şi doi dintre oamenii săi se ridicară, împingându-l pe Momcilo Padrovic. Acesta se clătina pe picioarele lungi şi slabe şi nu înţelegea ce voiau de la el. Totul se petrecu foarte repede. Unul din oameni îl forţă să îngenuncheze în timp ce altul, ţinându-l de păr, îi puse gâtul pe placa din oţel.

„Vula” doar împinse un levier bine uns şi lama circulară trecu prin gâtul călugărului ca printr-un lemn. Capul fu separat de corp în câteva secunde. Era mai puţin rezistent decât un butuc de fag… corpul căzu într-o parte şi „Vula” puse capul într-un coş de nuiele adus special. Deja, alţi doi oameni ai săi îl aduceau pe al doilea călugăr. Nici acesta nu conştientizase şi nu opusese rezistenţă. În exact 7 minute, cei cinci călugări fură decapitaţi, fără prea mare efort.

Abia ajunse în coş ultimul cap, că şeful comandoului opri motorul şi privi înspre sat. Nici o lumină: zgomotul motorului nu atrăsese atenţia.

Ajutat de unul din oamenii săi, luă coşul şi se îndreptă spre şosea, în timp ce se pierdea din nou în pădure pentru a ieşi de acolo mai târziu.

„Vula” îi va mai revedea, plecând şi el imediat ce ultima parte a misiunii era îndeplinită.

*

* *

Pe la patru şi jumătate dimineaţa, Nasmi Taqi, administratorul hotelului *Iliria,* situat la intrarea în satul Decani, chiar la marginea şoselei, fu trezit de lovituri violente la uşa hotelului. Se duse să deschidă şi se trezi nas în nas cu doi soldaţi cu un aer supărat, uşor de recunoscut după chipiurile lor roşii cu pană.

— Ce se petrece? întrebă el.

— Cinci călugări au fost răpiţi în noaptea aceasta de la mănăstire, anunţă ofiţerul italian. Trebuie să căutăm prin sat. Aţi remarcat ceva suspect?

— Nu, dormeam, bâigui kosovarul, încă ameţit de somn.

Farurile mai multor autovehicule ale KFOR luminau împrejurimile. Soldaţii începeau să se desfăşoare peste tot, barând drumul şi intrând printre case. Brusc, o exclamaţie îngrozită izbucni ceva mai departe. Ofiţerul italian schimbă câteva vorbe în limba sa cu unul din militari şi îl trase brutal după el pe kosovar.

— *Avanti!*

Nasmi Taqi se lăsă condus, ajungând la un grup de soldaţi italieni strânşi la câţiva zeci de metri distanţă. Toţi priveau pe jos. Locotenentul îndreptă lanterna spre cinci obiecte aflate pe jos, în cerc, cu o hârtie albă în mijloc.

— Ştiţi cine a comis această oroare? întrebă el cu voce slabă.

Administratorul de la *Iliria* rămase mut, încremenit, oripilat, privind cele cinci capete bărboase cu ochii închişi. Decapitaţi ca de o ghilotină. Participase la rezistenţă, dar nu văzuse niciodată o asemenea oroare. Ofiţerul italian îi îndreptă capul spre hârtia pusă pe jos în mijlocul capetelor tăiate.

— Ce scrie acolo?

Kosovarul bâigui lent:

— *Ujqit e zi te Kosoves*.

— Ce înseamnă?

— Lupii Negri din Kosovo.

— Şi restul?

Kosovarul îşi înghiţi saliva şi traduse cu o voce tremurată inscripţia cu litere roşii: „Indepenţă imediată. Acesta este un prim avertisment pentru toţi inamicii Kosovo-ului liber. Am executat cinci membri ai forţelor de ocupaţie sârbe. Vor urma alţii.”

Alb ca varul, locotenentul făcu maşinal semnul crucii şi bâigui:

— *Mama mia!*

Cu paşi nesiguri, se duse spre maşina 4x4 Touareg a forţelor KFOR şi apelă Comandamentul de la Pristina. Situaţia îl depăşea.

În câteva minute, KPF[4] şi MINUK vor fi pe drum şi întreg Kosovo se va trezi în oroare. Din 1999, se temeau de un act barbar de acest gen şi trebuia să i se întâmple tocmai lui.

CAPITOLUL III

Rafale violente de vânt măturau mica platformă a aeroportului din Pristina unde nu era decât un singur avion, un Fokker al Malev, cu destinaţia Budapesta. Aveai impresia că norii groşi şi negri care acopereau dealurile de la orizont vor strivi micile case din cărămizi roşii care decorau peisajul plat.

O vreme sinistră, apăsătoare.

Când Malko intră pe pasarelă, o rafală de ploaie glacială îi biciui faţa şi ar fi vrut să se întoarcă în avionul care îl adusese de la Ljubljana din Slovenia. Era îngrozitor de complicat să ajungi în Kosovo, iar Elko Krisantem trebuise să îl ducă cu maşina de la castelul din Liezen la Ljubljana, unde se îmbarcase într-un vechi avion DE 9 al JAT[5] care părea gata să se dezintegreze.

Pasagerii zborului de la Ljubljana alergau sub ploaie pentru a ajunge la aerogară şi li se alătură şi el. Regreta deja seara petrecută cu Alexandra în capitala slovenă. Formalităţile poliţiei erau reduse la cele mai simple proceduri, Kosovo nefiind cu adevărat o ţară, ci doar un teritoriu, sub administrarea ONU. Abia îşi recuperase bagajele, că un tânăr ras în cap, îmbrăcat într-un costum gri, cravată, cu alură de cadru superior, se apropie de el.

[4] Forţa de Politie din Kosovo

[5] Liniile Aeriene Iugoslave

— *Mister Linge?*

— Da.

— Sunt Vernon Stillwell şi trebuie să vă însoţesc la hotel. După aceea, aveţi întâlnire la misiune, cu doamna Pamela Bearden.

— Misiune?

Tânărul american zâmbi.

— Da, aici aşa numim noi ambasadele. Doamna Bearden tocmai a sosit de la Napoli şi vă aşteaptă.

Pamela Bearden era responsabila CIA pentru Kosovo, o excelentă specialistă, îl asigurase şeful staţiei de la Viena convingându-l să meargă la Pristina, capitala viitorului Kosovo independent.

Luară loc într-un enorm 4x4 Cadillac Escalade negru, la fel de masiv ca un tanc Abrams şi aproape la fel de blindat, pilotat de o blondă cu faţă ingrată şi constituţie de boxer.

Foarte repede după ce părăsiră aeroportul, intrară într-un şir interminabil de maşini care înaintau încet. Autostrăzile era necunoscute în Kosovo şi şoselele cu două benzi nu reuşeau să absoarbă nenumăratele maşini 4x4 ale organizaţiilor internaţionale, KFOR, MINUK, OSCE şi alte sigle barbare. Cum kosovarii, abia ieşiţi de sub ocupaţia sârbă, îşi luaseră maşini, pur şi simplu nu se mai putea circula. Făcură un sfert de oră ca ă traverseze Kosovo Polie[6]. Pe 28 iunie 1389, turcii îi învinseseră aici pe sârbi. Aceştia povesteau încă despre bătălie ca şi cum s-ar fi întâmplat în ajun. După 7 secole, nu mai rămânea din această bătălie eroică decât un târguşor trist fără nici un farmec, întins de-a lungul şoselei spre Pristina. Totuşi, Serbia oficială continua să venereze acest loc încărcat de istorie şi să îl revendice. Cam ca Alsacia şi Lorena pentru Franţa după războiul din 1870. Malko, prin geamurile cu urme de gloanţe ale Cadillac-ului, descoperi mulţimea gri, prost îmbrăcată, tarabele de fructe şi legume rahitice, casele moştenite din comunism.

Kosovo nu producea nimic, în afară de o proastă impresie. Ţara trăia din banii diasporei, kosovarii emigranţi în Germania sau Elveţia. Aceştia, în fiecare vară, graţie „bogăţiei” lor, reveneau în ţară să racoleze cele mai frumoase fete. Pe loc, anumite „familii”, unele mai mafiote decât altele, îşi împărţeau

[6] Câmpia mierlelor.

diferite afaceri necurate şi trăiau foarte bine, dar kosovarul de mijloc, ţăran obişnuit cu munca şi răbdător, trăia la limita sărăciei. Cu un şomaj de 60, Kosovo se plasa în fruntea săracilor europeni. Nu mai avea industrie, cu excepţia câtorva mine în nord, pe care era obligat să le închidă, din cauza poluării mari, şi o singură centrală electrică pentru toată provincia, pe bază de lignit, care umplea Pristina cu fumul ei galben şi urât mirositor.

În fine, ajunseră la Pristina. Ploaia încetase. În timp ce mergeau pe strada Bill Clinton, Malko remarcă, aliniate pe trotuare, zeci de mici generatoare, întreruperile de curent şi de apă erau frecvente, ceea ce complica viaţa.

— Am ajuns! anunţă Vernon Stillwell.

Jumătate din parcarea de la *Grand Hotel Pristina* era ocupată de maşinile 4x4 ale organizaţiilor internaţionale. Malko intră în holul lugubru al *Grand Hotel*-ului. Ultima dată când mai fusese acolo, era în iunie 1999. După 8 ani, nimic nu se schimbase. În dreapta intrării, acelaşi magazin oferea câteva feţe de masă ţesute în China şi reviste vechi de mai multe luni. La stânga, tejgheaua lungă de la recepţie era pustie. Când să ajungă în camera sa de la etajul cinci, constată că liftul din dreapta era tot defect…

— Sosesc, îi zise tânărului american.

La etaje, o mochetă verzuie şi pătată, în perfect acord cu iluminatul crepuscular, te trimitea cu gândul la sinucidere. Camera ar fi fost depăşită şi pentru o tabără de concentrare. Pentru a telefona, trebuia să treci prin centrală şi să înfrunţi o angajată care vorbea engleza. Malko îşi lăsă valiza şi coborî, cu moralul la pământ.

Din cinci stele etalate pe acoperişul *Grand Hotel,* cel puţin patru erau complet nemeritate.

— Doamna Bearden vă aşteaptă nerăbdătoare, îl asigură Vernon Stillwell.

— Mă îndoiesc! zâmbi Malko.

Ca toată lumea, citise în presă relatarea oribilului atentat comis la mănăstirea din Decani. Executarea cu sânge rece a cinci călugări sârbi, răpiţi şi apoi decapitaţi cu un tăietor circular…

Bineînţeles, nu arestaseră pe nimeni.

De atunci, totul fierbea. KFOR trecuse în alarmă cod roşu, comunităţile religioase sârbeşti publicau fără încetare

comunicate acide, reproşând KFOR că nu îi protejează şi acuzând pe kosovari că sunt cu toţii asasini. La Belgrad, presa se dezlănţuia, prevăzând alte masacre şi cerând ca armata sârbă să revină în Kosovo pentru a-i proteja pe locuitori.

Toată presa sârbă luă în colimator pe kosovarii care cereau independenţă pentru a putea să-i asasineze mai uşor pe ultimii sârbi prezenţi încă în Kosovo. Aici tensiunea era palpabilă, sporită şi de nenumăratele puncte de control ale KFOR şi KPF.

Problema era că trupele ONU habar nu aveau pe cine să caute…

Evident, satul Decani, ai cărui locuitori erau cunoscuţi pentru sentimentele antisârbeşti, fusese răscolit în amănunţime, sătenii interogaţi, casele percheziţionate. Fără nici un rezultat: comandoul ucigaş venise din altă parte, dar nu se ştia de unde. Beneficiaseră cu siguranţă de complicitatea unor localnici, căci doar sătenii puteau şti că rromii erau acolo pentru 8 zile cu tăietorul circular, lăsat nesupravegheat noaptea.

De atunci, etnicii sârbi cereau vehicule blindate pentru a merge la piaţă…

Bineînţeles, toată presa din lume denunţa această crimă oribilă, care dădea serios de gândit ţărilor europene, obligate să recunoască viitoarea independenţă a Kosovo. Numeroase comentarii arătau cu degetul spre extremiştii kosovari care se remarcaseră deja în trecut prin pogromurile antisârbeşti. Acest masacru era diferit. Era un act politic, planificat şi executat cu sânge rece, ale cărui prime consecinţe începeau să se facă simţite.

Vernon Stillwell se întoarse spre Malko, în timp ce urcau pe o stradă asfaltată.

— Atenţie, o să ne zgâlţâie. Amintiţi-vă drumul, când veţi reveni la sediul misiunii: aici, la Pet Shop, se face la dreapta. Este sens interzis dar nu este nici o problemă. Este strada Salim Berisha, apoi la stânga strada 24 Mai.

Efectiv, enormul 4x4 începu să se legene furios. Străzile înguste de pe dealul Arbeira, la vest de Pristina, unul din cele mai elegante cartiere ale oraşului, erau desfundate ca un drum african. Cuprinşi de o frenezie de reînnoire, kosovarii înlocuiau toate pavajele, desfundând solul spre disperarea misiunilor străine, în mare parte regrupate pe aceste străzi înguste. În fine,

Cadillac-ul trecu printre stâlpii din ciment pentru a opri în faţa unei plăci din oţel escamotabilă care dispăru în pământ. Plăcile grele şi negre care formau gardul se dădură la o parte, făcând loc unei magnifice clădiri albe cu trei etaje, în faţa căreia flutura drapelul american.

Pe lângă importanta lor participare la KFOR, americanii pompau în Kosovo grămezi de dolari, mituiau toţi politicienii şi dispuneau de mii de „senzori" pentru a urmări situaţia atent. Dacă partea militară era condusă de la Napoli prin Cartierul General Sud al NATO, restul depindea de Departamentul de Stat şi de CIA. Povestea de dragoste dintre albanezii kosovari şi Statele Unite începuse în iunie 1998 printr-o întâlnire ce avusese loc la Junuc între Richard Holbrooks, pe atunci secretar de stat american, adică ministru al afacerilor externe, şi şeful UCK. Oripilat, Richard Holbrooks descoperise că aceşti răzvrătiţi se salutau cu pumnul ridicat! Ca sovieticii! Pentru a-i face să schimbe tabăra, o ploaie de dolari se abătuse peste ei de atunci.

Urcând peronul de la misiunea americană, Malko se întreba de ce oare americanii, care dispuneau de atâtea mijloace în această ţară minusculă, îl chemaseră în ajutor. Era de notorietate publică faptul că ei făceau legea în Kosovo, după conferinţa de la Rambouillet. Ridică ochii şi îşi reţinu o mişcare de retragere. O balenă eşuată îl aştepta în capul scărilor. O femeie cu o alură aproape monstruoasă, păr blond care părea că nu mai văzuse şamponul un cincinal, o faţă rotundă şi plină, îmbrăcată într-o haină gri şi un pantalon fără formă.

— *Welcome în Kosovo*! zise călduros creatura, întinzând lui Malko o mână grasă. Am auzit vorbindu-se multe despre dumneavoastră.

Pamela Bearden era moartea libidoului. Trebuia să se străduiască pentru a privi în faţă acest corp diform, datorat *junk-food*-ului, dar cu ochi albaştri ce sclipeau de inteligenţă. Din spatele ei apăru replica masculină, un uriaş de aproape 2 metri care se apropia de două chintale.

— Colonelul Malcolm Tustin, anunţă Pamela Bearden. Ofiţerul meu de legătură cu KFOR.

Mâna lui Malko dispăru în lopata americanului şi urmă în clădire cuplul pachidermic. Până la o sală de conferinţe unde se afla deja un tânăr cu figură dură, brunet, elegant, privire vie. Se

ridică pentru a-l primi pe Malko. Pamela Bearden făcu prezentările.

— Domnul Kadri Butka este şeful KSHIK[7]. Conducea, în perioada rezistenţei, serviciul de contraspionaj al UCK. Ne este de mare ajutor.

Deci, omologul local al Pamelei Bearden. Luară loc în jurul mesei, în faţa sticlelor de apă minerală şi a unei cafetiere aflate pe un încălzitor. Americanca se întoarse imediat spre Malko.

— Domnul Frank Capistrano, *Special Advisor for Security* de la Casa Albă, a insistat să apelăm la dumneavoastră.

— Sunt flatat, răspunse Malko, dar păreţi deja foarte bine sprijiniţi.

Nu voia să îşi facă un inamic din Kadri Butka. Acesta zâmbi mecanic. Pamela Bearden continuă:

— Bineînţeles, avem atuuri, dar nu le avem pe *toate.* Ori, ne confruntăm cu o situaţie extrem de sensibilă. Preşedintele George W. Bush ţine neapărat ca situaţia în Kosovo să rămână sub control până la obţinerea independenţei, care trebuie să vină într-un viitor foarte apropiat.

— Când?

Americanca făcu un gest evaziv.

— Ultima rundă de negocieri între membrii troicii[8], kosovari şi sârbi se termină pe 10 decembrie. Acum puţin timp, premierul kosovar, Agim Seku, şi-a exprimat iniţiativa de a proclama unilateral independenţa Kosovo, la foarte puţin timp după această dată. Conform angajamentelor, Statele

Unite vor recunoaşte această independenţă, chiar fără aprobarea Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite.

Rusia avertizase cu exercitarea dreptului de veto faţă de independenţa Kosovo, fără acordul sârbilor. Ori, Rusia avea un loc permanent în Consiliul de Securitate… Recunoaşterea ONU exclusă, nu mai rămâneau decât soluţii rele sau foarte rele, pentru inextricabila dezordine a minorităţilor în Balcani.

Atunci, în cancelarii, începură rugăciunile intens. Tic-tac-ul bombei cu explozie întârziată al conferinţei de la Rambouillet se auzea din ce în ce mai tare. Un incident cum era masacrarea a

[7] Serviciul de Informaţii al Kosovo.

[8] UE, Statele Unite şi Rusia.

cinci călugări ortodocşi risca să provoace deraierea unui proces deja foarte prost conceput. Ca şi cum ar fi citit gândurile lui Malko, Pamela Bearden preciză:

— Ceea ce s-a întâmplat la mănăstirea din Decani este extrem de grav. Dacă vinovaţii nu sunt repede identificaţi şi arestaţi, întreg procesul de independenţă riscă să se gripeze. Statele Unite nu pot recunoaşte o ţară incapabilă să îşi controleze extremiştii. Moscova va da vina pe noi. Numai că, dacă ne schimbăm atitudinea, kosovarii riscă să se răscoale şi să ne reproşeze neimplicarea. Deci, nu avem dreptul să ratăm.

Când termină îşi turnă un pahar mare de apă minerală.

Malko o lăsă să îşi potolească setea şi spuse vorbele care îi stăteau pe limbă:

— Cred că mijloacele agenţiei sunt considerabile în Kosovo, unde sunteţi instalaţi de 8 ani.

Pe de altă parte, domnul Butka pare mai bine înarmat decât mine pentru a-i descoperi pe vinovaţi. Nu sunt vorbitor de albaneză şi nu am nici un contact în această ţară.

Vizibil, responsabilul CIA la Pristina se aştepta la aceste obiecţii şi, după ce îşi aprinse o ţigară scuzându-se că fumează pentru a slăbi, îi explică:

— Desigur, Agenţia dispune de mijloace puternice, dar ne-am concentrat în plan politic. Această problemă revenea Diviziei Operaţiuni. Ori, aceasta este slab reprezentată aici. În ceea ce îl priveşte, domnul Butka vă va explica personal problema.

Kosovarul desfăcu o hartă a Kosovo şi puse degetul pe partea de vest a ţării.

— Acest masacru oribil s-a produs nu departe de Pec, cel mai mare oraş din vest. Ori, în această regiune, reţelele mele sunt foarte slabe, pentru a nu spune inexistente. Deci nu am putut strânge informaţii precise.

— Sunt destui oameni care ştiu ce s-a întâmplat acolo, obiectă Malko.

— Desigur, recunoscu şeful KSHIK. Este vorba, în esenţă, de familia Berisha, care nu este în relaţii bune cu noi, pentru că şeful ei, Adem Berisha, este la Haga, inculpat pentru crime de război. În privinţa grupului lui Naser Salimaj, sunt extremişti adepţi ai Albaniei Mari, care nu au vrut sau n-au putut să se integreze în procesul politic actual. Minţi înfierbântate. Îi bănuim

chiar că ar fi apropiaţi de AKSH.

— Ce este AKSH? întrebă Malko.

— Armata Naţională a Kosovo, o structură clandestină catalogată de Uniunea Europeană drept mişcare teroristă care a comis deja unele atentate.

— Nu îi bănuiţi?

— Ba da, bineînţeles! Dar fără nici o probă.

— Mai aveţi alte piste?

— Da. Ramiz Berisha, pentru a-şi răzbuna fratele prizonier la Haga.

— Şi acest Naser Salimaj?

— Este posibil, recunoscu şeful KSHIK.

Acest mod al lui de a pune cărţile pe masă îi arăta deznădejdea. În faţa lui, colonelul Malcolm Tustin lupta vizibil cu somnul, lăsându-se rezemat pe spătar.

Malko realiză, în liniştea apăsătoare, că nu fusese adus degeaba: CIA era *cu adevărat* în încurcătură.

— Bun, făcu el, să începem cu începutul. A- ceastă mănăstire se află foarte aproape de frontiera cu Muntenegru. Este posibil ca asasinii să fi venit de acolo?

Kadri Butka scutură din cap.

— Este foarte probabil. Postul de poliţie muntenegrean nu a văzut pe nimeni în acea noapte. Am vorbit cu Doushko Markovic, şeful Serviciilor din Muntenegru, şi nu crede nici el că poliţiştii mint. Este un tip de treabă.

— Această mănăstire era păzită de KFOR? continuă Malko.

— Bineînţeles. Un post de pază în faţă, unul în spate, două puncte de control pe şosea. Nu au văzut nimic. Călugării au dat alarma în zori, sesizând dispariţia fraţilor lor.

— Aţi verificat în satul vecin, Decani?

— KPF a făcut-o. Verificarea s-a făcut în mod conştiincios, căci este un sat cunoscut pentru opiniile sale radicale antisârbeşti. Nu au găsit nimic. Totuşi, au avut cu siguranţă complici locali. Fierăstrăul circular mobil care a fost folosit pentru decapitarea celor cinci călugări era acolo de 3 zile şi doar locuitorii din Decani ştiau asta. Numai că aceşti oameni nu vorbesc…

Omerta nu exista decât în Italia. Pamela Bearden scoase o foaie din dosar şi o împinse spre Malko.

— Asasinii au lăsat această revendicare, asimilând călugării

unei armate de ocupaţie, şi amenințând cu alte acţiuni. Este semnată „Lupii Negri din Kosovo”.

Malko se întoarse spre Kadri Butka care zise imediat:

— Este prima dată când aud de această grupare! Am verificat: nimeni nu a mai auzit vorbindu-se de ea.

Aceasta îi aminti lui Malko de grupările islamiste armate din Irak, care adoptau nume fanteziste pentru crimele lor cele mai oribile.

— Altfel spus, concluzionă el, suntem în beznă. Nu ar putea fi o provocare a Serviciilor sârbe de la Belgrad?

Evident, sârbi care să asasineze călugări ortodocşi, puţin probabil, dar în războiul din umbră nu trebuia eliminată nici o ipoteză.

Niciunul din interlocutorii săi nu părea receptiv la sugestia lui. Chiar şi Kadri Butka scutură din cap.

— Riscurile politice ar fi prea mari.

— Şi o motivaţie religioasă? Kosovo este musulman iar aceşti călugări sunt ortodocşi.

De această dată, Pamela Bearden răspunse:

— Aici, nu suntem în Arabia Saudită! Procentul de adepţi nu depăşeşte 17. Desigur, fiecare sat are moscheea lui, dar nu există nici un fanatism, nici femei cu văl; toată lumea consumă alcool, bere sau raki. Şi o treime din musulmani aparţin sectei Bektachis, care sunt foarte liberali. Sunt şi 30 catolici în Kosovo, unde bisericile şi moscheile coabitează uneori în acelaşi oraş. Kosovarii atacă mănăstirile ortodoxe, deoarece consideră că au fost folosite ca centre de tortură, în timpul ocupaţiei sârbe.

Malko nu insistă. Problema rămânea aceeaşi.

— Cine profită de această crimă abominabilă? întrebă el

Trebuia să se revină la fundamentali: *Itfecil qui prodest.*

Pamela Bearden răspunse imediat:

— Sârbii, evident, care ar dori să dovedească comunităţii internaţionale că etnicii kosovari nu îşi merită independenţa.

Malko se întoarse spre Kadri Butka.

— Ce ziceţi? Este ţara dumneavoastră şi sunteţi un specialist în informaţii.

— Cred că sârbii sunt în spatele acestei crime, răspunse şeful KSH1K, dar cei care au acţionat sunt kosovari.

— Din ce motiv?

— Au fost forţaţi. Sârbii, după ce au plecat, au lăsat în urmă multe „cârtiţe”. Kosovari recrutaţi în secret de SDB[9]. „Ofiţerii de legătură” sârbi au plecat cu dosarele lor şi pot să-i activeze uşor.

Această ipoteză nu păru bizară lui Malko. O asemenea manevră nu putea fi decât opera unui mare Serviciu. Nu era o treabă de amator. Problema era că nu ştia de unde să-şi înceapă ancheta. Pamela privi la ceas şi anunţă:

— Am o întâlnire la MINUK. Aş vrea să ne întâlnim pe la ora şase la restaurantul *Tijfany,* pentru a vă prezenta pe cineva care vă poate ajuta. Vorbiţi germana, nu-i aşa?

— Este limba mea maternă.

— Bine! Este vorba de o funcţionară austriacă de la OSCE, Karin Steyr. Cunoaşte bine Kosovo fiindcă este deja la al doilea sejur. Mi-a zis că ar putea să ne ajute.

Era deja în picioare, imitată de colonelul Tustiri care îşi revenea cu greu din semisiesta lui.

Pe culoar, Malko îl regăsi pe Vemon Stillvvell, aghiotantul Pamelei Bearden, care îi întinse un plan al oraşului Pristina şi cheile unei maşini.

— Doamna Bearden vă sfătuieşte să utilizaţi acest vehicul care are numere de la OSCE şi trece neobservat.

Coborâră împreună în parcare iar Malko descoperi un 4x4 alb, un Touareg nou-nouţ. Nu era chiar atât de discret. Se urcă la volan şi se uită pe hartă. Din fericire, Pristina nu era Tokio. Descoperi fără probleme *Tijfany,* semnalat cu un punct roşu.

*

* *

— Vă prezint pe Karin Steyr, anunţă Pamela Bearden, vorbind tare pentru a se face auzită în hărmălaie.

Malko simţi un fior plăcut în stomac. Karin Steyr arăta exact cum îi plăcea lui. O faţă cu trăsături fine, cu ochi gri inexpresivi, o gură bine desenată, un corp armonios cu picioare lungi înfăşurate în ciorapi plasă foarte fini. Un detaliu neaşteptat: nu purta sutien, căci sfârcurile sânilor ei grei se desenau sub mătasea verde a cămăşii. Poate că aşa se obişnuia ia OSCE.

Cu un pahar de şampanie în mâna stângă, întinse dreapta lui Malko, cu un zâmbet ambiguu.

[9] Serviciile de Informaţii Sârbe

— Bună ziua, Pamela mi-a explicat problema dumneavoastră. Sper să vă pot ajuta. Ne vedem în curând.

Se întoarse în mulţimea de la cocktail. Toţi „internaţionalii” erau acolo, din toate naţionalităţile prezente în Kosovo, cu câteva uniforme de la KFOR. Malko se apropie de bar, unde barmanul grăbit desfăcu o sticlă de şampanie Taittinger pentru a-i umple paharul.

Pentru un timp, contemplă mulţimea de funcţionari aflaţi în misiune în Kosovo, vizibil grăbiţi să-şi potolească setea. Pamela Bearden, care înfuleca sandviciuri pe furiş, era prinsă într-o discuţie cu un general francez.

Karin Steyr reapăru din mulţime. Malko se gândi că venea spre ei, dar aceasta întindea deja paharul spre barman, care scoase sticla din frapieră. Malko profită totuşi pentru a o acosta pe tânără.

— Pamela Bearden mi-a spus că dumneavoastră cunoaşteţi foarte bine Kosovo…

— Îl cunosc puţin, recunoscu ea. Uite, vreţi să întâlniţi paiaţa americanilor, Hashim Taci?

Arăta spre un bărbat înalt, zâmbitor, înconjurat de un grup compact.

— De ce l-au ales pe el?

Karen Steyr îi adresă un zâmbet suav.

— Din greşeală. Adevăratul lor candidat pentru viitoarele alegeri era Adem Berisha. Şi al britanicilor.

— De ce l-au schimbat?

Zâmbetul tinerei se accentua.

— Este în închisoare la Haga, acuzat de crime de război.

Evident, se încurcau lucrurile…

Un tânăr blond, înalt, cu părul tuns scurt îi făcu semn şi ea ridică paharul de şampanie pentru a-i răspunde, întorcându-se apoi spre Malko.

— Este Ben Gordon, tipul de la „6”. Ştie multe lucruri.

— Despre cazul mănăstirii?

— Nu.

— L-am întâlnit pe Kadri Butka, zise Malko, pare eficace.

— Este unul bun, conchise Karin Steyr, dar nu vă poate ajuta. Cei care ar putea cunoaşte ceva despre acest caz sunt concurenţii politici ai şefului său, Hashim Taci. Nu îl vor ajuta cu

nici un preţ. Altfel, Taci ar profita.

— Şi dumneavoastră? Pamela Bearden mi-a spus că dumneavoastră aţi propus să mă ajutaţi.

— Este adevărat, recunoscu tânăra. Cunosc pe cineva care poate că ştie ceva şi care mă place mult. Este motivat: nu vrea cu nici un preţ ca procesul spre independenţă să eşueze.

— Spuneţi-mi mai multe!

Karin Steyr ridică paharul de Taittinger Brut fără să răspundă, iar Malko propuse imediat:

— Dacă vă invit la cină, îmi spuneţi mai mult?

Privirea gri îl fixă, şmecheră.

— Dacă cina este bună, da.

CAPITOLUL IV

Perspectiva unei cine cu Karin Steyr se îndepărta tot mai mult. În compania unui grup de internaţionali, tânăra, cu paharul de şampanie în mână, părea dispusă să stea până la închiderea programului la *Tijfany.* Oamenii cei mai importanţi plecaseră deja: Hashim Taci, viitorul prim-ministru susţinut de americani, şeful misiunii ruse, generalul francez comandant al KFOR... în cele din urmă, grupul din jurul Karinei Steyr se destrămă. Austriaca sărută tandru un britanic înalt, organizator al cocktailului, şi se alătură lui Malko.

— Mergem? Aveţi o maşină?.

— Da.

— OK. O las aici pe a mea.

În Touareg, Malko întrebă:

— Unde mergem?

Karin Steyr consultă ceasul.

— La această oră, ia *Renaissance.* Este foarte aproape de *Grand Hotel.* Parcaţi acolo.

Cu Touareg-ul blindat, traversară bulevardul Garibaldi pentru a intra pe o străduţă desfundată şi luminată slab.

— Iată sediul KSHIK, anunţă Karin Steyr, Serviciul lui Kadri Butka.

Arătă o clădire modestă, galbenă, cu trei etaje, retrasă, pe

partea stângă, fără nici o lumină. Continuară, trecând pe sub o arcadă pentru a da într-o curte pavată, slab luminată. Ajunşi în capăt, Karin Steyr ciocăni la o uşă după care apăru un personaj mofturos, cu păr blond lung. O primi pe tânără cu efuziune.

Un bar lung la stânga, o sală mare dominată de un mic podium, unde un tip cânta la pian. Totul era din lemn natur. Parcă ar fi fost într-un castel de munte. Doar bărbaţi, discutând în şoaptă. Îi conduse până în fund, la o masă separată. Karin îi explică, în şoaptă:

— Aici este locul de relaxare al oamenilor lui Kadri.

Fără să comande, o ospătăriţă seducătoare începu să pună pe masă gustări, însoţite de o carafă cu rachiu.

Şampania Taittinger nu ajunsese să potolească setea Karinei Steyr. Abia umplu Malko două pahare cu rachiu că ea îl ridică pe al ei şi zise:

— Pentru succesul misiunii dumneavoastră în Kosovo!

Goli paharul dintr-o sorbitură şi îl puse pe masă cu o grimasă de mulţumire.

— Este foarte bun.

Se aruncă asupra gustărilor, în timp ce Malko umplea din nou paharul. Cu greu îşi putea dezlipi ochii de la sânii grei care se mişcau liber sub cămaşa din mătase verde. Toată personalitatea tinerei emana erotism: privirea ei sigură şi zâmbitoare, maniera de a se mişca, vizibilul ei chef de viaţă. Nu avea deloc profilul tipic al funcţionarilor internaţionali. Ciorapii plasă şi lipsa sutienului atrăgeau atenţia.

— Apropo de misiune, aveţi vreo teorie în cazul călugărilor?

Karin Steyr aşteptă să termine mâncarea, înainte de a răspunde.

— Mai întâi, zise ea, trebuie să ştii despre Kosovo că este o ţară violentă. Sunt albanezi grupaţi în clanuri în care problemele se rezolvă cu Kalaşnikovul. Cu puţin timp în urmă, unul din fraţii lui Adem Berisha, şef de filială al partidului AAK[10], a fost ciuruit în mijlocul oraşului în maşină. Exact în ziua în care maşina lui, 4x4 blindată, era la reparat... Unsprezece lovituri. Mort pe loc.

— De ce?

Ea ridică din umeri, ceea ce îi făcu sânii să se mişte.

[10] Alianţă pentru Viitorul Kosovo, desprinsă din UCK.

— Doar familia lui ştie.

— Unul cum e Kadri Butka nu ştie? se miră Malko. Kosovo este mic.

— Trebuie să ştie, recunoscu Karin Steyr, dar nu o va spune celor care nu sunt kosovari. I-ar provoca probleme.

Ea reveni la rachiul de mere. Malko aşteptă răbdător pentru a reveni la subiect.

— Este posibil ca etnicii kosovari să se răzbune pe călugării sârbi?

Karin Steyr se strâmbă dubitativ.

— Puţin probabil. Acum trei luni, cineva a tras o rachetă RPG 7 asupra mănăstirii din Decani, fără prea mari pagube, dar a fost un act izolat. În cursul unei manifestaţii, kosovarii pot deveni foarte periculoşi, dar altfel nu.

— Atunci cine i-a decapitat pe aceşti călugări? insistă Malko.

Karin Steyr se aplecă peste masă, lipindu-şi bustul greu de lemn, privind la Malko cu o intensitate aproape jenantă. Erau de toate în privirea ei.

— Dacă ştiam, eram regina petrolului.

— I-aţi zis Pamelei Bearden că mă puteţi ajuta.

Tânăra se îndreptă.

— V-a vorbit de ciungul, Naser Salimaj?

— Da. Este un extremist.

— Un radical, partizan al Marii Albanii, o regrupare din Kosovo, Macedonia şi Muntenegru. A aflat despre Kadri Butka că propagă zvonuri referitoare la oamenii apropiaţi lui, cum sunt cei din AKSH, că ar fi putut lovi, iar asta îl înnebuneşte.

— Credeţi că este nevinovat?

— Da, vrea independenţa înainte de toate, şi nu ar face nimic din ce ar putea îngrădi procesul. Este adevărat, în AKSH sunt nebuni cu cagule înarmaţi care comit mici ilegalităţi, infracţiuni, iar el ştie. Motiv în plus pentru ca ei să nu acţioneze: Naser Salimaj provoacă teamă.

— Atunci, pe cine bănuiţi?

Karin Steyr nu ezită.

— Poate foştii „colaboratori” ai sârbilor. Sunt infractori, ca pe vremurile Gestapoului francez. Nu au nimic de pierdut şi sârbilor le convine.

— Cine are informaţii despre ei?

— Kadri Butka, dar nu în vest. Nu are nici o sursă acolo. Dacă are cineva acolo, acela este Naser Salimaj.

— Le va oferi?

— Poate. L-am întâlnit de mai multe ori. Era legătura britanicilor, care l-au lăsat baltă. Este prea eretic. În plus, a trebuit să-şi facă propria anchetă. Triunghiul Pec-Suva Reka-Dakovica este fieful lui.

Malko îşi turnă rachiul de mere. Pianistul plecase şi restaurantul se golise.

— Pare de mirare, concluzionă el, că nimeni din satul Decani nu a văzut nimic...

— Trebuie întrebat Naser Salimaj, concluzionă tânăra. Poate el va avea un răspuns.

— Puteţi să-mi aranjaţi o întâlnire?

— O să încerc. Dar să nu spuneţi că v-aţi întâlnit cu Kadri Butka. După independenţă, aceştia doi se vor înjunghia.

— Naser Salimaj vorbeşte engleza sau germana?

— Puţin din fiecare, dar eu vorbesc albaneza. Mergem, lucrez mâine devreme...

Ieşiră pe sub plecăciunile bătrânului hippy cu părul pe umeri. Un grup de bărbaţi, de lângă intrare, şuşoteau încă în jurul unei sticle de rachiu. Probabil oameni ai KSHIK.

Curtea, cufundată într-un întuneric total, era un loc periculos cu adevărat. Malko luă braţul Karinei Steyr care se clătina pe tocuri din cauza pavajului inegal. Era fericit de acest contact fizic. Fugitiv, masa caldă a unui sân îi atinse braţul. Ieşiră în cele din urmă în faţa *Grand Hotel.*

— Vă conduc? propuse Malko.

Karin Steyr ezită câteva secunde, apoi răspunse:

— Da, voi lua un taxi mâine dimineaţă. Stau la Albeira, pe colină.

Acolo unde erau toate misiunile străine. Cinci minute mai târziu, după ce trecuseră de misiunea rusă, îi arătă lui Malko:

— Aici.

Nu voia să se despartă de ea şi zise:

— La acest cocktail, eraţi singura femeie în fustă.

Tânăra zâmbi.

— Îmi place să rămân feminină, chiar şi când lucrez. Vă deranjează? adăugă ea ironic.

— Deloc! Din contră. Iată numărul meu de mobil. Aştept apelul dumneavoastră.

Ea aruncă cartea de vizită în geantă şi coborî din maşină. Înainte de a dispărea sub o arcadă întunecată, zise:

— Vă sun.

*

* *

Adile Uko scria cifre maşinal, în faţa celor doi soldaţi italieni care aşteptau să-şi plătească sucurile. Nici nu îndrăznea să îi privească în ochi. Totuşi, ei aveau o atitudine perfect normală, mulţumindu-se din când în când să arunce o privire discretă în decolteul ei.

Trecuse o săptămână de la expediţia ei la mănăstire şi, bineînţeles, nu îi mai revăzuse de atunci pe cei doi amanţi de-o seară.

Ca toţi locuitorii din Decani, aflase a doua zi de crimele petrecute. Era îngrozită. În fiecare secundă se aştepta să vadă KPF debarcând la ea acasă. Dar zilele treceau fără ca nimic să se întâmple. Cei doi soldaţi italieni nu avuseseră cum să se laude cu abaterea lor de la disciplină… Dacă nu vorbeau, cum nimeni nu o văzuse pe Adile Uko mergând spre mănăstire, stătea liniştită.

Doar cu conştiinţa avea probleme.

La început, Adile nu făcuse nici o legătură între vizita ei la cei doi soldaţi şi oribilul masacru de la mănăstire. Apoi, se gândise la mai multe amănunte tulburătoare. Când discutase despre crime cu prietena ei Iliriana Maloku, aceasta ridicase din umeri şi spusese:

— Sunt sârbi. Bine le-a făcut.

După aceea, Adile se gândise la zgomotul motorului auzit în timp ce se întorcea spre Decani. De atunci, ştia că acesta coincidea cu asasinarea celor cinci călugări. Deodată, un gând viclean îi venise în minte. O singură persoană ştia la ce oră mersese să-i întâlnească pe cei doi soldaţi: Iliriana. Aceasta insistase ca Adile să-i spună exact, pentru ca, eventual, să o însoţească. Bineînţeles, nu apăruse.

Totuşi, Adile îşi amintea că o încurajase mult să facă această escapadă.

Bineînţeles, pe moment, Adile nu văzuse decât un joc. De atunci un gând oribil se insinuase în ea.

Dacă prezenţa ei facilitase masacrarea celor cinci călugări? Adile nu era proastă: realiza perfect că cei doi soldaţi, în timp că făceau dragoste cu ea, nu supravegheau râul. Ori, ancheta KPF determinase că răpitorii veniseră pe o potecă de pe versantul dealului, chiar în faţa postului de pază al celor doi italieni, pentru a ajunge la intrarea în mănăstire.

Terminându-şi nota de plată, îşi dădu seama că ar fi putut ajuta ancheta să înainteze. Dar, cu ce preţ! Dacă aventurile ei se vor afla, fratele ei o va omorî pentru a păstra onoarea familiei.

Mai bine nu spunea nimic.

Maşinal, întinse nota de plată celor doi soldaţi, cu un zâmbet mecanic. Imediat ce plecară, îşi aprinse o ţigară, obsedată de tot ce îi trecea prin cap. Iliriana şi tatăl ei, Naim Maloku, erau inamici declaraţi ai sârbilor. Un unchi al Ilirianei era la Haga pentru că torturase şi asasinase trei soldaţi sârbi în împrejurări destul de atroce.

Oricum, Adile nu ar îndrăzni vreodată să vorbească despre aceasta prietenei sale.

O voce o făcu să tresară.

— Deci, l-ai revăzut pe italianul tău frumos?

Ridicând ochii, o văzu pe Shqipe, una din prietenele ei, care venea uneori să îi dea o mână de ajutor. Şi ea îl remarcase pe soldatul care îi făcea curte Adilei. Aceasta, oribil de indispusă, protestă:

— Eşti nebună! Ştii bine că ei nu au dreptul să vină în sat.

Shqipe o privi ironic. Mică, grăsună, cu figură ingrată, bărbaţii nu se interesau deloc de ea, iar Adile o bănuia că este oarecum geloasă pe ea. Tânăra kosovară se aplecă peste tejghea şi spuse încet:

— În seara aceea, plecasem să caut lemne şi te-am văzut mergând pe poteca spre râu... Era deja noapte. Va trebui să îmi povesteşti ce ai făcut cu el, altfel...

Plecă zâmbind. Adile voia să intre în pământ. Bineînţeles, prietena ei nu făcea nici o legătură între crime şi expediţia ei amoroasă. Era doar curiozitate răutăcioasă.

Doar că aceasta însemna că ştia... Ori, Shqipe era o clevetitoare incorigibilă. Risca să spună la tot satul. Şi dacă ajungea la urechile KPF, Adile o păţea rău.

Foarte rău.

*

* *

Un cer albastru imaculat făcea Pristina aproape atrăgătoare. Malko ieşi din cămăruţa care servea drept baie şi se întrebă dacă Karin Steyr îi va da vreun semn de viaţă.

Era presat de timp.

În enclava sârbă Gracavica, la sud de Pristina, zidurile erau acoperite cu afişe care cereau întoarcerea armatei sârbe, pentru a proteja locuitorii din enclavă. Reacţiile continuau, amplificate chiar. Degeaba KPF şi KFOR juraseră că vor rezolva cazul, nimeni nu îi credea. *Politika,* cea mai mare revistă sârbă din Belgrad, publica un reportaj pe opt pagini despre Kosovo, alcătuit numai din mărturiile sârbilor care trăiau încă acolo, care povesteau atacurile şi abuzurile ale căror victime erau.

Era şi un interviu cu o călugăriţă ortodoxă, Anastasia, relatând cum, în 2004, o mulţime de kosovari dezlănţuită dăduse foc mănăstirii ei şi încercaseră să o ardă de vie... într-un chenar, un anume Milan Ivanovic, deputat sârb din oraşul mixt Mitrovica, extremist notoriu, declara că moartea oribilă a celor cinci călugări nu va rămâne nepedepsită. Şi pretindea că gruparea de care aparţinea „Garda prinţului Lazăr” era deja pe urmele vinovaţilor.

Nu era deloc liniştitor...

Malko se îmbrăca atunci când sună telefonul.

— Nu vă trezesc? întrebă imediat vocea suavă a Karinei Steyr.

— Nu glumiţi... Sunteţi la serviciu?

— Da, am băut prea mult ieri! Dar am lucrat pentru dumneavoastră. Ne putem vedea peste o oră, la restaurantul *Home,* chiar lângă OSCE.

— Nici o problemă.

— Atunci, pe curând.

Închisese deja. Era un simplu flirt sau o afacere? O va afla foarte repede.

*

* *

De această dată Karin Steyr purta un taior deschis la culoare peste un pulover al cărui decolteu în V îl tenta pe Malko să îşi bage mâna în el. La fel ca în ajun, nu purta sutien. Se aşeză în faţa ei, la mica terasă de la *Home,* pe strada Luan Haradinaj.

— Încă mai vreţi să îl vedeţi pe Naser Salimaj? întrebă tânăra înainte să comande.

— Bineînţeles.

Ea se ridică.

— Atunci, să mergem. Nu am prea mult timp. Dar poate fi interesant: am vorbit cu el dimineaţă şi părea foarte interesat să vă vadă. Pretinde că ar avea informaţii despre acest masacru, pe care nu le-a dat încă nimănui.

CAPITOLUL V

— Îl vedem aici? întrebă imediat Malko.

— Mu. Vine rar la Pristina şi nu vrea să fie văzut cu noi. Mi-a dat întâlnire la Dakovica, acolo unde locuieşte. Este la o oră de aici, o să luăm maşina mea, este mult mai prudent. Veniţi.

Din nou, când trecu prin faţa lui, simţi un fior, văzând legănatul şoldurilor ei. Se urcă la volanul unui 4x4 Touareg ca cel al lui Malko, cel mai frecvent la internaţionali, şi porniră în trafic, mai întâi spre Kosovo Polie, ca şi cum ar merge spre aeroport, înainte de a traversa zona rurală posomorâtă, pichetată de numeroase case noi din cărămidă roşie, apărute pe câmpurile de porumb.

— Chiar credeţi că ştie ceva? întrebă Malko.

— În caz contrar, nu mi-ar fi dat întâlnire, răspunse Karin Steyr.

Întâlniră un convoi al KFOR sub pavilion danez. Aproape la fiecare kilometru, un 4x4 alb al KPF era parcat pe margine, pândind un exces de viteză, lucru puţin probabil datorită şoselelor înguste şi desfundate. Karin Steyr conducea repede şi bine. Bustul uşor aplecat înainte, îi punea sânii în valoare, întoarse spre Malko o privire zâmbitoare.

— Deci, se pare că vă plac femeile?

— Cine v-a spus?

— *Vox populi,* gura lumii, zise ea. Aici, veţi fi servit, kosovarele sunt fermecătoare şi obişnuite să se supună bărbaţilor. Cele mai bune pretind că, imediat ce sunt angajate la un nou loc de muncă, patronul le-o trage pe un colţ al mesei, iar ele nu

îndrăznesc să zică nimic…

— Nu sunt decât kosovare, sublinie Malko. Cred că nu aveţi nimic cu ele…

— Oh, eu! făcu ea, lăsând fraza în aer.

Brutal, profilul sânilor grei îi inspiră o remarcă îndrăzneaţă.

— Sânii dumneavoastră sunt minunaţi! zise el. Am o dorinţă nebună să-i pipăi.

Cum Karin Steyr nu răspundea, întinse mâna şi atinse sfârcul unui sân prin puloverul fin, alb. Avu timp să încerce o senzaţie puternică când sfârcul se întări, apoi mâna dreaptă a Karinei Stevr porni ca o rachetă, lovindu-l peste obrazul stâng, atât de puternic încât fu împins în portieră. Maşina nu deviase un centimetru de la drum. Cu o voce calmă, tânăra zise:

— Suntem aici pentru muncă.

Ce să răspundă?

Malko, furibund, se retrase într-o tăcere prudentă. La puţin timp după, părăsiră şoseaua spre Pec pentru un drum modest care ducea la Dakovica, un oraş mare la jumătatea diurnului între Pec şi Prizren. La intrarea în oraş se ridica inevitabila statuie a Maicii Tereza, în mărime naturală, aplecată, purtând toată nefericirea lumii pe umerii ei. Se născuse în Macedonia, dar albanezii o recuperaseră…

Karin Steyr se opri în faţa unei clădiri modeme cu un panou mare pe acoperiş: *Hotel Pashtriku.* Malko se arătă nemulţumit.

— Nu mergem la el?

— Nu, nu îi place. Şi nu dă niciodată întâlnire de două ori în acelaşi loc. A păstrat obiceiurile din clandestinitate.

Intrară pe o terasă mare şi se instalară într-un colţ, mai retras. Majoritatea meselor erau ocupate de grupuri de bărbaţi care discutau animaţi. Kosovarii îşi petreceau cea mai mare parte a timpului pălăvrăgind în faţa unei cafele goale. Fără femei. În provincie, ele nu mergeau la o cafea.

Karin Steyr părea că uitase complet de incidentul din maşină.

— Iată-l, făcu ea deodată.

Un bărbat tânăr, foarte brunet, cu părul dat pe spate, faţă ascuţită, tocmai apărea pe terasă, urmat de doi bărbaţi în haine bej care luară loc la o masă alăturată, impasibili, încruntaţi. „Babysitteri”. Malko remarcă braţul stâng al lui Naser Salimaj. Mâna îi lipsea, braţul fiind tăiat de deasupra încheieturii, cu un

ciot fără nici o protecţie. Dădură mâna. Naser Salimaj avea o privire vie, inteligentă şi rece. Pronunţă câteva cuvinte în albaneză, traduse imediat de Karin Steyr.

— Nu are mult timp fiindcă afacerea lui este la Pec. Trebuie să se întoarcă acolo.

— Ce afaceri face?

— O firmă de protecţie. Cum este foarte cunoscut drept „comandant” al UCK, are mulţi clienţi.

Kosovarul îl fixa pe Malko. O privire rece, intensă.

— Cum şi-a pierdut mâna stângă?

Ea traduse întrebarea şi răspunsul.

— În august 1999, demina o casă. Erau două mine una peste alta, nu a văzut-o pe a doua, dar zice că nu este aici pentru a povesti despre război. Nu vorbeşte niciodată despre asta. Ce vreţi să ştiţi?

— Ce crede despre masacrul de la mănăstire?

Răspunsul veni ca un glonţ.

— Nu sunt oamenii AKSH!

— Atunci sârbii?

Naser Salimaj rămase tăcut un timp, apoi răspunse:

— Se poate.

Nu părea nici măcar el convins. Malko insistă:

— Nu bănuieşte o implicare albaneză’?

Un răspuns lung de la Naser Salimaj.

— Crede că nu sunt albanezi „normali”, traduse Karin Steyr. Combatanţi, ca el. A omorât destui sârbi, aceştia i-au omorât fratele, dar nici unul din oamenii săi nu s-ar fi atins vreodată de un călugăr.

— Are vreo idee?

Naser Salimaj rămase câteva clipe cu capul plecat, ridică privirea şi pronunţă o singură frază, tradusă imediat de Karin Steyr.

— La Decani, este o femeie care poate ştie ceva. Se numeşte Adile Uko. Lucrează la un magazin care vinde băuturi italienilor.

Era deja în picioare. După ce îi strânse mâna, dispăru.

*

* *

Malko vru să se ridice pentru a-l urmări, dar se răzgândi. Nu trebuia să discute forţat cu acest gen de oameni. Karin Steyr îl

privea.

— Ce credeţi? întrebă el.

— Trebuie luat în serios, îl sfătui ea. Ştiu de ce ne-a vorbit: se teme că nişte provocatori vor să facă să eşueze procesul de independenţă a Kosovo şi vrea să-şi dezvinovăţească prietenii din AKSH.

Scrise numele dat de Naser Salimaj pe o carte de vizită şi o întinse lui Malko.

— Este rândul dumneavoastră!

— Cum?

Ea îşi înmuie buzele în paharul cu apă de lângă cafea.

— Puteţi vorbi cu KPF. Dar nu sunt foarte sigură de rezultat.

— Aveţi vreo idee mai bună?

— Poate. Pot face o cerere *oficială* la OSCE, pretinzând că Adile Uko a solicitat un loc de muncă la OSCE şi că eu fac o verificare de rutină. Nu vom afla nimic despre crime dar vom şti mai multe despre această Adile Uko.

— Este o idee bună, aprobă Malko.

La întoarcere, rămaseră blocaţi într-un ambuteiaj la Kosovo Polie. Karin Steyr pusese un CD cu muzică reggae şi părea bine dispusă. Calmat, Malko nu mai privea la sânii ei. Părea hotărât să nu se lase prins în cursă şi a doua oară. Karin Steyr era pur şi simplu excitantă. Rămase surprins când, ajungând la *Grand Hotel,* se întoarse spre el şi întrebă cu voce perfect normală:

— Faceţi ceva în seara aceasta?

— Nu ştiu încă. De ce?

— Am putea cina cu Ben Gordon, tipul de la „6”. Îmi cam face curte şi ştie câte ceva.

— De ce nu, încuviinţă Malko, totuşi precaut.

— Atunci, la ora nouă, la *Dereda,* zise Karin

Steyr. Este o braserie pe strada UCK.

*

* *

Întâlnirea avea loc într-un mic restaurant din partea sârbă a oraşului Mitrovica, cel mai mare oraş din nord. În sala de la *Numero 1,* decorată ca o stână sârbească, erau o duzină de membri din „Garda prinţului Lazăr”, foste Berete Roşii sârbe, care tocmai amestecau bere cu şliboviţă. Erau paramilitari care se ciocniseră deja de mai multe ori cu militarii francezi care

păzeau podul principal din Mitrovica peste râul Ibar. Acesta separa cartierele albaneze, la sud, de cele sârbeşti, la nord. Tăcură deodată. Un bărbat în costum şi cravată tocmai intra în cameră. Se ridicară spontan şi el îi sărută pe toţi la rând.

Era Dragoljub Vukovic, animatorul grupului radical antialbanez. Un timp se concentrară la salate şi la brânza burik, apoi Dragoljub Vukovic zise:

— Nu putem lăsa pe *Shqiptars*[11] să comită crime fără să reacţionăm.

Toţi încuviinţară grav iar unul din ei propuse:

— Ar trebui să trecem de cealaltă parte a râului şi să le dăm o lecţie.

Fost paramilitar sârb, torturase destui kosovari acuzaţi că lucrează cu UCK. Folosindu-se de cuţitul lui de vânător cu lamă lată, ascuţit, înjunghiase odată un kosovar care aruncase cu o piatră în el.

— Nu, tranşă Dragoljub Vukovic, este ceva mai bun de făcut. Aceste lepădături au lovit în inima a ceea ce noi avem mai scump. Trebuie răspuns în acelaşi mod. Dar cu abilitate. Dacă vărsăm sânge, se va zice şi mai mult că sârbii nu merită să rămână în Kosovo.

Decepţionaţi, oamenii săi tăcură. Nu erau intelectuali şi nu ştiau decât o singură lege: cea a talionului. Când Dragoljub Vukovic reluă cuvântul, erau aproape demobilizaţi. Dar fiecare cuvânt al lui le merse la inimă. Când termină expunerea, ochii lor străluceau.

— Dacă reuşim, concluzionă el, albanezii vor sta liniştiţi un timp.

Izbucniră în felicitări. Era cea mai bună idee care le fusese propusă vreodată.

— Când trecem la treabă? întrebă un anume Milan Bukanovic.

Dragoljub Vukovic le potoli entuziasmul.

— Trebuie *mai întâi* să pregătim atent operaţiunea. Tu, Radovan, ai o maşină cu numere kosovare?

— Da.

Maşinile cu numere sârbeşti era rare în Kosovo şi uşor de reperat.

[11] Albanezi.

— Vei merge în recunoaştere, să faci fotografii, să studiezi bine terenul. Vorbeşti albaneza?

— Da, recunoscu Radovan, puţin cam ruşinat.

— Deci, te vor crede unul de-al lor, în caz de ceva. Mergi acolo de mai multe ori. Îţi voi face lista cu punctele de verificat. Ne vom revedea peste trei zile.

Dragoljub Vukovic plecă. Pentru planul său avea nevoie de unda verde, pe care trebuia să o obţină de la Belgrad.

*

* *

— Îmi daţi un foc?

Malko, admirând din nou bustul Karinei Steyr, tresări şi întinse mâna spre bricheta aflată pe masă. Tânăra îl privea cu un zâmbet carnivor. Trase primul fum şi îl suflă încet, privindu-l în continuare. Se întoarse apoi spre Ben Gordon, britanicul, care o devora din priviri. Malko, după minuscule detalii, îl bănuia că este amantul ei.

— Ben, ce credeţi despre cazul călugărilor? întrebă Karin. Prietenii noştri americani îşi fac multe griji.

Tipul de la „6” arboră o expresie gravă.

— Este o poveste urâtă! mărturisi el. Nu am nimic concret. Este evident o provocare, dar din partea cui?

— Sârbii? sugeră Malko.

Britanicul scutură din cap.

— Nu, ei ţin să pară ireproşabili, victime ale comunităţii internaţionale.

— Extremişti kosovari, atunci?

— Da, se poate, făcu britanicul, dar îi cunoaştem pe toţi! Sunt nişte ţărani. Pot să tragă o rachetă sau să dea foc unei mănăstiri, dar aici, este o operaţiune concepută, planificată şi executată profesionist. Politica internă kosovară este atât de complicată încât poate fi eventual o tentativă de discreditare a partidului lui Adem Berisha, care controlează vestul ţării.

— Cine, în acest caz?

Malko aştepta răspunsul lui.

— Poate familia Mulluki. Sunt hoţi, criminali, explică britanicul. Şi ei au creat un partid pentru a participa la alegeri. Sunt în concurenţă cu familia Berisha. Ar dori ca această crimă să le fie atribuită.

Văzând tăcerea lui Malko, continuă cu un zâmbet lejer:

— Ar putea fi *şi* Berisha care ar vrea să obţină o poziţie „dură”. Toţi cei menţionaţi au arme şi oameni.

— Altfel spus, constată Malko, poate fi oricine…

— Cam aşa, concluzionă Ben Gordon.

După o privire la ceas, şi încă una, plină de regret, înspre Karin Steyr, oftă:

— Am o întâlnire mâine dimineaţă la ora şapte. Vă las.

Mica braserie era tot mai zgomotoasă. Abia se puteau auzi, atât de tare vorbeau clienţii. Fără a mai pune la socoteală muzica de fundal. Era vesel şi animat, cu multe fete fermecătoare, adesea în cuplu: Kosovo modem. Rămas singur cu Karin, Malko îşi termină rachiul şi îi zise tinerei:

— Cred că şi eu mă duc la culcare. Când veţi avea un răspuns de la KPF?

— În 2 sau 3 zile, făcu Kann Steyr ridicându-se.

Abia pe trotuar ea propuse:

— Nu vreţi să bem un pahar într-un loc plăcut? La *Red House.* Este la doi paşi de aici. O discotecă chiar animată.

— De ce nu, făcu Malko, care nu avea nici un chef să se întoarcă în camera lui de la *Grand Hotel.*

Karin Steyr îl luă de braţ. Paltonul ei lung îi ascundea fusta neagră foarte scurtă şi cămaşa asortată la care un nasture descheiat îi lăsa sânii să se întrevadă. Merseră până la capătul străzii UCK, apoi Karin Steyr intră pe un teren viran. Malko văzu în capăt, pe acoperişul unei clădiri, trei litere luminoase: LDK. Partidul lui Ibrahim Rugova. Karin ocoli clădirea şi ciocăni la o uşă metalică fără nici o inscripţie, care se deschise imediat cu un val de muzică. Malko zări, la lumina numeroaselor proiectoare roşii, un bar mare la care se înghesuia o mulţime de tineri, apoi, în spate, oameni în picioare, bând sau dansând într-o penumbră aproape totală. După ce se dezbrăcă de palton, Karin Steyr se strecură prin mulţimea care tropăia lângă difuzoare şi, foarte natural, se întoarse spre Malko.

— Dansăm puţin?

Câteva cupluri se agitau la un metru unul de celălalt, altele strâns lipite, se sărutau pe gură, nemişcaţi.

Malko o luă de talie pe Karin, precaut, dar tânăra se lipi spontan de el şi foarte repede, îi simţi conturul pubisului. Ea

dansa aproape fără să se mişte, dar îi simţea coapsele ondulându-se cu supleţe.

Această mişcare îi trezi libidoul din prudenta expectativă. Dansară un timp, apoi Malko îşi zise că trebuia să iasă din ambiguitate. Depărtându-se puţin, atinse mătasea cămăşii, insistând pe sfârcurile sânilor care se întăriră imediat. Karin Steyr scoase un oftat uşor şi închise ochii.

— V-aţi răzgândit faţă de după amiază? Nu se putu abţine să întrebe Malko.

Karin Steyr redeschise ochii şi zise cu un zâmbet:

— Nu, este timp pentru tot…

Malko parcă fu injectat cu adrenalină direct în creier. Continuând să danseze, se depărtă de grosul mulţimii, trăgând-o într-un colţ, la adăpost de priviri.

Karin Steyr nu putea ignora mădularul întărit lipit de abdomenul ei. De această dată, Malko desfăcu fără ezitare doi nasturi ai cămăşii şi îşi strecură mâna înăuntru. Cuprinse un sân ferm, strângând sfârcul întărit între degete.

— E bine! şopti Karin.

Strânse ceva mai tare şi ea zise cu aceeaşi voce:

— Acum mă doare…

Îi cuprinse celălalt sân şi, pentru câteva clipe, savură atingerea eminamente senzuală. Sfârcurile Karinei Steyr se întăriseră ca lemnul. La fel şi sexul lui. Fusta ultrascurtă era o invitaţie la viol. Puse o mână pe coapsa Karinei şi urcă. Era la câţiva milimetri de abdomen când ea îl opri cu aceeaşi voce calmă.

— Nu!

Din nou, furia îl cuprinse, dar deja tânăra femeie mergea pe lângă perete şi împinse o uşă invizibilă în întuneric, trăgându-l pe Malko după ea. Distinse o masă de biliard în mijlocul camerei slab luminate. După ce se închise uşa, muzica nu se mai auzea aşa tare. Karin Steyr stătea în faţa lui.

— Ceilalţi nu prea vin aici. Nu ştiu.

Îl înfrunta, cu spatele la masa de biliard, cu nasturii cămăşii desfăcuţi până la talie. De această dată, nu protestă când Malko îi ridică fusta scurtă şi îi atinse abdomenul. Ar fi vrut să-i smulgă triunghiul de nailon negru când Karin îi ceru:

— Mai mângâie-mi sânii! Sunt foarte sensibili.

Abţinându-se de la un impuls furios de a se înfige în abdomenul ei, cedă, mângâindu-i îndelung sânii, tot mai tare. Cu mâinile puse pe masa de biliard şi ochii închişi, Karin Steyr respira sacadat, gemând. Bazinul îi vibra. La capătul eroismului, Malko îi abandonă brusc sânii, plonjând sub fusta neagră.

Nu pentru mult timp.

Degetele Karinei îi prinseră încheietura şi vocea ei calmă reluă:

— Nu, mi-aţi oferit un orgasm minunat. Am sânii foarte sensibili. Uneori, pe plajă, mă plimb cu bustul dezgolit şi vântul, dacă este destul de puternic, îmi poate provoca un orgasm.

Malko uită de frustrarea sa. Era prima dată când întâlnea o femeie care făcea dragoste cu vântul! Deja, Karin Steyr îl trăgea după ea, după ce îşi încheiase cămaşa. Traversară discoteca şi ieşiră din *Red House.*

— Maşina mea este lângă, făcu tânăra, vă duc eu.

Aparent, recreaţia sexuală se terminase pentru ea. Se opri lângă maşina 4x4, cu cheile în mâini, şi zise pe un ton neutru:

— Vă sun imediat ce KPF îmi telefonează. Malko tocmai voia să o aprobe, când ceva în mersul tinerei îi indică brusc un libido frustrat. Din nou, el se înfierbântă.

Întinse mâna şi luă cheile maşinii din mâinile Karinei Steyr. Deschise, se urcă la volan şi zise:

— Vă conduc, veniţi.

Uimită, tânăra nu reacţionă imediat, apoi ocoli maşina şi urcă.

— Mă trezesc foarte devreme, mâine, zise ea sec.

— Atunci, să nu pierdem timpul.

Malko cunoştea destul de bine Pristina pentru a nu-i cere indicaţii. Pe drum, se abţinu să o atingă şi chiar să o privească. După ce parcă maşina în curtea imobilului, o urmă fără să-i înapoieze cheile maşinii. Apartamentul ei avea un două camere, cu un alcov ocupat de un pat mare.

Karin Steyr se aşează într-un fotoliu, fără să-şi dea jos paltonul şi zise:

— OK, m-aţi condus. Acum, vreau să dorm.

— Daţi jos paltonul, zise simplu Malko. Privirile lor se înfruntară câteva clipe, apoi ea îl dădu jos fără nici un cuvânt.

— Şi restul, ordonă Malko.

Era punctul culminant al „jocului de putere”.

După o ezitare imperceptibilă, desfăcu nasturii cămăşii cu gesturi meticuloase, o dădu jos, apoi trase fermoarul fustei şi rămase în chilotul de dantelă neagră. Perfect relaxată, în aparenţă, întrebă:

— Vreţi ceva de băut?

La fel de naturală ca şi cum ar fi fost într-o rochie de seară. Luat prin surprindere, Malko răspunse:

— Vodcă, dacă aveţi.

Avea. Băură în picioare, lângă pat. Apoi el începu să îşi plimbe mâinile pe trupul ei, lent, voluptos. Karin tresări. Uşor. Malko îi prinse sânii grei în mâini şi îi simţi cum se întăresc din nou sub mângâierile lui. Apoi dădu jos dantela neagră şi se dezbrăcă de haine. Karin îl privea, tăcută.

Fără nici un cuvânt, Malko o trânti pe pat apoi, cu toată forţa muşchilor lui, cu toată setea de viaţă o penetră. Ca şi cum ar fi fost sfârşitul lumii. Karin Steyr începu să geamă lung şi crescu progresiv în intensitate, ca notele unui cântăreţ de operă.

Chiar în momentul în care Malko simţea cum se apropie plăcerea, geamătul se transformă într-un ţipăt răguşit, animalic, şi Karin îşi înfipse degetele în ceafa lui.

*

* *

Malko parcă avea în cap o locomotivă în viteză. Rachiul. Îi trebui câteva secunde să realizeze unde se afla, văzu mai întâi trupul Karinei apoi faţa ei, cu gura mânjită de rujul de buze. Tânăra se mişcă şi gura ei îi cuprinse sexul. Pentru un moment, se lăsă în voia plăcerii, resimţind gustul vieţii. Apoi o întoarse pe spate, se aşeză peste ea şi începu să-şi mişte sexul între sânii ei.

Imediat, Karin, cu mâinile, îşi apropie sânii pentru a forma o strânsoare tandră şi mătăsoasă.

Era gata să-i inunde faţa când o sonerie stridentă de telefon mobil se declanşă. Cu gesturi stăpânite, Karin Steyr se eliberă şi răspunse. După aceea reveni şi anunţă, înainte de dispărea în baie.

— Era secretara mea, de la OSCE. KPF i-a trimis un raport. Este la biroul meu.

CAPITOLUL VI

Malko citea peste umărul Karinei Steyr, la etajul al cincilea al clădirii OSCE, pe strada Luan Haradinaj:

„Adile Uko, douăzeci şi patru de ani, lucrează la sucursala din Decani a societăţii Elita al cărei sediu se află la Pec. Angajată pentru un salariu de 120 de euro pe lună. Celibatară. Locuieşte cu părinţii şi fratele ei în sat. Niciun antecedent judiciar.”

Era ca o piele de bebeluş.

Malko era dezamăgit.

— Nu putem afla mai mult? întrebă el.

Karin Steyr ridică ochii.

— Nu de aici. Este o verificare *de rutină,* nu uitaţi.

— Atunci, trebuie mers la Decani. Aş vrea s-o văd personal pe această fată.

— Va fi delicat. La sate, oamenii sunt suspicioşi.

— Puteţi veni cu mine?

— Da, dar nu mai devreme de mâine dimineaţă.

— OK pentru mâine, concluzionă Malko.

Insista să urmărească acest fir unic şi fragil.

Naser Salimaj nu îi indicase fără vreun motiv pe această Adile Uko.

*

* *

Adile Uko se întorcea acasă când prietena ei Shqipe o opri, cu o figură gravă.

— Trebuie să vorbim!

Cele două se retraseră la marginea câmpului şi Shqipe începu imediat:

— Vrei să mergi să lucrezi în Pristina? Dacă ai aranjat ceva, mă interesează şi pe mine. Se pare că internaţionalii plătesc până la 300 de euro pe lună.

Picată din nori, Adile Uko se apără.

— Dar nu mă duc la Pristina. Cine ţi-a zis asta?

Prietena ei o privi, neîncrezătoare.

— Cum! Poliţişti de la KPF au venit să întrebe de tine, explicând că ai făcut o cerere pentru a lucra la OSCE.

Adile Uko nu reţinu decât „poliţişti”. Crezu că inima i se va opri

şi simţi cum picioarele i se înmoaie.

— Dar nu am cerut nimic la nimeni! protestă ea.

— Atunci, de ce au venit poliţiştii?

Adile Uko avea o idee dar nu voia să-i spună prietenei sale. Îi zise brutal:

— Nu ştiu nimic. Sunt nişte minciuni.

Se îndepărtă cât mai repede posibil, alergând să ajungă acasă, unde se refugie în camera ei, pentru a reflecta. Dacă poliţiştii veniseră să se intereseze de ea, însemna că italienii vorbiseră... Deci catastrofa era iminentă. Brusc, o cuprinse o furie intensă faţă de Iliriana Maloku care o susţinuse să facă această prostie.

Ieşind din cameră ca un glonţ, se duse la benzinărie. Iliriana era cufundată în horoscopul din *Koha Ditore,* unul din marile cotidiene kosovare.

— Sunt în rahat! zise Adile Uko.

Dintr-o suflare, povesti toată întâmplarea prieteni ei. Iliriana Maloku nu se tulbură.

— Chiar dacă nemernicii aceia doi au vorbit, nu ai decât să negi.

Adile Uko începu să plângă.

— Nu voi îndrăzni! Mă vor băga la închisoare. Trebuie să scap.

— Haide, nu fi proastă! bombăni Iliriana. Nu ţi se va întâmpla nimic.

— Ba da, ba da!

— Bun, o să-i cer sfatul tatălui meu. Trec pe la tine, imediat.

Adile Uko plecă. Dacă ar fi avut bani, ar fi luat primul autobuz spre Pristina.

*

* *

Naim Maloku, căruia fiica sa Iliriana îi raportase întâmplarea Adilfci Uko, părea să-i dea dreptate acesteia din urmă.

— Am un prieten care o poate găzdui un timp la Pristina. Prietena ta poate merge acolo câteva săptămâni. Va spune la magazin, aici, că este bolnavă. Apoi, se va întoarce în Decani. Chiar dacă este o anchetă, nu va dura mult timp...

— Bine, o să-i zic, concluzionă Iliriana.

— Este un autobuz la sfârşitul zilei, pot să aranjez totul foarte repede, preciză Naim Maloku. Du-te la ea acum.

Când rămase singur, îşi aprinse o ţigară, gânditor şi

preocupat. De ce venise KPF să verifice pe Adile Uko, o fată Iară probleme? Era o problemă *foarte* importantă, de care trebuia să se intereseze, înainte de tot, trebuia să înlăture provizoriu pericolul. În faţa poliţiştilor, Adile Uko ar rezista doar 5 minute.

Ori, puţinul pe care îl ştia, putea fi de folos unor anchetatori profesionişti. Vor merge pe fir până la el. Când ascultase confidenţele Ilirianei despre Adile Uko, care nu îi ascundea nimic, văzuse imediat avantajul pe care îl putea obţine pentru a duce la bun sfârşit misiunea care îi fusese încredinţată. De acum înainte, Adile Uko devenea un risc potenţial pe care trebuia să-l neutralizeze.

*

* *

Satul Decani se afla la capătul unui drum drept. Un peisaj banal. Câmpuri de porumb, păduri, case de cărămidă roşie. Karin Steyr încetini în faţa hotelului *Iliria* şi întoarse în piaţă, parcând lângă trei maşini ale KFOR cu drapel italian, oprite în faţa unui depozit cu o pancartă pe jumătate ştearsă: „Elita – Sucuri şi Băuturi”.

Soldaţi transportau cutii în maşini.

— Acolo lucrează Adile Uko, anunţă Karin Steyr. Ce facem?

— Să mergem, zise Malko. Aş vrea să o văd.

— Intenţionaţi să vorbiţi cu ea?

— De ce nu? Spuneţi că vreţi să angajaţi pe cineva la OSCE şi că v-a fost recomandată.

Karin Steyr îi aruncă o privire rece.

— Riscă să atragă atenţia...

Malko zâmbi.

— Pentru a scoate lupul din pădure, trebuie să-l sperii. În acest moment, nu avem *nimic* cu această fată. Doar o denunţare pe care nu mă bazez. Trebuie să o agităm. Dacă are ceva să-şi reproşeze, riscă să reacţioneze.

Intrară în magazin. O angajată albaneză tocmai număra euro primiţi de la italieni. Din 2001, Kosovo adoptase moneda europeană. Karin Steyr aşteptă să termine pentru a întreba:

— Adile Uko este aici?

Angajata îi aruncă o privire la început surprinsă, apoi neliniştită.

— Nu.

— Când se va întoarce?

— Este bolnavă. Nu se va întoarce decât peste câteva zile.

Vizibil, nu voia să spună mai multe. Ieşiră. Italienii tocmai plecau, după ce se aprovizionaseră cu băuturi. Malko le urmări cu privirea vehiculele care se îndepărtau în direcţia unei tabere imense, înfiinţate la marginea dealului.

— Dacă este bolnavă, trebuie să fie acasă, remarcă el, dezamăgit.

— Vreţi să mergeţi acolo?

— Măcar atât. Doar nu am venit degeaba.

— Bun, se resemna Karin Steyr. O să întreb unde locuieşte.

Se întoarse la depozit şi ieşi de acolo după câteva minute.

— Este foarte aproape, anunţă ea.

Efectiv, casa din cărămidă roşie în care locuia familia Uko era la 100 de metri.

— Vă aştept, propuse Malko. Spuneţi că aţi venit să-i propuneţi un loc de muncă.

Aşteptă în Touareg. Nu mult timp, căci Karin Steyr reveni aproape imediat.

— Nu este acasă, anunţă ea. Este plecată la Pristina pentru câteva zile. Mama ei pretinde că nu ştie unde o găsim. Trebuie să-i telefonăm.

Malko simţi cum adrenalina îi umflă arterele.

— Este ciudat! A pretins că e bolnavă... S-ar zice că a fugit. Şi dacă a fugit...

— Vreţi să întreb poliţia locală?

— Nu. Nu ar şti nimic. Aţi luat numărul de telefon de la mama ei?

— Da.

— Bine, vom rămâne aici astăzi pentru Adile Uko. Dacă tot suntem aici, să mergem să vedem mănăstirea.

Doi kilometri mai departe, dădură de punctul de control al KFOR şi barajul de beton triunghiular roşu cu alb. Un locotenent bărbos de la Regimentul 7 Bersalier îi primi în postul de pază.

Karin Steyr arătă legitimaţia de la OSCE, explicând că veniseră pentru ancheta despre uciderea călugărilor.

— Ne puteţi detalia măsurile de protecţie a mănăstirii? întrebă Malko. Nu reuşesc să îmi explic *cum* au putut trece agresorii de ele.

— Noi suntem aproape siguri asupra modului în care au procedat, răspunse imediat ofiţerul italian.

O să vă arăt.

Karin Steyr şi Malko îl urmară pe aleea mare care ducea la clădirea principală a mănăstirii şi la biserică, până la uşiţa din lemn deschisă în peretele lateral. Locotenentul o împinse şi ieşiră pe un teren unde era instalat un atelier, ce dădea direct spre albia râului Bistrica.

— Au intrat pe acolo, explică ofiţerul, această uşă nu este încuiată niciodată cu cheia.

— De unde au venit?

— De acolo.

Arătă spre colina împădurită, de cealaltă parte a albiei râului, şi continuă:

— Am găsit urme ale trecerii lor. Au folosit o potecă de pe versantul colinei care duce la Decani, au coborât în albia râului şi au urcat pe aici. Din postul nostru de pază, erau invizibili, noi supraveghem doar şoseaua.

— Această parte nu este supravegheată? se miră Malko

— Bineînţeles că da! protestă italianul. Doi oameni de-ai noştri, echipaţi cu un proiector puternic, supraveghează zi şi noapte albia râului. O să vă arăt.

Se întoarseră în mănăstire şi îi puse să treacă printr-o uşă de sub o arcadă şi care dădea pe un fel de promontoriu, între zidul mănăstirii şi albia râului Bistrica. Doi soldaţi înarmaţi, cu căşti pe cap, căscau gura lângă un proiector enorm. Malko înaintă până la marginea văii şi văzu râul pe fund, precum şi o pasarelă care permitea traversarea şi care dădea spre o potecă ce ajungea până la câţiva metri de ea.

Marginea dealului împădurit era la o sută de metri.

— În acea noapte, oamenii dumneavoastră nu au văzut nimic? întrebă Malko. Totuşi, atacatorii au trecut chiar pe sub nasul lor…

— Nimic, afirmă locotenentul, din cauza vegetaţiei dese, noaptea nu se vede nimic.

— Nici măcar nu au auzit nimic?

— Nimic.

— La ce foloseşte această potecă?

— Călugării o folosesc uneori pentru a coborî la râu. Este acolo un izvor a cărui apă are virtuţi curative…

Malko privi gânditor la potecă. Îi dădea o mică idee. Se întoarse spre locotenent.

— Aş vrea să îl întâlnesc pe şeful regimentului. Unde este?

— Colonelul Giulio Vocero se află în tabăra noastră de bază, dincolo de Decani, dar vă trebuie o autorizare de la comandamentul KFOR.

— O voi obţine, îl asigură Malko.

*

* *

Adile Uko se trezise târziu, epuizată de tensiunea nervoasă. În ajun, totul se petrecuse foarte repede. Tatăl prietenei ei Iliriana îi dăduse 200 de euro precum şi numele şi adresa prietenului care urma să o găzduiască şi ea luase autobuzul spre Pristina. În Kosovo nu erau trenuri. Oraşul i se păruse imens, dar din fericire, prietenul lui Naim Maloku o aştepta la staţia de autobuz. O dusese până la o cameră minusculă, la etajul şase al unui imobil vechi. Un scaun, un dulap, o masă, un pat, o chiuvetă şi, uneori, lumină şi apă.

— O să mă ajuţi, propusese el, vând legume în Kosovo Polie. Se pare că îţi cauţi de lucru în Pristina. Vorbeşti engleza?

— Nu, recunoscu Adile Uko.

— Atunci, va fi dificil.

Privi pereţii murdari din faţa ei, se ridică şi vru să dea drumul la apă. Degeaba. Nici lumină nu era. Fu cuprinsă de o dorinţă furioasă de a se întoarce în Decani, dar nu îndrăznea. Îşi zise că era o perioadă grea prin care va trece. Îşi blestema dorinţa pe care o avusese faţă de acel frumos italian. Ca şi cum nu erau tipi frumoşi în satul ei!

*

* *

Colonelul Giulio Vocero, comandantul Regimentului 7 însărcinat cu protecţia mănăstirii din Decani, îi primise pe Karin Steyr şi Malko cu o politeţe prefăcută, invitându-i în baraca instalată în mijlocul unei câmpii, unde un generator asigura lumina şi căldura.

Malko termină un expreso delicios, cum numai italienii ştiau să îl facă. Binevoitor, ofiţerul nu îl lămurise cu nimic. Fiindcă nu ştia nimic!

— Oamenii dumneavoastră au dreptul să meargă în sat?

întrebă Malko.

— Nu.

—Am văzut totuşi doi, dimineaţă.

— Exact. Merg doar pentru a cumpăra sucuri. Este mai simplu decât să le aducă de la Pristina.

Ideea începea să se concretizeze în mintea lui Malko. Adile Uko lucra *chiar* acolo unde se aprovizionau soldaţii.

— Aş putea să-i întâlnesc pe cei doi soldaţi care erau de gardă în partea din spate a mănăstirii în noaptea masacrului, domnule colonel? întrebă Malko.

— Da, bineînţeles, încuviinţă colonelul Vocero, dar va dura ceva până îi localizez.

— Veţi avea ocazia să îmi mai oferiţi o cafea excelentă, concluzionă Malko zâmbind.

— Voi mai servi şi eu una, zise Karin Steyr, aruncându-i italianului o privire care l-ar fi tăcut să sape dealul cu mâinile goale.

*

* *

Adile Uko mergea pe strada Bill Clinton, jenată că se simte anonimă în mulţime. Senzaţie necunoscută în satul ei. În acelaşi timp, îi era puţin cam teamă. Un mic gând începea să îşi facă loc în cap. De ce tatăl Ilirianei o ajutase atât de prompt? Împrumutându-i chiar şi bani...

*

* *

Doi soldaţi, însoţiţi de un adjutant, intrară în biroul colonelului Vocero, luară poziţia de drepţi şi se prezentară:

— Caporal Mario Vanzetti.

— Beppe Forlani, soldat clasa I.

Rămaseră în poziţie de drepţi, fixând un punct undeva departe în faţa lor, ignorând pe Karin Steyr şi Malko. Acesta din urmă remarcă paloarea feţelor şi efortul vizibil pe care îl făceau pentru a rămâne impasibili.

— Aceşti doi soldaţi erau de gardă în noaptea incidentului, în spatele mănăstirii, preciză colonelul italian. Întrebaţi-i orice doriţi.

Malko se ridică şi se aşeză în faţa soldatului din dreapta, Beppe Forlani, dar se adresă amândoura.

— Unul din voi a intrat în legătură, în afara serviciului, cu o anume Adile Uko, o locuitoare din Decani care lucrează la magazinul de băuturi de unde vă aprovizionaţi?

Liniştea se prelungi. Malko vedea muşchii maxilarelor celor doi soldaţi italieni contractându-se sub piele.

Brusc, unul din ei făcu un pas înainte şi zise cu o voce albă:

— Pistolar clasa I Beppe Forlani. Am întâlnit această persoană în afara serviciului.

CAPITOLUL VII

Cei doi ofiţeri ai KFOR îl încadrau pe poliţistul kosovar de la KPF care îi interoga pe părinţii Adilei Uko. Ceva mai în spate, Karin Steyr traducea răspunsurile lui Malko.

— A plecat la Pristina să caute de lucru, explică tânăra, dar nu ştiu unde poate fi găsită.

— Nu are telefon mobil?

— Nu.

Era epoca de piatră…

Interogatoriul terminat, ieşiră din căsuţa de cărămidă roşie. Poliţistul de la KPF părea nemulţumit.

— Această fată pare fără istorie, remarcă el. Am verificat aici: nu face politică şi nici familia ei. Chiar dacă satul este antisârb. I-am lăsat numărul nostru pentru a putea să ne contacteze când se întoarce sau când va da vreo veste. Dar…

Malko zâmbi rece.

— Este o simplă verificare, această Adile Uko i-a vizitat pe cei doi soldaţi KFOR care erau de gardă în spatele mănăstirii, în noaptea asasinatului. Chiar dacă eu nu o bănuiesc de nimic, poate că a remarcat ceva sau pe cineva. Graţie mărturiilor sătenilor treziţi de zgomot, ştim la ce oră nefericiţii călugări au fost decapitaţi cu fierăstrăul circular. Corespunde aproape cu momentul în care această fată se întorcea acasă…

Beppe Forlani şi Mario Vanzetti vorbiseră. Convinşi că Malko ştia deja adevărul, povestiseră totul, mărturisind că, timp de o oră, îşi abandonaseră posturile, pentru a profita de farmecele Adilei Uko. Un regiment de blindate ar fi putu defila prin albia

râului, ei nu şi-ar fi făcut griji.

Malko urcă în Touareg cu Karin Steyr.

— Ce credeţi? întrebă tânăra.

— La prima vedere, este o poveste banală, recunoscu Malko. Dacă Adile Uko a vrut să se ofere soldaţilor italieni nu este ceva semnificativ. Ei nu sunt implicaţi în atac. Dar este o coincidenţă tulburătoare: de ce Naser Salimaj ne-a dat numele acestei fete?

— A putut auzi zvonuri despre această poveste cu italienii şi a tras concluzii, sugeră Karin Steyr.

— Este adevărat, recunoscu Malko. Poate că este o pură coincidenţă, dar nu voi fi sigur decât după ce voi discuta cu ea. În plus, această „fugă" la Pristina este ciudată.

Nu vru să-i spună că, în meseria lui, nu credea în coincidenţe.

Ajunşi la Pristina, se despărţiră, Malko mergând la misiunea americană, iar Karin la OSCE. Din nou, era distantă faţă de el, iar Malko nu încercă să o dezmorţească. Potolit de seara uimitoare, din urină cu două zile, prefera să se concentreze la anchetă.

Pamela Bearden avea să fie mulţumită de această pistă care nu ar duce nicăieri.

*

* *

Adile Uko formă cu o mână tremurată numărul care îi fusese dat. Când sunase acasă aflase că poliţia voia să o interogheze. Înspăimântată, fusese parţial uşurată când aflase că trebuia mai întâi să contacteze „o angajată a OSCE" care se ocupa de anchetă şi care vorbea albaneza. Bineînţeles, se destăinuise imediat bărbatului care o găzduia. Acesta, după ce se consultase cu prietenul său, tatăl Ilirianei Maloku, o sfătuise:

— Dă-i întâlnire într-un bar, nu departe de aici, pe strada Fehmi Agani, *Skender.* Nu vreau să fiu amestecat în aşa ceva.

Adile Uko nu comentase.

Numărul apelat sună, apoi trecu pe robot. Cu o voce neliniştită, Adile Uko dictă mesajul. Se va afla la barul *Skender* a doua zi la ora şase. Când închise, realiză că nu dăduse adresa exactă, dar oricum nu ar fi fost în stare. Îşi zise că după această întâlnire, ar putea să se întoarcă acasă. Pristina o intimida, se simţea mai bine la ţară.

Şi, până la urmă, nu făcuse nimic rău.

*

* *

Karin Steyr găsise mesajul tinerei albaneze la întoarcerea de la şedinţă şi îl sună imediat pe Malko pentru a-l anunţa.

— Mergem să bem un pahar pentru a face o recunoaştere a locurilor, propuse el imediat.

Îşi dăduseră întâlnire în faţa sediului OSCE. Era pe strada Fehmi Agani mai sus de bulevardul

Nane Teresa, îl informă tânăra. Nici un semn din exterior, ca în majoritatea barurilor din Pristina. Dacă nu îl ştiai, era imposibil de găsit.

Avură impresia că intră într-un tunel! Neoane rozalii, banchete, tonomat. Două fete aşteptau în faţa unei cafele terminate de mult timp. Mai multe grupuri de bărbaţi discutau în şoaptă. Băiatul care veni să ia comanda îi privi suspicios.

În timp ce beau un rachiu prost, două fete intrară. Pantaloni negri mulaţi, centură groasă, pulover fluorescent, machiaj violent, privire sigură şi goală. Prostituate. Se aşezară departe de ei, prezenţa Karinei Steyr descurajându-le. Aceasta se aplecă spre Malko.

— Este un bar de prostituate! murmură ea. O să vă las singur.

Mereu aceeaşi târfă…

Malko îi puse mâna pe coapsă, pe sub masă, şi strânse.

— Încă un cuvânt în plus şi vă smulg chiloţii. De altfel, o să le dăm o lecţie. Scoateţi-i şi puneţi-i pe masă…

Spusese asta glumind. Pentru câteva clipe, Karin Steyr nu reacţionă, apoi, calmă, îşi strecură o mână sub rochie, se agită puţin, se aplecă, apoi mâna dreaptă apăru, ţinând un ghemotoc de dantelă neagră pe care îl puse lângă paharul de rachiu al lui Malko.

— Iată! făcu ea simplu.

Blocat, se forţă să zâmbească şi îi puse în buzunar. Celor două târfe, care văzuseră scena, nu le venea să creadă ochilor.

Karin Steyr era imprevizibilă.

— Este ciudat ca loc, pentru o ţărăncuţă care nu cunoaşte Pristina, remarcă Malko. Cu siguranţă nu este un salon de ceai…

— O să mă interesez despre acest bar, promise Karin Steyr. Mergem? Am un dineu.

Fără să ceară chiloţii înapoi, îl lăsă pe Malko în faţa *Grand Hotel.*

*

* *

— Trebuie să introducem supravegherea în jurul barului *Skender,* decretă Pamela Bearden. M-am interesat: este fieful unei familii de traficanţi, Mulluki. Oameni violenţi şi periculoşi.

— Sunt implicaţi în politică?

— Bineînţeles! Dar este un clan criminal, care speră să-şi extindă activităţile graţie alegerilor.

— OK, vom afla mai multe după ce vorbesc cu această fată, concluzionă Malko. Ancheta celor de la KPF a dus la ceva?

— Nimic.

*

* *

Era şase şi zece iar Karin Steyr nu ieşise încă din sediul OSCE. Totuşi, maşina ei 4x4 era parcată la colţul străzii… Malko, lângă maşină, era nerăbdător; avea să întârzie şi nu avea cum să o prevină pe Adile Uko. În fine, Karin Steyr apăra din clădirea ultramodernă.

— *Sorry*! zise ea. Era o conferinţă cu un reprezentant al Germaniei care cerea explicaţii în numele ţării sale cu privire la o investiţie care… s-a evaporat în Kosovo.

Era deja un miracol că unii oameni erau interesaţi de această ţară care nu producea decât un coş de euro…

Karin se grăbea în ambuteiaje. Malko nu îi înapoiase chiloţii, din ajun.

— În 5 minute ajungem! promise ea.

Accelerară, ocolind strada Nane Tereza, Champs

Elysee de Pristina, complet desfundată de buldozere: municipalitatea decisese să înlocuiască macadamul cu pavaj de granit, mai demn pentru viitoarea independenţă! Datorită corupţiei generalizate, granitul avea să coste cât aurul. În plus, iarna, devenea un patinoar veritabil…

Karin Steyr scoase brusc o înjurătură nepotrivită pentru condiţia ei feminină: la intrarea pe strada Fehmi Agani, un poliţist în albastru devia circulaţia! Coborî geamul şi îl interpelă. Cu un zâmbet graţios, el îi zise că o foreză lucra ceva mai departe şi circulaţia era întreruptă până a doua zi…

Era imposibil să abandoneze maşina în mijlocul străzii.

Trebuiră să facă un ocol mare până să găsească un loc pe o stradă vecină şi să continue pe jos.

Când ajunseră pe strada Fehmi Agani, Malko se uită la ceasul Breitling: şase şi jumătate.

— Numai să fi aşteptat! oftă el.

Nu îşi terminase fraza că o explozie asurzitoare zgudui strada îngustă.

Cincizeci de metri mai jos, uşa barului *Skender* părea că zboară, urmată de o jerbă de foc ce ieşea parcă dintr-un lansator de flăcări uriaş. Toate geamurile de pe stradă explodară, pulverizate de suflu.

Blocaţi, trecătorii nu aveau timp să reacţioneze. O maşină ardea lângă bar. Un val de fum negru ieşea pe uşa de la *Skender.* Karin şi Malko se precipitară dar trebuiră să dea înapoi: intrarea în bar semăna cu cea din infern. Flăcări şi fum.

— *Mein Gottl* bâigui Karin Steyr, şocată.

Nimeni nu ieşea din incendiu. Când urletul unei sirene de ambulanţă începu să se apropie, pompierii erau deja acolo, încercând să limiteze dezastrul.

KPF sosi şi ea, apoi MINUK şi KFOR cu portughezii. Începură să scoată corpuri pe tărgi. Erau oameni cu hainele în foc, arşi grav. Unul din ei nu mai avea faţă. Pompierii înaintau cu atenţie în interiorul barului. Karin Steyr se întoarse spre Malko, albă ca varul.

— Dacă nu era şedinţa mea şi treburile, eram acolo...

Exact aşa gândea şi Malko. Avea pielea de găină. Scoaseră o targă: un corp acoperit cu o pătură portocalie. O dădu la o parte. Era un mustăcios căruia îi lipsea o parte din craniu.

Paramedicii se grăbeau în incendiu. Karin Steyr întrebă pe unul din pompieri şi se întoarse spre Malko.

— Sunt supravieţuitori. Toţi răniţi.

Scoaseră vreo jumătate de duzină, imediat preluaţi de ambulanţe. Circulaţia fusese restabilită pe stradă. Deodată, apăru o targă, acoperită tot cu o pătură portocalie. Malko o ridică înainte de a fi urcată în ambulanţă Cu părul lung negru, recunoscu o femeie. Greu de apreciat, cu faţa arsă. Cum nu o cunoştea pe Adile Uko, era imposibil să o identifice. Mai rămaseră încă o jumătate de oră, până ce se evacuară ultimii răniţi.

Deminatori francezi ai KFOR sosiră şi ei şi mai aflară ceva.

Cineva a „uitat” sub o banchetă, în bar, o încărcătură explozivă evaluată la trei sau patru kilograme. Se pare, cu un dispozitiv de declanşare întârziată. Morţii şi răniţii nu erau încă identificaţi. Malko se agăţă de o speranţă minusculă: că Adile Uko, nevăzând-o pe Karin Steyr, a plecat din bar înainte de explozie.

Karin Steyr îl trase de braţ.

— Să mergem, zise ea cu o voce slabă, nu mai pot.

Malko o urmă. Se urcă la volan şi porni direct spre casa ei. Abia intrată, luă de pe etajeră o sticlă de rachiu şi turnă în două pahare, golindu-l pe al său dintr-o suflare şi umplându-l la loc.

Malko făcu la fel. Această explozie nu mai era o coincidenţă. Era împărţit între satisfacţia că prinsese un fir şi frustrarea să îl vadă dispărând tragic... Turnă din nou în pahare şi îl ridică pe al său.

— Pentru viaţă!

Era cam pompos, dar corespundea cu ceea ce simţea. Băură până la fund în acelaşi timp. Gustul puţin cam acru al rachiului ardea gâtul, dar încălzea arterele.

Nu scoaseră nici un cuvânt până ce sticla nu se goli pe jumătate. Karin Steyr se ridică şi puse un CD. O melodie foarte veche de jazz melancolic, *Night and Day,* invadă camera. Băură în continuare. Malko voia să îşi golească creierul. Karin se ridică şi veni la el. Dansară puţin, apoi el începu să o dezbrace lent, până ce rămase doar în chiloţi.

Singură, se întinse pe pat şi îl trase şi pe el. Veni peste ea. Sexul lui îl găsi singur pe al Karinei şi începură să facă dragoste lent.

Erau absenţi şi teribil de prezenţi în acelaşi timp. Malko se agita degeaba, nu reuşea să ajungă la orgasm, deşi şi-o dorea furios. În cele din urmă, această mişcare mecanică fără rost îl plictisi şi se opri, înfipt în ea. Karin nu protestă. Adormiră aşa, amorţiţi de alcool şi de teamă.

Încă o dată, adrenalina nu izbutise.

*

* *

Conferinţa se ţinea în sala de şedinţe de la misiunea americană, cu Pamela Bearden, Kadri Butka, Karin Steyr, un

reprezentant albanez al KPF şi Malko.

— Au fost trei morţi, anunţă Kadri Butka. Barmanul şi doi clienţi, printre care şi această femeie, Adile Uko. Omorâtă pe loc. Era aşezată foarte aproape de locul exploziei. Cei unsprezece răniţi, şi ei, tot clienţi, dintre care patru membri ai bandei Mulluki căreia îi aparţine barul. Nu am putut încă să-i interogăm, clar nu ştiu mai nimic, fără îndoială…

— Nimeni nu a văzut cine a pus bomba? întrebă Malko.

Kadri Butka scutură din cap.

— Barmanul, cu siguranţă, dar a murit. Erau cel puţin patra kilograme de C4. Este peste tot în această ţară, de când cazărmile albaneze au fost prădate în 1994.

— Are vreo explicaţie acest atentat?

— Clanul Mulluki este în război deschis cu Berisha pentru controlul traficului de ţigări şi droguri, între Macedonia şi Muntenegru, zise şeful KSHIK.

— Sunteţi sigur că aceasta este cauza?

Albanezul zâmbi.

— Vom şti mai multe când un stabiliment aparţinând benzii Berisha va sări în aer… Dar este foarte probabil.

Malko schimbă o privire cu Pamela Bearden, vizibil dezamăgită. Moartea Adilei Uko putea fi doar o coincidenţă? O victimă „colaterală” în războiul bandelor? Nu îi venea să creadă.

Kadri Butka, grăbit, se scuză şi şedinţa se întrerupse. Coborând spre centru, Malko îi zise Karinei:

— Vreau să îl revăd pe Naser Salimaj. El ne-a direcţional spre Adile Uko. S a vrut eliminarea ei de către cei ce sunt în spatele oribilului masacru de la mănăstire. Ştia ea ceva.

— Foarte bine, aprobă Karin Steyr. O să-l sun.

*

* *

Malko pipăi pistolul Glock 9 mm care îi îngreuna de acum centura. Prudentă, Pamela Bearden i-l dăduse chiar dimineaţă. Raţionamentul ei era simplu: dată fiind brutalitatea cu care fusese eliminată Adile Uko, risca să fie atacat la fel şi Malko.

Karin Steyr îl aştepta la *Home* în faţa unei cafele.

— Naser Salimaj nu vrea să ne mai revadă, anunţă ea. Pretinde că nu mai ştie nimic în plus.

Malko nu ezită.

— Ştiţi să-l găsiţi?

— Trebuie să fie la biroul firmei Siguria, la Pec.

— Mergem. Dar mai întâi trebuie să cer ajutorai KPF. Să ne susţină.

— Nu vor accepta fără un ordin expres de la KFOR, obiectă Karin Steyr. Naser Salimaj este un erou, aici.

— Atunci, să mergem singuri.

— Salimaj este un tip periculos, remarcă tânăra calmă.

— Şi eu, făcu Malko urcând în maşina 4x4.

*

* *

— A plecat, anunţă Karin Steyr, după ce discutase cu două gorile care păzeau micul hol al clădirii în care funcţiona firma Siguria.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Încercaţi să aflaţi.

Ea insistă şi în cele din urmă se întoarse la Malko.

— Se pare că în fiecare seară merge să bea un pahar într-un bar aflat la parterul asociaţiei foştilor combatanţi ai UCK, în faţa primăriei din Dakovica.

— Mergem.

Era o jumătate de oră de mers până la Dakovica. Karin Steyr găsi cu greu primăria, o clădire albă oribilă. În faţă, era o cafenea cu terasă, cu mai multe mese ocupate.

Malko reperă imediat ciotul mâinii lui Naser Salimaj la una din mese. Albanezul era în compania unei jumătăţi de duzini de bărbaţi. Văzând pe Karin Steyr şi pe Malko, se ridică şi veni spre ei, încruntat, apoi o apostrofa violent pe tânără. Aceasta, fără să se intimideze, răspunse pe un ton egal. Conversaţia fu scurtă şi Karin Steyr se întoarse spre Malko.

— Este furios! Nu are nimic de zis.

— Spune-i asta: dacă refuză să vorbească cu noi, el riscă să fie suspectat în cazul mănăstirii. Trebuie să vorbească.

Dacă ochii albanezului ar fi putut omorî, Malko ar fi fost ucis pe loc. Naser Salimaj ezită câteva secunde, apoi îi invită la o masă liberă.

Malko merse direct la subiect.

— Nu ne-a spus de ce ne-a orientat spre Adile Uko. Vreau să

ştiu de ce.

Ea traduse, iar albanezul răspunse foarte repede:

— Ea era în contact cu un bărbat din acest sat pe care îl suspectează că a lucrat pentru sârbi.

Un „colaborator”.

— Cine?

Schimb scurt.

— Nu vrea să spună numele. Nu este sigur.

— A auzit de explozia de la Pristina?

— Da.

— Ştie că Adile Uko era în acest bar şi că avea întâlnire cu mine?

Pupilele negre ale albanezului se închiseră. Rămase tăcut câteva clipe, apoi zise câteva cuvinte.

— Se confirmă ceea ce crede el, traduse Karin.

— Adică?

— Această operaţiune a fost pusă la cale de sârbi, manipulând fostele lor reţele din Kosovo.

Naser Salimaj se ridică şi se duse la cealaltă masă. Malko se gândi. Era o pistă, care ducea la Belgrad. Doar că nu ştia cum să dea de reţelele în conservare ale SDB-uiui lui Milosevic?

Sârbii stătuseră destul timp în Kosovo pentru a-şi implanta „cârtiţele” aproape peste tot. Serviciile UCK, care erau încă la începuturi, nu puteau să le descopere pe toate.

Acest gen de provocare semăna de fapt cu ceea ce SDB şi succesorul său, BIA, erau capabile să facă. Nucleul dur al clasei politice de la Belgrad considera drept un dezastru pierderea Kosovo. Trebuia cu orice preţ să-i discrediteze pe kosovari în ochii opiniei publice, pentru ca comunitatea internaţională să renunţe la recunoaşterea independenţei Kosovo, ceea ce o transforma într-o ţară paria.

Deci, soluţia se găsea la Belgrad.

Cum să o găsească?

Nici americanii, nici britanicii nu puteau să-l ajute. Relaţiile lor cu Belgradul erau execrabile. Trebuia să-şi găsească în reţeaua personală pe cineva cu acces la şefii BIA. Chiar dacă aceştia îşi protejau reţeaua, dacă acceptau să înceteze provocările, ar fi fost deja un rezultat apreciabil… Şi în paralel, trebuia continuată ancheta pentru a încerca demascarea reţelei clandestine sârbe.

Cu un singur fir: autorii atentatului de la *Skender.*

Naser Salimaj se întorsese să discute cu prietenii săi. Brutal, Malko simţi cum furia rece îl cuprinde: avea la îndemână pe cineva capabil să-l ducă la vinovaţii masacrului de la mănăstire, iar acest bărbat refuza să-l ajute!

O opri pe Karin Steyr care se îndrepta deja spre maşina 4x4.

— Mergeţi să-i spuneţi că, dacă refuză să-mi dea numele, sun la KFOR şi îl arestează, pentru complicitate la crimă.

— Nu ai nimic împotriva lui, obiectă Karin.

— Este suficient un telefon la Pamela Bearden. Numărul 2 din KFOR este un general american. Va da el ordin.

O linişte mormântală se lăsă la masa la care Naser Salimaj discuta cu amicii săi, când Karin Steyr se apropie de albanez. În Kosovo, femeile nu obişnuiau să se amestece în treburile bărbaţilor. Se aplecă la urechea lui şi murmură câteva cuvinte…

După o ezitare scurtă, Naser Salimaj se ridică şi veni spre Malko, cuprins de furie. Îl apostrofa violent.

— Spune că este un erou al Rezistenţei! traduse Karin Steyr. Nu se teme de nimeni. Dacă vin după el, se va bate, cu armele în mâini, ca toţi sârbii.

Malko nu se lăsă intimidat de această retorică războinică.

— Nu doar KFOR îl va aresta, ci şi firma lui de securitate va fi închisă, preciză el. Am un mandat de la MINUK pentru a clarifica acest caz. Să se considere în stare de arest.

Karin Steyr traduse şi crezu că albanezul îi va sări la gât. Timp de câteva secunde interminabile, se înfruntară din priviri, apoi Naser Salimaj reveni la masa unde fuseseră mai devreme, cu privirea întunecată. Cu o voce sobră, zise o frază lungă în limba lui.

— Vă va da un nume, zise Karin Steyr lui Malko. Nu de teamă, ci fiindcă el crede că este în interesul Kosovo. Dar dacă se află ceea ce face el, vă va omorî.

Naser Salimaj scosese un carneţel din buzunar, în timp ce îl ţinea cu ciotul mâinii, scrise două cuvinte pe o foaie de hârtie pe care o rupse, apoi o puse sub o scrumieră, înainte de a se întoarce la cealaltă masă.

Malko luă hârtia şi citi, scris cu majuscule: NAIM MALOKU.

Se întoarse spre Karin Steyr.

— Ne întoarcem în Decani. Imediat.

Trebuie bătut fierul cât e cald.

CAPITOLUL VIII

Naim Maloku închise telefonul, speriat. O voce anonimă, a unui bărbat care vorbea ca şi el cu accent din vestul Kosovo, tocmai îl anunţase că trupele KFOR îl căutau, pentru complicitate la operaţiunea de ucidere a călugărilor de la mănăstirea din Decani. Necunoscutul închisese fără mai dea alte detalii, dar Naim Maloku nu îi punea seriozitatea la îndoială.

Primul lui reflex fu să îi comunice informaţia capitală „contactului" său, cel căruia i se subordona de la plecarea trupelor sârbe în iunie 1999 şi pe care nu îl cunoştea decât sub pseudonimul de „Vula". Îşi deschise carnetul şi încercă cele patru numere de telefon mobil pe care le avea la dispoziţie.

Nu i se răspunse la nici unul şi nu era activă nici mesageria vocală.

Fost subofiţer al armatei iugoslave, Naim Maloku fusese recuperat în cel mai mare secret de o unitate specială a SDB, chiar după ce ieşise din serviciu. Era în şomaj şi catalogat drept opozant. SDB îi fabricase un dosar fals, acuzându-l că a aruncat cu pietre în poliţişti, în timpul unei manifestaţii. Ceea ce putea să însemne 10 ani de închisoare.

Atunci, acceptase propunerea SDB. La început, era foarte limitat. I se cerea să dea note referitoare la starea de spirit a populaţiei; faza următoare consta în desemnarea opozanţilor. În fine, trebuise să participe la operaţiuni speciale împotriva grupurilor de rezistenţă, când îi însoţea pe sârbii care nu ştiau mereu albaneza.

Periodic, primea sume importante de bani, investite în construcţia casei şi, mai târziu, a benzinăriei. Oficial, aceşti bani erau câştigaţi din traficul de ţigări. Acesta se desfăşura bine mersi, acoperit de SDB. În acelaşi timp, „contactele" sale îi recomandau să afişeze o atitudine antisârbă. Poliţia chiar îl arestase de câteva ori şi făcuse câteva zile de închisoare.

În 1998, SDB îi dăduse ordin să se înroleze în UCK, ceea ce făcuse, dobândind o aură de opozant. Se crezuse liber după

plecarea sârbilor, dar într-o zi, un anume „Vula” îl sunase, reamintindu-i mai multe operaţiuni la care participase. Din nou, era manipulat, neputincios: dacă dosarul său ieşea la vedere, ajungea să fie spânzurat. În Decani, sârbii erau urâţi şi mai mult decât ei, trădătorii cauzei kosovare.

Ridică privirea şi văzu firma staţiei Kosova Petrol. Pentru câteva clipe, rămase nemişcat în scaun, incapabil să se mişte, apoi creierul reîncepu să funcţioneze. Nu putea rămâne acolo, să aştepte poliţia. În câteva luni, Kosovo va fi independent şi KFOR va pleca. Trebuia să câştige timp.

Avea nişte veri la Durres, în Albania, care îl invitaseră frecvent. Era o excelentă ocazie să le facă o vizită. Evident, ar fi vrut să îl anunţe pe „Vula” despre aceasta, dar era imposibil.

Ca un automat, se duse în cameră şi începu să îşi pună lucrurile într-o valiză. Aproape terminase când fiica sa Iliriana intră în cameră. Surprinsă de aceste pregătiri, întrebă imediat:

— Ce faci?

— Tocmai am primit un telefon de la vărul meu Ramush Ceku. A avut un infarct şi vrea să mă vadă. Plec imediat.

— Mama nici nu s-a întors de la PEC! obiectă Iliriana. Nu poţi pleca fără să îţi iei la revedere de la ea.

— Este adevărat! mormăi Naim Maloku, o s-o aştept.

Se aşeză, regretându-şi laşitatea, dar nu voia să îi spună totul fiicei sale. Îi era ruşine. În timp ce îşi făcea valiza, auzi un claxon. O maşină tocmai se oprea la benzinărie. Din cameră, strigă la Iliriana:

— Du-te să îl serveşti!

Nu mai voia să iasă şi îşi aprinse o ţigară. Vocea fetei îl făcu să tresară.

— Tată, sunt nişte străini care vor să vorbească cu tine!

Naim Maloku avu senzaţia că i se umple stomacul cu plumb. Se precipită la fereastră şi dădu la o parte perdeaua. Un 4x4 alb era oprit în faţa pompelor. Nu avea nici un semn distinctiv, dar asta nu îl linişti. Luă decizia în câteva secunde. Se duse la un dulap, luă un pistol automat Makarov pe care îl ţinea ascuns şi îi zise fetei:

— Spune-le că am plecat! Nu am timp.

Traversă casa, cu valiza în mână şi deschise uşa care dădea în parcarea unde era Mercedes-ul lui.

Băgă pistolul între scaunele din faţă şi demară.

Ajungea în Muntenegru în 20 de minute.

*

* *

Malko, în picioare lângă Karin Steyr, tocmai discuta cu Iliriana când văzu un Mercedes gri vechi ieşind din spatele benzinăriei, trecând prin faţă şi virând la dreapta accelerând.

— Este tatăl dumneavoastră? o întrebă pe tânără.

Iliriana nu răspunse, întorcând capul. Sângele lui Malko se puse în mişcare. Se duse la maşină şi anunţă KPF ca să îl urmărească.

— El este, îi zise Karinei.

Până să urce în maşina 4x4, Mercedes-ul era deja departe. Malko realiză că, din fericire, se îndrepta spre mănăstirea din Decani şi posturile de control ale KFOR.

— Anunţaţi comandamentul KFOR! zise el Karinei Steyr. Să îl oprească.

Aceasta era deja la telefon, sunând la cartierul general al KFOR de la Pristina. Punctul de control situat înaintea mănăstirii se apropia. Malko văzu Mercedes-ul strecurându-se printre stâlpii roşu-alb şi continuând, fără măcar să încetinească. Soldaţii ieşiseră din gheretă, dar nu interveniseră, vehiculele civile având dreptul să meargă pe acest drum.

La rândul lui, Malko trecu prin punctul de control.

În faţa lui, Mercedes-ul trecu în trombă pe lângă mănăstire, fără să provoace nici cea mai mică reacţie a militarilor! Nu erau acolo pentru a dirija circulaţia.

De acolo, drumul şerpuia spre frontiera cu Muntenegru, 20 de kilometri mai departe.

Malko acceleră, reuşind să ajungă din urmă vechiul Mercedes. Imposibil să îl depăşească, drumul era prea îngust, urmând cursul râului. Mercedes-ul dispăru după un viraj dar, când Malko vira şi el, trebui să frâneze pentru a nu îl lovi. Şi Mercedes-ul trebuise să oprească, încetinit de un tractor care trăgea o benă. Fără să ezite, acceleră Touareg-ul pentru a escalada taluzul, să depăşească Mercedes-ul, apoi să îi taie faţa. Şoferul Mercedes-ului opri şi, imediat, porni în marşarier. Karin Steyr avea în fine legătura cu Comandamentul KFOR.

— Să dea ordin la postul de pază de la mănăstire să oprească

acest vehicul! îi zise Malko.

Fugarul nu avea altă alegere decât să se întoarcă, în marşarier.

*

* *

Naim Maloku încerca să menţină direcţia, înjurând în continuu. Dacă nu ar fi fost blestematul de tractor, ar fi ajuns în Muntenegru!

Din fericire, cel care îl urmărea era şi el obligat să meargă în marşarier. În fine, văzu porţiunea de linie dreaptă dinainte de intrarea în mănăstire şi sângele îi îngheţă. O bandă cu ţepi fusese trasă în mijlocul drumului, înconjurată de mai mulţi soldaţi italieni, cu armele în mâini. Era încolţit.

Opri şi se dădu jos din maşină, escaladând panta împădurită de deasupra mănăstirii. Şi pe acolo putea ajunge în Muntenegru! Se întoarse, cu pistolul în mână, şi văzu bărbatul din Touareg alertând soldaţii. Aceştia porneau deja în urmărirea lui, dar el urca mai repede decât ei. Gâfâind, scuipând, urca precum un robot. După 100 de metri, începu să încetinească, când o voce îl făcu să tresară.

— Stop!

Ridică privirea şi văzu un soldat la câţiva metri, ţintind spre el o puşcă de asalt. De la atentatul împotriva mănăstirii, KFOR îşi întărise dispozitivul cu încă două posturi de pază. Unul pe deal, în spatele mănăstirii, celălalt în acea parte. Evident, nimeni nu fusese anunţat. Naim Maloku nu ezită mult timp. Militarii KFOR aveau reputaţia că nu trag decât în ultimă instanţă. Decise să îşi asume riscul şi scoase pistolul Makarov de la centură. Dacă depăşea ultimul obstacol, nimic nu îl mai separa de Muntenegru.

Efectiv, Naim Maloku avu timp să tragă două focuri înainte ca soldatul să reacţioneze.

Acesta, lovit în plin în piept, se clătină dar nu căzu, gloanţele fiind oprite de vesta antiglonţ. O rafală scurtă de mitralieră Beretta şi Naim Maloku, sub forţa impactului, îşi pierdu echilibrul. Corpul i se rostogoli la vale vreo 20 de metri, apoi se opri într-un copac.

*

* *

Era multă lume în jurul cadavrului lui Naim Maloku. Două

maşini ale KPF sosiseră la faţa locului, precum şi colonelul care comanda detaşamentul italian. Malko era în legătură permanentă cu KFOR la Pristina şi cu Pamela Bearden. Unul din poliţiştii care căuta prin buzunarele mortului scoase un carnet plin de notiţe. Malko întinse imediat mâna.

— Sunt mandatat de MINUK să conduc această anchetă, zise el ferm. Am nevoie de acest carnet.

— Vom face percheziţie acasă, anunţă poliţistul, şi o vom interoga pe fiica lui. Vreţi să ne însoţiţi?

— Inutil, zise Malko, care nu avea chef să facă muncă de poliţie şi se grăbea să discute cu Pamela Bearden. Veţi comunica rezultatele la KFOR.

Karin Steyr şi cu el urcară în Touareg, pornind înapoi spre Pristina. Pontul lui Naser Salimaj era bun, doar că Naim Maloku nu îi va mai putea ajuta.

Mai rămânea carnetul de notiţe.

*

* *

Naser Salimaj fusese anunţat foarte repede de moartea lui Naim Maloku.

Nu avea resentimente; bănuielile sale se justificau: era un agent sârb. Dorea ca cei de la KFOR să urmeze pista.

Naim Maloku nu era decât un complice. Nu el îi decapitase pe cei cinci călugări.

Naser Salimaj îşi turnă un rachiu şi îl bău pe nerăsuflate. Satisfăcut. Naim Maloku fiind mort, nimeni nu mai putea să îl implice în această denunţare.

*

* *

Pagină după pagină, Karin Steyr examina carnetul găsit la Naim Maloku. Fără să găsească nimic interesant. Conturi, mâzgălitei, întâlniri.

Pe ultima pagină, acoperite de un colţ, dădu de mai multe rânduri scrise caligrafic. Un nume, „Vula”, urmat de mai multe numere de telefon.

Ridică privirea după ce le examinase şi zise:

— „Vula” este un nume sârbesc. Aceste numere sunt de la telefoane mobile diferite. Unul este kosovar, începe cu 377, un altul sârbesc, 381. Mai este unul muntenegrean şi un altul

macedonean.

— Toate pentru aceeaşi persoană! remarcă Malko. Este ciudat. Ar trebui verificate aceste numere la Agenţie.

Avea furnicături în mâini. Cine era „Vula” care avea atâtea telefoane? Poate că, în cele din urmă, avea să intre pe pista care ducea la asasinii celor cinci călugări. Pamela Bearden îl convocase pentru o şedinţă cu Kadri Butka, referitoare la atentatul de la *Skender.* Va profita pentru a-i da carnetul lui Naim Maloku.

*

* *

În ciuda cerului albastru, atmosfera era posomorâtă în biroul Pamelei Bearden. Kadri Butka aşteptă ca Malko să se aşeze pentru a-i citi o notă pe care o pregătise.

— Cum v-am spus, *Skender* aparţine clanului Mulluki, începu el. Sunt doi veri care îl conduc. Sami şi Ahmet. Sami a ispăşit 4 ani de închisoare la Monte Carlo, pentru proxenetism în formă agravantă şi 18 luni în Elveţia. Vărul lui, Ahmet, are cazier la toate poliţiile din Europa ca traficant de fiinţe umane, femei. Kosovare şi kurde pe care le trimite în Kazahstan. Verii au creat o formaţiune politică pentru viitoarele alegeri din 17 noiembrie, cu Ahmet drept şef.

Candidaţii de acest calibru făceau ca democraţia să aibă şanse în Kosovo!

Kadri Butka continuă:

— La Pristina se zvoneşte că atentatul de la *Skender* ar fi un răspuns la moartea unui alt văr Mulluki, ucis de clanul Berisha, acum câteva săptămâni datorită unui transport de heroină provenită din Turcia. Dar nu sunt decât zvonuri…

Pamela Bearden asculta, uimită.

— Dar nu există poliţie în Kosovo? se miră ea. KPF ce face?

Kadri Butka zâmbi indulgent.

— Mulluki sunt foarte puternici. Au finanţat UCK şi participă la Rezistenţă.

Malko nu credea nimic din explicaţia şefului KSHIK. Era o coincidenţă extraordinară, dacă explozia care îi omorâse martorul său numărul 1 avea o altă cauză decât eliminarea lui. Dar trebuia să „închidă” şi această uşă.

— Aş putea să îi întâlnesc pe Mulluki? întrebă el.

Kadri Butka îi privi, surprins.

— Da, probabil. Dar nu vă vor spune nimic. Îşi reglează conturile în familie.

— Nu se ştie niciodată, insistă Malko. Cum fac?

— Am un prieten care lucrează la ministerul de interne, explică şeful KSHIK. Îi cunoaşte bine căci se ocupă de „aranjarea" interdicţiilor de şedere în ţările europene. Se numeşte Enver Kastriot. Prin el, veţi avea un contact bun. Eu nu vreau să intervin, sunt prea cunoscut O să îl sun pentru a-l anunţa.

— Mulţumesc, făcu Malko.

*

* *

Murat Ahmeti văzu prea târziu furgonul alb care oprise chiar în spatele lui. Nici nu avu timp să-şi scoată arma, un automatic vechi Walther 9 mm. Trei huidume, în geci din piele şi jeans, săriră pe el şi cu pumnii şi picioarele, îl băgară în furgon, continuând să-l lovească şi înăuntru, fără să zică nimic. Când se opriră în hangarul vechi, în estul oraşului, tot nu îi spuseseră nimic, dar Murat Ahmeti avea trei coaste rupte, faţa plină de sânge şi testiculele de mărimea unui ou. Cum îl dădură jos, începu să urle de durere îl traseră până în mijlocul încăperii, un fost atelier mecanic, şi îl legară cu ajutorul lanţurilor şi funiilor de un scaun metalic lipit de sol.

Câteva minute mai târziu, un BMW alb intră în hangar şi coborî un tip înalt cu părul negru şi scurt, fruntea joasă, faţa pătrată. Veni spre el cu un mers ciudat, clătinându-se, cu picioarele depărtate, ca un cowboy dat jos de pe cal, cu mâinile depărtate. Ridicol, dar nimeni nu se amuza. Sami Mulluki era cel mai feroce din clan. Condamnarea lui în Monaco fusese sancţiunea pentru că bătuse grav o prostituată albaneză care voia să se emancipeze…

Se opri în faţa lui Murat Ahmeti şi îl prinse de părul negru, trăgându-i capul pe spate.

— Ce făceai alaltăieri la *Skender,* la ora patru? întrebă el. Nu ai stat decât 20 de minute şi nu ai vorbit cu nimeni.

Murat Ahmeti înghiţi sângele care îi curgea din nas. Era un adevărat ghinion că unul dintre supravieţuitorii exploziei îl recunoscuse. Bâigui:

— De ce mă întrebi? Nu am treabă cu voi. Aşteptam o fată care nu a mai venit.

Slavă Domnului, nu aparţinea clanului Berisha. Sami Mulluki scutură din cap.

— Imbecilule! Ştiu bine că nu faci parte din banda Berisha. Tu ai adus bomba. Vreau să îmi zici cine ţi-a dat-o.

Murat Ahmeti bâigui, încăpăţânat:

— Nu am făcut nimic!

— Netrebnicule! O să pierdem timpul.

Se întoarse spre unul din oamenii săi şi zise:

— Adu-mi taburetul. Descalţă-l.

I se aduse o băncuţă din lemn lustruit şi un ciocan de fierar. Calm, fumând o ţigară, Sami Mulluki aşteptă să i se dea jos prizonierului încălţările vechi. Apoi, luă ciocanul şi verifică dacă îl ţine bine.

— Spui „nu” în continuare? întrebă el.

Murat Ahmeti gemu.

— Ţi-am spus că nu eram eu!

Sami Mulluki ridică ciocanul şi lovi cu toată forţa peste degetul mare de la piciorul stâng al prizonierului. Datorită şocului şi durerii, Murat Ahmeti aproape că smulse scaunul fixat în sol şi scoase un urlet sfâşietor. Sami Mulluki contemplă degetul strivit care devenea violet, cu toate oasele zdrobite, din care începea să curgă sânge. Apoi ridică ciocanul şi lovi următorul deget.

Continuă să lovească, ca un fierar care aplatizează o placă de metal. Cele două degete nu mai erau decât un terci sângeriu. Murat Ahmeti urla încontinuu, cu ochii bulbucaţi. Agasat, călăul lui zise:

— Sadji, nu ai o cârpă? Mă oboseşte...

Unul din zbiri alergă şi aduse o cârpă pe care o înfipse brutal în gura prizonierului, aproape sufocându-l. Atunci, Sami Mulluki îşi reluă interogatoriul.

Sub loviturile ciocanului, piciorul lui Murat Ahmeti se deforma, se aplatiza, iar sângele ţâşnea, absorbit de solul sărat. Brusc, Sami Mulluki observă că victima sa nu mai ţipa; leşinase. Lăsă ciocanul, se dădu înapoi şi se legănă până la maşină, unde îşi lăsase haina.

— Trezeşte-l, Sadji, îi zise el.

Acolitul său luă o sticlă de rachiu, trase capul prizonierului pe

spate şi înfipse gâtul sticlei între buzele tumefiate. Sub arsura alcoolului, Murat Ahmeti îşi reveni, tuşi, întredeschise ochii şi începu să geamă neîntrerupt. Bărbia lui tremura, un horcăit surd îi ieşea din gât.

Sami Mulluki reveni în faţa lui, îşi aruncă ţigara şi zise:

— Nu am avut grijă decât de două degete. Mai sunt opt. Apoi îţi voi transforma testiculele în terci. Aşa că ai face bine să îmi dai numele. Apoi, vei scăpa.

Murat Ahmeti nu răspunse. Ştia ce îl aştepta, oricum. Ceilalţi nu aveau să îl mai elibereze. Poate că va fi răzbunat, dar nu va mai fi în viaţă pentru a vedea.

Cu oftatul unui muncitor care se apucă de lucru, Sami Mulluki se aşează din nou pe banchetă şi ridică ciocanul. De această dată îl îndreptă spre degetul mic care explodă sub lovitură, lăsând să se vadă filamentele albe de os şi nervi. Murat Ahmeti crezu că îi explodează creierul, că i se rup corzile vocale. Călăul ridică din nou ciocanul, ţintind spre piciorul drept, de această dată.

— Opreşte-te! murmură Murat Ahmeti.

Învins. Ştia că va muri, dar această durere era insuportabilă. Îl cunoştea pe Sami Mulluki. Îi va rupe toate oasele. Această formă de tortură avea avantajul că nu omora „pacientul”. Deci, putea dura mult timp.

— Deci, cine este? zise el.

— Ramiz Berisha, bâigui prizonierul.

Sami Mulluki încruntă din sprâncene, cu capul aplecat.

— Faci mişto de mine? Nu avem nici o treabă cu el.

Furios, sigur că era minţit, reluă ciocanul cu o mână şi mai fermă şi începu să lovească ca un nebun în piciorul drept al lui Murat Ahmeti.

Continuă să îl masacreze un timp până realiză că victima nu mai ţipa, nemişcată, cu bărbia în piept.

Lăsând ciocanul, îi ridică capul, realizând imediat că nu mai respira… Criză cardiacă. Furios, mormăi.

— Nemernicul!

Era prima dată când i se întâmpla! Se întoarse spre grupul care îl privea şi zise:

— Aruncaţi-l în râu.

Frustrat, se întoarse la BMW şi îşi îmbrăcă haina. Avea să fie batjocorit de vărul său căci, de acum, nu mai aveau nici o pistă.

Ori, era supărător să ai inamici neidentificaţi.

*

* *

Malko simţea cum îi bate cu putere inima în timp ce urca spre misiunea americană. Pamela Bearden tocmai îi ceruse să treacă urgent să o vadă.

Când intră în biroul americancei, îşi reprimă un acces de tuse. Atât de mult fum era. Când era concentrată, Pamela Bearden fuma ţigările una după alta. Întinse o mână groasă lui Malko şi anunţă triumfal:

— Cred că am identificat „legătura” lui Naim Maloku.

CAPITOLUL IX

Pamela Bearden deschise dosarul şi-i întinse lui Malko o foaie de hârtie cu cele patru numere găsite în carnetul lui Naim Maloku.

— Toate aceste numere corespund probabil aceleiaşi persoane, acest „Vula”, zise ea. Doar că sunt cartele preplătite cumpărate de la oficiul poştal din Pristina, anonime. Acum există un control şi se cere un act de identitate, dar înainte nu era cazul.

— Deci, concluzionă Malko, este imposibil să-l identificăm pe „Vula” plecând de la aceste numere.

— Imposibil! confirmă americanca. Am încercat totul. Fără succes. Nu mai răspunde nimeni la ele. Dar seamănă mult cu un „ofiţer de legătură” care vrea să se protejeze.

— Sunt recente?

— Da. Sunt cartele de 30 de minute, care se consumă foarte repede.

Singurul care îl putea identifica pe „Vula” murise. Malko crezuse că americanca se hazardase când a pretins că l-a identificat pe „contactul” lui Naim Maloku. Singura cvasicertitudine era că descoperiseră o reţea clandestină sârbă. Dar mai erau multe de făcut. Pentru a-i mai ridica moralul, Pamela Bearden anunţă:

— Kadri Butka vă aşteaptă într-o oră la restaurantul

Ballantine's, pe strada Hajden Duci, pentru a vă prezenta prietenului său Enver Kastriot.

*

* *

Kadri Butka era pe minuscula terasă, în compania unui băiat brunet, puţin cam bucălat, cu ochii foarte încruntaţi, îmbrăcat la costum şi cravată, în stilul înaltului funcţionar. Şeful KSHIK făcu prezentările.

— Enver lucrează la ministerul de interne. Cunoaşte bine familia Mulluki. A stabilit o întâlnire pentru dumneavoastră.

Enver Kastriot zâmbi.

— Pică bine. Am veşti bune pentru Sami. Am reuşit să-i reduc interdicţia de şedere în Elveţia, de 1 an. Poate să meargă la schi cu familia…

— Kadri Butka v-a spus pentru ce vreau să-i întâlnesc?

Zâmbetul de pe faţa rotundă se accentuă.

— Da, dar nu vă bazaţi prea tare. La astfel de oameni nu se trădează…

— Credeţi că ei îi cunosc pe vinovaţi?

— Este probabil. Dar nu vor spune nimic. Bun, nu este departe, mergem pe jos.

Se despărţiră, Malko urmându-şi ghidul pe bulevardul Luan Haradinaj până pe strada UCK. Aici, la parterul unei clădiri, era o uşă cu inscripţia „Diplomat Club". Două huidume cu figuri respingătoare păzeau poarta. Enver Kastriot le zise câteva cuvinte şi aceştia se dădură la o parte cu un zâmbet linguşitor. O scară ducea la subsol. Malko descoperi o sală cu separeuri în care se aflau mese joase. Parcă ar fi fost un club de noapte pustiu. Trei bărbaţi erau în primul separeu şi se ridicară cu toţii la vederea nou-veniţilor. Unul dintre ei, recunoscându-l pe Enver Kastriot, veni să-i strângă mâna şi îi invită într-un separeu gol. În celelalte, grupuri de bărbaţi pălăvrăgeau în şoaptă. Enver Kastriot se aplecă la urechea lui Malko.

— Este sediul lor electoral. Aici cumpără voturile. Kosovo este mic. Este suficient să deţii 2-3.000 de indivizi importanţi…

Se întrerupse. Un tip în pulover de culoarea somonului, cu umeri de hamal, fruntea joasă, aer periculos, se aşeză lângă ei. Aruncă o privire rapidă şi indiferentă lui Malko şi îl îmbrăţişă pe Enver Kastriot.

— Eşti formidabil! O să pot merge la schi! Ce pot face pentru tine?

Funcţionarul ministerial zâmbi modest.

— Este o plăcere să faci un serviciu unui prieten... Cum merge campania electorală?

Sami Mulluki îşi drese glasul.

— Sondajele ne dau 30! Vom avea cel puţin 25 de deputaţi.

Avea de ce să fie frenetic. Enver Kastriot continuă cu acelaşi zâmbet:

— Prietenul meu anchetează în cazul *Skender.* Lucrează cu KFOR. Ar vrea să ştie ce s-a întâmplat.

Sami Mulluki afişă un aer contrariat.

— Nişte sălbatici! Au fost 3 morţi. Mulţi răniţi grav.

— O cunoşteaţi pe fata care a fost omorâtă în explozie?

Sami Mulluki încruntă din sprâncene.

— Fata? Ce fată?

— O clientă a barului. Infractorul albanez scutură din cap.

— Nici nu ştiam că a fost o fată!

Părea sincer. Enver Kastriot se aplecă şi întrebă în şoaptă:

— Este o încurcătură? Prietenul meu voia să se lămurească.

Infractorul ezită puţin, apoi, aproape ochi în ochi, zise într-un murmur:

— Se crede că este clanul Berisha.

— Au fost tari! remarcă calm Enver Kastriot. Faţa lui Sami Mulluki se înăspri.

— Vom face şi mai mult, răspunse el, cu dinţii strânşi.

— Cineva de la ei a venit să lase bomba? insistă Enver Kastriot.

Sami Mulluki făcu un gest evaziv.

— Nu se ştie.

Un tip înalt, cu părul ondulat, se apropie de ei. Sami Mulluki făcu prezentările.

— Vărul meu Ahmet. El este primul pe listă. Vărul zâmbi, onctuos, şi se adresă în şoaptă lui

Sami, care se scuză cu un zâmbet.

— Are nevoie de mine! reveniţi când doriţi. Se întoarseră pe strada UCK şi Malko întrebă imediat:

— Cine sunt Berisha?

— Un alt clan, de muntenegreni. Îşi dispută teritoriul pentru

vânzarea de ţigări. Au fost deja destui morţi. Sunteţi mulţumit?

— Da şi nu, făcu Malko. Cred că nici ei nu ştiu cum să facă. Deci, pun atentatul pe seama duşmanilor lor…

Zâmbetul lui Enver Kastriot se accentuă.

— Îi vor găsi şi vor acţiona. Altfel, îşi pierd renumele. Iată. Nu pot face nimic mai mult pentru dumneavoastră.

Ajunseseră în faţa clădirii înalte din oţel şi sticlă care adăpostea guvernul kosovar. Enver Kastriot îi dădu o carte de vizită lui Malko.

— Sunt la etajul al nouălea, dacă aveţi nevoie de mine…

Frustrat că se întoarce de unde plecase, Malko întrebă pe neaşteptate:

— Nu cunoaşteţi pe nimeni care să ştie ceva despre reţelele sârbeşti din Kosovo?

Enver Kastriot zâmbi enigmatic.

— Este un subiect delicat, care se va rezolva după obţinerea independenţei. Într-o baie de sânge. O să mă gândesc.

Malko o luă spre *Grand Hotel,* zicându-şi încă odată că răspunsul la întrebările sale se afla la Belgrad. Altfel spus, pe o altă planetă. Din ce în ce mai mult, era convins că masacrul călugărilor era o provocare a sârbilor, prin intermediul „cârtiţelor” lor. Trebuia să le găsească, să le dezgroape, înainte să recidiveze.

Misteriosul „Vula” făcea şi el parte dintre ele, dar era bine ascuns în gaura sa.

*
* *

Pamela Bearden părea şi mai dezamăgită. Cu privirea stinsă, îl fixă pe Malko.

— Nu e nimic de făcut, deci? Credeţi că pot dormi liniştită când o bandă de nebuni furioşi, manipulaţi, se pregătesc să comită alte orori? Este un miracol că sârbii nu au început cu represaliile! Şi dacă se intră în acest ciclu infernal…

Lăsă fraza în suspans. De această dată erau între patru ochi. Malko insistă:

— Am explorat toate pistele posibile. Sunt sigur că la origine este o reţea clandestină sârbă. Ei au aruncat în aer *Skender* pentru a o elimina pe Adile Uko, care îi ştia pe vinovaţi. Este adevărat, pot să lovească din nou. Dar, dacă sunt manipulaţi de

Belgrad, cum este probabil, putem încerca pe cale diplomatică. Aveţi o ambasadă la Belgrad iar Agenţia are o staţie.

Pachidermica americancă zise trist:

— Agenţia nu are decât contacte formale cu BIA care este sub controlul prim-ministrului Kostunica. În privinţa diplomaţiei, Serbia a ales calea rusească. Kostunica s-a aliniat la Moscova, iar noi suntem consideraţi acolo nişte ciumaţi.

— În acest caz, concluzionă Malko, nu am decât să mă întorc în Austria.

Realiză deodată că Pamela Bearden răsfoia un dosar. Ridică ochii spre el.

— Aţi lucrat mult în Iugoslavia. Văd că în cazul Karadzic aţi fost ajutat de şeful Serviciilor bosniace, Munir Konjic[12]. Poate că el ar putea vorbi cu sârbii; ce credeţi?

Malko îşi permise un zâmbet ironic.

— Sârbii se feresc de el şi a fost dat la o parte fiindcă se ocupa prea mult să-l găsească pe Radovan Karadzic…

— *Shit!*

Brusc, Malko se revăzu la *Club des Ecrivains* din Belgrad cu tipul la care îl trimisese Munir Konjic. Vladimir Djorgevic, fosta mână dreaptă a ministrului de interne Mihailovic, condusese BIA o vreme. Chiar dacă era pe tuşă din cauza inflexibilităţii politicii sârbe faţă de Rusia, ar fi încercat, poate, să-l ajute pe Malko, graţie relaţiilor sale din cadrul Serviciilor sârbe.

— Poate că am pe cineva, zise Malko. La Belgrad. O să văd ce pot face. Aveţi o linie securizată, care să nu afişeze numărul de telefon?

— Da, avem circuit diplomatic.

— O să-l utilizez, zise el.

Dacă îl suna pe Vladimir Djorgevic la Belgrad, de la un număr kosovar care începea cu 377, putea atrage atenţia sârbilor. Sârbii, formaţi la şcoala sovietică, erau excelenţi în domeniul ascultărilor de telefoane. Pamela Bearden îl conduse într-un birou gol cu mai multe telefoane.

— Aceste numere sunt americane, explică ea. Dacă preferaţi, sunt şi sârbeşti, care încep cu 381.

*

[12] Vezi SAS nr. 165; *Dosarul K*

* *

Vladimir Djorgevic părea plăcut surprins să audă vocea lui Malko.

— Sunteţi la Belgrad? întrebă el.

— Nu, corectă Malko, dar nu sunt foarte departe. La Budapesta.

— Înţeleg, făcu sârbul.

— Nu treceţi pe aici, din întâmplare? întrebă Malko.

Spera că sârbul înţelegea mesajul. Pentru un caz atât de sensibil, merita să se întâlnească într-un loc neutru.

După o pauză, Vladimir Djorgevic zise cu o voce perfect normală:

— La fix, trebuie să ajung acolo săptămâna aceasta. Ce ziceţi de poimâine?

— Îmi convine, concluzionă Malko. Mă sunaţi pe telefonul mobil ca să îmi spuneţi cum ne vedem?

Îi dădu numărul telefonului mobil austriac şi se duse la Pamela Bearden.

— O să mă întâlnesc cu el, anunţă el, dar nu este nici o garanţie. Ne întâlnim la Budapesta poimâine.

Aproape uşurat, plecă să o întâlnească pe Karin Steyr pentru a lua masa la *Prishat,* unul din cele mai bune restaurante din Pristina, mereu aglomerat.

*

* *

Singurul zbor zilnic spre Budapesta întârzia şi era plin ochi. Vladimir Djorgevic sunase şi conveniseră să se vadă la Duty Free Shop în partea de „tranzit” a aeroportului din Budapesta. Era cel mai discret.

Malko privea câmpia kosovară defilând sub avion. Cum oare acest Kosovo, un confetti fără farmec, putea declanşa atâtea pasiuni? Sârbii şi kosovarii se omorau pentru o ţară săracă, fără resurse şi fără interes. Şi nu se mai săturau! Toate acestea din cauza unei bătălii pierdute în urmă cu 700 de ani!

Abia ajuns la Budapesta, se duse spre zona de tranzit. Trecuse printr-un alt control de securitate… Şi întârziase peste o jumătate de oră. Bătăile inimii i se calmară când zări ochelarii pătrăţoşi şi silueta înaltă a lui Vladimir Djorgevic care tocmai îşi cumpăra un cârnat unguresc. Sârbul îi făcu un semn vesel şi se

apropie.

— Nu credeam să vă mai revăd! făcu el.

— Mulţumesc că aţi venit până aici.

— Am păstrat o amintire plăcută a ultimei noastre întâlniri. Presupun că aveţi un motiv anume să mă vedeţi?

— Haideţi să bem un pahar, sugeră Malko.

Odată aşezaţi, întrebă:

— Cum este la Belgrad?

Sârbul se schimonosi.

— Rău. Tadjic se pare că va demisiona iar ideile sale nu sunt luate în seamă. Kostunica conduce. S-a aliniat ruşilor, din cauza urii lui faţă de americani, şi totul este blocat. Nimic nu va mişca în 3 sau 4 ani.

Nu folosise la nimic să-l trimită pe Milosevic la Haga. Malko bău puţin din votcă şi întrebă:

— Aţi urmărit cazul călugărilor decapitaţi?

— Bineînţeles. Toate ziarele sunt încă pline.

— Ce credeţi?

Vladimir Djorgevic se gândi câteva clipe.

— Mă întreb şi eu, recunoscu el. Anumiţi kosovari sunt foarte radicali şi ne urăsc. Dar, obiectiv, nu au interes să facă astfel de lucruri în acest moment, când au independenţa aproape. Doar că mereu sunt oameni care practică politica răului. Priviţi la Israel.

Acolo, cum se apropiau de un acord, apărea mereu o dramă care ducea la eşuarea tratativelor. Cum a fost asasinarea lui Itzhak Rabin sau atentatele teroriste ale Hamas-ului.

— Şi sârbii? întrebă Malko.

Djorgevic zâmbi.

— Ce sârbi? Oamenii lui Seselj sau ai lui Mitrovica sunt capabili să facă aşa ceva... A trebuit să fie o organizaţie, a albanezilor.

— Este rândul meu să întreb, zâmbi Malko. Ce albanezi?

— Vă gândiţi la reţelele pe care noi le-am lăsat acolo? întrebă Djorgevic. Când eram în activitate, am văzut nişte documente, dar era ion secret foarte bine păzit de una din secţiile SDB. Nici nu ştiu dacă au predat totul succesorilor lor de la BIA. Efectiv, ar fi putut pune la cale această operaţiune, pentru a-i discredita pe albanezi. Vă interesează?

— Da, confirmă Malko. Este motivul întâlnirii noastre. Puteţi încerca să aflaţi dacă BIA este implicată? Şi dacă este cazul, ce e

de făcut pentru a-i împiedica să recidiveze?

Vladimir Djorgevic îşi sorbea tăcut un Chivas Regal.

— O să încerc, promise el, fiindcă sunteţi dumneavoastră. Dar este foarte delicat. Trebuie să vorbesc cu Mihailovic.

— Încă o întrebare: dacă sunt ei, a fost nevoie de o undă verde de la un anumit nivel?

Vladimir Djorgevic ridică arătătorul spre tavan.

— La cel mai înalt nivel.

Adică la prim-ministrul Kostunica.

Sârbul contempla un 747 al American Airlines care tocmai se apropia de pasarelă. Ploaia începea să cadă. Mic, dar modern, aeroportul din Budapesta era foarte primitor.

— Va trebui să ne despărţim, zise el. Avionul meu de întoarcere spre Belgrad este peste o oră. Pot să vă sun pe acest număr?

— Bineînţeles. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Se ridicară amândoi. Malko avea încă 3 ore de aşteptat. Privi silueta înaltă a sârbului care se pierdea în mulţime.

Doar el îl putea ajuta.

Nu voise să abordeze subiectul „Vula”. În acest stadiu, era delicat. Trebuia mai întâi să se asigure de starea de spirit a sârbilor, înainte de a le cere eventual să „verse” reţeaua pe care o lăsaseră în Kosovo, în acest caz, ar trebui să le ofere o compensaţie substanţială...

Cât era în expectativă, trebuia să îşi continue ancheta la Pristina.

*

* *

Malko tocmai cobora din avion la Pristina când mesageria telefonului mobil îi anunţă un mesaj primit în timpul zborului. Enver Kastriot, funcţionarul de la ministerul de interne kosovar, îl invita la masă a doua zi la *Ballantine’s* împreună cu cineva care ar putea probabil să-l ajute în ancheta sa: şeful secţiei antiteroriste din KPF, un anume Faruk Dervishi.

CAPITOLUL X

Enver Kastriot, la fel de impecabil în costumul lui închis la culoare, acelaşi zâmbet pe faţă, îl salută pe bărbatul care venea. Cu părul scurt, puţin cam grizonat, cămaşă verde şi pantalon de pânză, părea foarte tânăr. Malko fu imediat frapat de privirea lui limpede şi incisivă.

— Faruk Dervishi este cel mai bun specialist din Kosovo în problema clanurilor criminale, anunţă Enver Kastriot. Conduce departamentul antiterorist al KPF şi exercită meseria de poliţist de peste 20 de ani.

— Oh, nu sunt decât sergent! protestă în engleză, cu o voce blândă, poliţistul. Şi nu câştig mulţi bani!

— Şi, în plus, completă Kastriot, este cinstit! A lucrat în poliţia kosovară din timpul sârbilor, s-a înscris în UCK în 1998 şi, după eliberare, şi-a reluat serviciul în KPF. Are baza la Camp Bravo. Este un element preţios care cunoaşte lumea criminală locală ca pe propria-i palmă.

Cu un zâmbet plin de modestie, Faruk Dervishi bău câteva guri de Peja, berea locală.

— Aţi urmărit cazul *Skender*? întrebă Malko.

Faruk Dervishi dădu din cap afirmativ.

— Bineînţeles. Enver mi-a zis că şi dumneavoastră sunteţi interesat. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— După părerea dumneavoastră, cine este răspunzător pentru acest atentat?

Antiteroristul zâmbi.

— Nu există dovezi, admise el, dar totul duce la familia Berisha. Acum ceva timp, un membru important al familiei a fost omorât. Este preţul sângelui, cu dobândă.

Decepţionat, Malko insistă:

— În acest caz, este o coincidenţă uimitoare, căci aveam întâlnire chiar în acel bar, la ora la care bomba a explodat, cu o femeie care deţinea informaţii cruciale despre crimele de la mănăstirea din Decani.

Gânditor, Faruk Dervishi îşi termină de mâncat coasta de miel înainte de a răspunde.

— Au fost deja mai multe atentate asemănătoare, explozii mai mici. Este modul clanurilor de a-şi regla conturile.

— În acest caz, obiectă Malko, ar trebui să apară un răspuns din partea familiei Mulluki…

— Absolut, aprobă Faruk Dervishi. Dar nu se grăbesc.

— V-aţi ocupat personal de cazul mănăstirii din Decani?

Poliţistul scutură din cap.

— Nu, nu intră în atribuţiile mele.

— Ce credeţi?

Faruk Dervishi ezită puţin şi coborî vocea.

— Eu cred că oamenii AKSH se dedau la astfel de provocări. Ar trebui să mergeţi la ciung, la Naser Salimaj. El îi ştie pe toţi.

Malko se abţinu să-i spună că o făcuse deja şi îşi continuă verificarea ipotezelor.

— Mi s-a spus că Serviciile sârbe ar avea destule cârtiţe în Kosovo. Aşa este?

Faruk Dervishi zâmbi.

— Sunt, desigur, dar sunt bine îngropate şi stau liniştite, mulţumite că nu au fost descoperite.

— Sârbii nu ar fi tentaţi să se folosească de ele?

Faruk Dervishi se arătă sceptic.

— Cei care au fost mirosiţi au plecat deja cu sprijinul sârbilor. Alţii erau susţinători care trădau pentru a primi mici avantaje, cum ar fi paşapoarte sau locuri de muncă. Acum, sârbii nu le mai pot da nimic…

Se uită la ceas şi se ridică, îmbrăcând o haină din pânză.

— Trebuie să plec. Dacă aflu noutăţi despre *Skender,* îl anunţ pe Enver.

*

* *

Malko rămase la *Ballantine's,* mult după plecarea lui Faruk Dervishi, pentru a reanaliza cu Enver Kastriot stadiul anchetei sale.

Nu era strălucitor.

Pista de la *Skender,* pentru moment, nu ducea nicăieri, nu avea nici o posibilitate să-l identifice pe misteriosul „Vula"; percheziţia casei lui Naim Maloku şi interogatoriul fiicei sale nu aduseră nimic nou. Nu mai rămânea decât să spere la un răspuns pozitiv al lui Vladimir Djorgevic, prietenul său sârb. O speranţă moderată, dacă era optimist.

Malko decise să o sune pe Karin Steyr pentru a face schimb de idei. Cum răspunse, auzi o hărmălaie asurzitoare de voci. Nu era singură…

— Urma să te sun, zise ea. Am primit un mesaj de la Nasser. Sunt la *Tiffany,* cu nişte prieteni. Vrei să vii?

— Sosesc, făcu Malko.

Ca de obicei, la *Tiffany* era plin de internaţionali. Karin Steyr era centrul unui cerc de admiratori, cu un pahar de şampanie în mână, iar Malko remarcă imediat decolteul adânc pătrat, care atrăgea toate privirile. Bineînţeles, fără sutien. Îi adresă un zâmbet şi îşi reluă imediat discuţiile. Deranjat, Malko se duse la bar să bea o votcă, apoi încă una... Karin nu se îndepărta de cercul ei decât pentru a întinde paharul barmanului care îi turna şampanie Taittinger Comtes.

Plictisit, se apropie de ea şi îi şopti la ureche:

— Credeam că aveai lucruri importante să-mi spui.

— Da. Naser m-a sunat ca să mă pună să jur că nu voi spune niciodată că el l-a turnat pe Naim Maloku.

— I-ai zis de „Vula”?

— Da. Nu îi spune nimic. Vii la masă?

— Cu gloata asta?

— Ei ne invită.

— Fără mine.

Ieşi de la *Tiffany,* supărat. Se întoarse la *Grand Hotel* fără să mai mănânce. Era aproape miezul nopţii când telefonul mobil sună: era Karin Steyr, cu o voce extrem de mieroasă.

— Vreau să te văd, zise ea. Nu dormi?

— Nu dorm. Unde eşti?

— Jos.

— Urcă.

Brusc, îi veni o idee, ca să o pedepsească pentru indiferenţa manifestată la *Tiffany.* Ieşi din cameră. Palierul era luminat slab. Se opri în faţa lifturilor, lângă cele două fotolii albastre, puse acolo fără rost. Imediat ce Karin Steyr ieşi din lift, se aruncă în braţele lui. Fără nici un cuvânt, Malko o lipi de perete, depărtându-i decolteul pentru a-i cuprinde sânii şi a-i mângâia tot mai brutal. Tânăra tremura.

— Vino, şopti ea, te vreau.

— Nu, făcu el. Aici.

— Aici! Dar dacă vine cineva?

O împinse spre unul din fotolii şi o forţă să îngenuncheze. Apoi îi ridică fusta, dădu la o parte slipul negru şi o penetră.

Din faţă, Karin Steyr semăna cu o enoriaşă care se ruga. Din profil, era altceva. Sprijinită cu mâinile pe spătarul fotoliului, gemea tot mai tare sub atacul lui Malko. Aparent, frica de a fi surprinsă nu îi reducea plăcerea…

Malko nu întârzie să se elibereze în abdomenul ei. Abia rearanjat, apăsă pe butonul liftului şi o privi în ochi pe Karin Steyr care, tocmai îşi refăcuse şi ea ţinuta.

— Drăguţ că ai venit, zise el. Şi eu te doream.

Stupefiată, Karin se lăsă împinsă în cabina liftului ale cărui uşi se închiseră. Malko se întoarse în camera lui, dublu satisfăcut. Recreaţiile sexuale cu

Karin erau mereu înviorătoare şi îşi răscumpărase şi umilinţa de la dineu. Era ca la dresarea animalelor sălbatice: trebuia mereu să fie vigilent, să menţină teama partenerului. Cu cât se gândea mai mult la tânără, cu atât îşi zicea că nu avea profilul unei simple angajate din administraţie. Prea multă personalitate, libertate, siguranţă. În plus, îşi stăpânea perfect gustul pentru sex; ca un bărbat.

*

* *

Telefonul mobil îl trezi: nu apărea nici un număr, dar recunoscu imediat vocea lui Vladimir Djorgevic. Sârbul nu pierdu timpul.

— Sunt cu cineva care doreşte să vă întâlnească, anunţă el. Astăzi, dacă se poate.

— Astăzi, dar…

— V-aţi întors acolo unde eraţi?

— Da.

— În acest caz, este simplu: o luaţi pe şoseaua spre Mitrovica. Când ajungeţi, în loc să o luaţi spre oraş, continuaţi drept, înspre Belgrad. Cinci kilometri mai departe este satul Velike Rudare. Este un han pe partea stângă a şoselei. Vom fi acolo, cam peste o oră.

— Este în Kosovo? Nu se putu abţine să întrebe Malko.

— Este în Serbia, corectă interlocutorul său. Kosovo nu există. Nu este nici o frontieră între provincia kosovară şi teritoriul populat de sârbi. Vă convine?

— Exact, aprobă Malko.

Plecă, rugându-se ca prietenul său din Belgrad să fi obţinut

informaţii care să îi permită continuarea anchetei.

*

* *

Era aproape o oră de mers între Pristina şi Mitrovica, în nordul Kosovo. O şosea plată, mărginită de câmpuri de porumb, cimitire de maşini, case noi, unde maşinile albe ale KPF erau camuflate peste tot pentru a pândi improbabile excese de viteză.

Furnalele uzinelor chimice din Mitrovica apărură pe stânga. Era unul din cele mai poluate oraşe din ţară, în care locuitorii respirau literalmente plumb! În aşa măsură încât trebuiseră să închidă anumite mine.

Chiar după hotelul *Princesse,* o clădire mare, albă, nouă, şoseaua se strecura printre două dealuri. Malko încetini, aşteptându-se să găsească un punct de control.

Nimic.

Trei kilometri mai departe zări primele maşini cu plăcuţe de înmatriculare sârbeşti. Era în continuare, din punct de vedere tehnic, în Kosovo, dar în partea sârbă epurată de albanezi. Pe următorii kilometri nu văzu nici o maşină cu numere kosovare, doar sârbe. Schimbase universul fără să-şi dea seama…

Panoul cu Velike Rudare apăru, ca şi micul han, după un viraj la stânga, pe o ridicătură de pământ. Malko parcă maşina lângă un Audi A8 negru cu număr de Belgrad. Interiorul semăna cu cel din toate hanurile sârbeşti, cu decorul lor folcloric. Sala era goală, cu excepţia a doi clienţi.

Unul era Vladimir Djorgevic. Celălalt, un tip cu părul grizonat şi scurt, figură sanguină, bine făcut, faţă inexpresivă.

Vladimir Djorgevic se ridică şi veni să strângă mâna lui Malko.

— Am comandat miel de lapte, zise el, sper că este bun.

Era deja o sticlă de Şliboviţă pe masă, cu bere şi eterna salată. Sârbul făcu prezentările.

— Prietenul meu nu-şi poate da numele, explică el. Să-i zicem Slobodan. Ne cunoaştem de foarte mult timp şi ne protejăm mutual. Nimeni, în afară de mine, nu ştie că vă întâlneşte aici. Ar putea fi extrem de negativ pentru cariera sa.

— Cu ce se ocupă Slobodan? întrebă Malko.

Cel pe care îl interpelase întoarse spre el o privire gri şi inexpresivă.

— Administrez elementele exterioare ale Agenţiei, zise el cu o

voce neutră.

Altfel spus, se ocupa cu reţelele de cârtiţe ale BIA, care era urmaşul SDB. Cel care coordona agenţii sârbi din Kosovo… O ospătăriţă aduse un platou enorm şi rămaseră tăcuţi câteva secunde. Apoi Slobodan se adresă lui Malko în rusă.

— Volodia mi-a vorbit de problema dumneavoastră. Am venit să vă spun că serviciul meu nu este amestecat cu nimic în cazul călugărilor.

Era un şoc. Nu părea un mincinos, iar Malko avea încredere în Vladimir Djorgevic.

— Sunteţi sigur? insistă ei.

— Desigur, zise celălalt, servindu-se. Am ţinut să ne vedem pentru a le transmite mesajul prietenilor dumneavoastră americani. Nu suntem răspunzători pentru această acţiune.

— Atunci cine este, în acest caz?

Sârbul făcu un gest evaziv.

— Nu ştiu. Kosovo este plin de oameni periculoşi. Diferite familii mafiote pot avea anumite interese pe care noi nu le cunoaştem.

Mâncară o vreme în tăcere, apoi Malko vru să meargă mai departe.

— Prin reţelele pe care le aveţi în conservare în Kosovo, întrebă el, nu puteţi afla?

— Nu, răspunse sec Slobodan, cu gura plină.

Vladimir Djorgevic devie discuţia spre rivalitatea Tadic-Kostunica iar atmosfera se destinse. Malko înţelese că nu va afla mai mult. Slobodan se uita mereu la ceas. Nervos. Vladimir Djorgevic ceru nota şi ieşiră. În drum spre poartă, Slobodan se întoarse spre Malko.

— Aşteptaţi un timp. Încă un lucru, pentru a vă dovedi buna mea credinţă. Un grup de extremişti sârbi pregăteşte un atentat în Kosovo.

Malko se opri.

— Un atentat? Cine?

— Nu vă pot spune. Este vorba să arunce în aer centrala termică din Obilic. Ca răspuns la masacrul din Decani.

Aceasta era unica centrală din Kosovo care furniza electricitate întregii ţări. Mai era una în construcţie, dar urma să fie terminată în 2015! Kosovarii nu puteau rămâne în beznă timp

de 8 ani! Declanşarea unor revolte în toată ţara ar fi fost o certitudine, fără a mai vorbi de catastrofa economică.

Slobodan îl fixă pe Malko cu privirea rece şi gri.

— Vă cer să nu întreprindeţi nici o măsură spectaculoasă din care ar putea să se înţeleagă că ştiţi despre acest plan, cu care nu sunt de acord. Ar putea avea consecinţe foarte urâte pentru mine. Am vrut să vă dau informaţia pentru a vă dovedi buna credinţă. *Do svidania!*

Cei doi se îndreptară spre Audi-ul A8 negru care demară imediat spre nord. Malko aşteptă câteva minute pentru a ieşi şi a urca în maşina lui 4x4! Nu numai că nu avansase cu nici un centimetru, dar era confruntat cu o nouă dilemă: cum să dejoace un atentat ai cărui autori, mod de operare şi dată nu le cunoştea! Totul fără a pune în aplicare măsuri preventive.

Când întâlni prima maşină cu numere kosovare, încă nu trecuse peste şoc.

CAPITOLUL XI

Cele cinci coşuri ale centralei termice din Obilic emanau pe cerul albastra nori groşi de fum gălbui, împinşi de vânt spre sud. O poluare permanentă pentru Pristina, centrala aflându-se la 10 kilometri de capitala Kosovo. În anumite zile, acoperişurile erau acoperite cu o peliculă urât mirositoare care speria chiar şi şobolanii care se aventurau să guste din acest praf încărcat cu sulf.

Malko părăsise şoseaua Mitrovica-Pristina de 10 minute, mergând spre centrală. Trecu pe lângă centrala Kosova B, aflată în construcţie.

Kosova A era la 4 kilometri mai departe, după satul Obilic.

Capacitatea ei maximă era, teoretic de 800 megawaţi, graţie celor cinci turbine. Numărul 2 era oprită de 3 ani, celelalte erau prost întreţinute şi, cu totul, centrala ajungea să producă 400 megawaţi, deşi ar fi trebuit 600... Lignitul care alimenta turbinele venea de la mina din Mirash, cu un tren lung de 6 kilometri.

Uşor de sabotat, dar tot la fel de uşor de reparat... Malko avu nevoie de 20 de minute pentru a face turul imensei centrale,

înconjurată de terenuri virane, deşeuri industriale, cu multiple căi de acces, mai mult sau mai puţin păzite. Peste tot, gardurile erau sparte sau pur şi simplu lipseau. De jur împrejur, în afară de o staţie de benzină Kosovo Petrol, nu era nici o localitate. Lignitul, cu care era alimentată centrala, polua enorm…

Doar două unităţi păreau în funcţiune. După ce făcu de două ori turul perimetrului, Malko se asigură de un lucru: această centrală, indispensabilă pentru viaţa ţării, nu dispunea de nici cea mai mică protecţie! Nu avea paznici la vreo intrare, nu avea nici măcar o patrulă de poliţie.

Nimic.

Se intra ca într-o moară şi nu putea fi dificil să neutralizezi muncitorii.

Evident, kosovarii nu se gândeau că cineva ar ataca un obiectiv industrial. Căci, odată centrala oprită, cei 130.000 de sârbi care locuiau încă în Kosovo vor rămâne în întuneric ca şi „inamicii” lor albanezi. Dar un atentat atât de spectaculos ar constitui un răspuns sângeros la masacrul călugărilor din Decani.

Malko reveni pe drumul spre Pristina, îngrozit. Cum să împiedici un atentat care ar fi aruncat Kosovo în război, cu asemenea limitări?

*

* *

— Trebuie desfăşurate forţe KFOR în jurul acestei centrale, zise pe un ton fără replică Pamela Bearden. Să se înfiinţeze puncte de control pe drumurile de acces. Se poate rezolva foarte repede.

Voi suna imediat la generalul Marnhac care tocmai a preluat comanda.

— Nu sunaţi la nimeni! o contră sec Malko. Mi-am dat cuvântul faţă de acest „Slobodan” că nu voi face nimic care să alerteze pe cei care se pregătesc să comită acest atentat. Foarte puţini oameni ştiu de asta. Aş compromite unica sursă pe care o am la Belgrad.

Nu îi spusese Pamelei Bearden numele lui Vladimir Djorgevic, fiindu-i teamă de eventuale neplăceri. Americanca îl privi, dezamăgită, lăsând scrumul ţigării să-i ardă degetele.

— Totuşi nu putem lăsa să se comită acest atentat!

— Bineînţeles că nu, aprobă Malko. Dar trebuie luate măsuri

discrete. Cu ajutorul lui Kadri Butka, putem aduna nişte oameni serioşi, dispuşi la o acţiune clandestină?

— Mă gândesc.

— Va trebui să păstrăm discreţia.

— Asta este tot?

— Nu, cum nu ştim unde şi când se va petrece această acţiune, va trebui să trecem la ofensivă. Cel mai bun mijloc este să supraveghem comunicaţiile telefonice mobile din zona Mitrovica, cu ajutorul cuvintelor cheie. Presupun că este posibil?

— Da. Dar nu este suficient. O să-i cer lui Kadri Butka să-mi comunice numerele de telefon ale extremiştilor din Mitrovica pe care le are şi voi face acelaşi demers şi la staţia noastră de la Belgrad. Nu mai rămâne decât să ascultăm în permanenţă aceste numere.

— Este urgent, sublinie Malko. Presupun că operaţiunea este iminentă.

*

* *

Rajko Panteiic închise uşa sălii de şedinţe şi trase zăvorul. Toţi membrii principali ai „Gărzii prinţului Lazăr” erau acolo, respectiv foşti paramilitari şi militanţi ultranaţionalişti din Mitrovica. În mai multe reprize, comiseseră atentate împotriva kosovarilor, trăgând în oamenii care se scăldau în râu sau punând mici încărcături explozive în sate.

Rajko Panteiic întinse o hartă pe masa joasă: planul centralei de la Obilic, cu gardul trasat cu roşu, porţile cu negru şi traseele de intrare în albastru. Toate săgeţile duceau în mijlocul centralei: cazanele care ardeau lignitul.

Activistul sârb puse degetul pe un cerc portocaliu, acolo unde se întâlneau săgeţile albastre.

— Sunt cinci ansambluri cazan-turbină-generator, explică el. Ansamblul numărul 2 este oprit de mult timp. Mai rămân deci patru de neutralizat.

— Cum vom face? întrebă Luka Despot.

— Este suficient să distrugem axele celor patru turbine care funcţionează, afirmă Rajko Panteiic. O încărcătură de douăzeci de kilograme de explozibil brizant pentru fiecare turbină. E nevoie de câteva minute pentru a plasa încărcăturile. Declanşatoarele se vor amorsa cu o întârziere de 5 minute,

pentru a ne permite să ne retragem.

— Ai explozibil? se nelinişti Luka Despot.

— Am două sute de kilograme de C4. Este destul, răspunse Rajko Panteiic.

Întorcându-se spre Zatko Danilovic, întrebă:

— Ai vehiculele?

— Afirmativ! răspunse sârbul. Un furgon şi un Mercedes. Amândouă au numere kosovare.

— Foarte bine! concluziona Panteiic. Zatko va pleca dimineaţa cu furgonul în care este explozibilul. Noi, cu Mercedes-ul, pe la ora şapte seara. E nevoie de o oră pentru a ajunge acolo. Trebuie să fim înapoi la miezul nopţii.

— Şi dacă sunt instalate baraje pe şosele?

— Nici o problemă, afirmă Rajko Panteiic, locuim în Mitrovica şi am mers să vedem nişte prieteni la Gurazdevac, lângă Pec.

— Şi acolo, muncitorii de la centrală?

— După informaţiile mele, nu sunt decât o duzină noaptea, pe care îi putem neutraliza uşor. Îi vom lăsa acolo. Vom acţiona toţi cu cagule şi mănuşi.

— Unde ne vom reîntâlni? întrebă Zatko Danilovic.

— Chiar înainte de Obilic, pe drumul de lângă gardul centralei, este o benzinărie Kosovo Petrol. Este închisă noaptea. Una din intrările centralei se află la mai puţin de 100 de metri. Un drum asfaltat. Vom duce explozibilii pe acolo. (Se uită la cei de faţă.) La opt nu este nici o problemă. Vom fi toţi înarmaţi, dar nu prevăd să se tragă nici un foc. Doar în caz de nevoie. Deci, ne întâlnim direct la benzinăria Kosovo Petrol, la unsprezece.

— Nu sunt patrule ale KPF?

— Nu, trec uneori vehicule pe acolo, dar nu este ceva sistematic.

Luă paharul de Şliboviţă, îl ridică şi zise pe un ton solemn şi grandilocvent:

— Viaţă lungă pentru Kosovo sârbesc!

— Viaţă lungă, repetară toţi participanţii.

Apoi, trecură prin restaurant şi se despărţiră.

Mândri. Era altceva decât să arunce un albanez în râu. Urmau să-i pună pe nemernicii de independenţi în genunchi!

*

* *

Pamela Bearden arbora o figură de înmormântare. Întinse lui Malko o foaie de hârtie.

— Lată tot ce avem despre sârbii radicali care operează în regiunea Mitrovica. Nu sunt mulţi. Iată numele şi numerele a patru dintre ei, consideraţi drept cei mai periculoşi pentru că au fost deja implicaţi în acţiuni teroriste.

Îi dădu o listă cu patru nume:

Rajko Panteiic

Luka Despot

Zatko Danilovic

Momcilo Babic.

Evident, numele nu îi spuneau nimic.

— Aceste patru telefoane sunt ascultate, de acum, concluzionă americanca, dar riscăm ca asta să nu fie de ajuns.

— Absolut, completă Malko. Trebuie să organizăm o supraveghere discretă a locului, în interiorul perimetrului, astfel încât să nu atragă atenţia. Să protejăm doar inima centralei.

— Vine şi KPF?

— Nu! Cu maşinile lor 4x4 albe sunt prea vizibili. În plus, nu sunt sigur de discreţia lor. Nu, trebuie folosiţi fie oameni de la KFOR, fie de la Departamentul Operaţional al Agenţiei.

— O să cer totul statului major de la Prizren, promise Pamela Bearden. Ce rol veţi avea dumneavoastră?

— Voi superviza începând din această seară, promise Malko, care voia să facă un tur pe acolo. Dar nu vreau să înghit lignit timp îndelungat păzind cazanele. Când va fi totul operaţional?

— Dacă totul decurge bine, până la sfârşitul zilei, promise Pamela Bearden.

— Numai să reuşim să-i neutralizăm pe aceşti nebuni! oftă Malko. Dacă centrala explodează, nu vreau să îmi imaginez consecinţele.

Asasinând pe cei cinci călugări de la mănăstirea din Decani, provocatorii sperau exact acest gen de reacţie din partea sârbilor. Dacă nu îi neutraliza, Kosovo avea să plonjeze într-o spirală a violenţei fără sfârşit.

*

* *

Zatko Danilovic parcă furgonul pe locul unei benzinării în construcţie, pe strada Ahemt Krasniqi, chiar înainte de bifurcaţi a

spre „Film City”, cartierul general al KFOR, şi îşi aprinse o ţigară. Fiind aproape în vârful dealului care domina partea de vest a Pristinei, putea vedea fumul care ieşea din coşurile centralei de la Obilic, aflată la câţiva kilometri distanţă.

Vehicule ale KFOR, KPF şi M1NUK treceau fără încetare prin faţa lui. Cu numărul de înmatriculare kosovar, nu risca să fie oprit. Se întoarse spre amicul său, Momcilo Babic.

— Hai să bem o bere cu albanezii. Mai avem timp.

Îi tenta o terasă, în lumina soarelui, de unde puteau contempla obiectivul. Vorbind perfect albaneza amândoi, nu riscau să fie reperaţi.

*

* *

Malko deschise intrigat uşa restaurantului *Ballantine’s:* primise un telefon de la Enver Kastriot care îi cerea să se întâlnească, subliniind că era ceva important. Îl văzu pe funcţionarul de la ministerul de interne, mereu la cravată, arborând zâmbetul lui cam artificial, aşezat, singur, la o masă, în faţa unei beri Peja.

Îl primi pe Malko la fel de călduros şi intră în subiect imediat:

— Dervishi a trecut pe la mine. Are o informaţie de la un *infiltrat* pe care îl are în clanul Berisha. Ei sunt în spatele atentatului de la *Skender.*

— Ştie cine a pus bomba?

— Nu. Dar îşi continuă cercetările. Acum mă întorc la biroul meu.

Malko îi mulţumi.

Pentru moment, avea o altă grijă: să dejoace atentatul împotriva centralei termice, dar nu voia să discute despre asta cu Enver Kastriot. Dispozitivul pe care îl solicitase trebuia pus în lucru începând din acea noapte. Comandoul de agenţi ai CIA se va apropia cât mai mult de inima centralei, chiar fără să-i alerteze pe muncitori, şi va ocupa poziţii. Noaptea era uşor şi nu aveau cum să arunce în aer o centrală termică doar cu 500 de grame de explozibil. Atacatorii vor utiliza neapărat un vehicul. Cum noaptea nu era circulaţie, acesta ar fi uşor de reperat.

Decisese totuşi să facă un tur de inspecţie după ce luase masa cu Karin Steyr.

*

* *

Zatko Danilovic era la a şasea bere Peja. Chiar dacă mâncase, berea îi mai întunecase din minte. Plăti şi ieşi. Noaptea se lăsase de mult. Odată ajuns la volanul furgonului, porni motorul şi încremeni brusc: uitase complet unde era locul de întâlnire! Desigur, ştia că era vorba de o benzinărie, dar erau destule în Kosovo. Se întoarse spre Momcilo Babic.

— Ştii unde mergem?

— La Obilic.

— Prostule! Înainte, avem un loc de întâlnire!

— Eh, nu ştiu.

Momcilo Babic era artificierul grupului, format în armata iugoslavă. Un tip rotofei, foarte îndemânatec. Aruncase în aer, în timpul războiului civil, sute de case croate sau bosniace. Un bun specialist. Zatko Danilovic rămase nemişcat la volan, căutând cu disperare în cap numele benzinăriei.

Imposibil să-şi amintească! Fusese şters de litrii de bere. Înjură printre dinţi. Nici vorbă să meargă la întâmplare. Tot mai nelinişţit, se decise la singura măsură posibilă: să-l sune pe Rajko Panteiic pe telefonul mobil.

Acesta răspunse târziu, vizibil suspicios.

— Eu sunt, Zatko!

— Ce se întâmplă? Ai avut un accident?

Fără explozibil, nici vorbă de sabotaj. Zatko îl linişti imediat.

— Nu, nu! Am uitat locul de întâlnire, adăugă el milogit.

— Tâmpitule! Neghiobule!

Înjurăturile avură efectul unei rafale de mitraliere. În cele din urmă, Rajko Panteiic zise, accentuând cuvintele:

— Benzinăria Kosovo Petrol, pe şoseaua 851. Şi nu te rătăci!

Zatko Danilovic mulţumi şi închise. În 10 minute, ar fi ajuns la obiectiv.

*

* *

Karin Steyr adora şampania. Aproape că golise singură o sticlă de Taittinger Comtes 1998. Bulele îi luminau privirea. Malko îşi coborî privirea spre puloverul negru fin care se mula pe bustul greu cu sfârcuri mereu întărite.

— Adori să exciţi bărbaţii, remarcă el.

Tânăra râse.

— Este plăcut! Îmi place să mă simt dorită. Uneori, la birou,

este câte unul care îmi pune mâna pe fese şi eu îl plesnesc peste faţă. Apoi, mă duc să mă încui în toaletă şi mă mângâi. Este foarte excitant.

Şi sadică în plus.

Malko se uită la ceasul Breitling.

— Vii?

Hotărâse să o ia cu el la Obilic. Fără să-i spună motivul. De această dată, el conducea. Traversară Pristina, escaladând dealul unde era KFOR, şi intrară pe şoseaua spre Mitrovica. Realizând că ieşeau din oraş, tânăra întrebă, cu un râs excitat:

— Vrei să mă violezi în pădure? Legată de un copac?

Vizibil, era o idee care nu îi displăcea. Malko îşi zise că avea timp… Câmpul era pustiu. Când părăsi drumul principal, nu întâlni nici o maşină. Traversară Obilic deja adormit. Doar câţiva oameni mai întârziau la o cafea în faţa moscheii, cu *pliss* pe cap, boneta tradiţională din fetru alb, în formă de ou. Malko, revenind pe un itinerar deja explorat, intră pe un drum care ocolea perimetrul centralei şi pe care se hurducăiau nebuneşte.

Brusc, Karin Steyr se aplecă spre el şi zise cu o voce ciudată:

— Opreşte! Aici, e bine.

Arăta spre un refugiu unde se afla epava unui camion. El îşi abţinu un zâmbet: era convinsă că o adusese acolo pentru o escapadă amoroasă. Încetini şi opri. Tânăra se întoarse spre el.

— Lângă camion, ca şi cum eşti un şofer.

Ea deschisese deja portiera şi sărise din maşină. Nici un zgomot. Nimeni. Până la urmă, de ce să nu îmbine utilul cu plăcutul? În principiu, oamenii CIA erau deja ascunşi undeva în interiorul centralei.

Abia ajunse lângă Karin Steyr că tânăra se lăsă în genunchi în iarbă şi îi desfăcu fermoarul pantalonului. Ideea unei felaţii în aer liber o excita foarte tare.

Malko, când simţi gura caldă cuprinzându-l, privi cerul înstelat şi uită pentru o clipă de CIA, sârbi şi kosovari. *Cârpe diem.* Viaţa era scurtă şi unică.

Niciodată Karin nu se arătase atât de dedicată. Malko începea să aibe fantasme cu privire la modul în care putea să pigmenteze acest intermediu sexual. Când simţi că ajunge în punctul fără întoarcere, o prinse pe tânără de păr şi o forţă să se ridice, împingând-o spre caroseria camionului abandonat, ca să nu fie

văzuţi din şosea. Ea se sprijini de caroserie cu amândouă mâinile. Îi auzea respiraţia scurtă şi rapidă.

În spatele ei, se mulţumi să îi dea jos chiloţii de pe fesele goale. Karin Steyr nu înţelese ce voia decât prea târziu. Ţipătul ei furios sparse noaptea.

— Nu!

Chiar în momentul în care mădularul lui Malko se înfigea brutal între fesele ei.

Se opri, pe jumătate în ea, şi îi zise în şoaptă:

— Prea târziu! Eşti penetrată bine. Lasă-mă.

Înfipt în ea, îi cuprinse sânii cu amândouă mâinile, torturându-i sfârcurile, în timp ce o împingea în camion cu mişcări puternice. Foarte repede, Karin începu să ţipe, mişcând din fund, pentru a fi penetrată şi mai bine. Malko o prinse de coapse pentru partea finală când telefonul mobil sună. Trebui să facă un efort suprauman pentru a se opri şi a lua telefonul din buzunar. Karin îl ţinea strâns între fese.

— Da!

— Malko? Sunt Pamela. Noutăţi. Centrul a interceptat o conversaţie între mobilul lui Rajko Panteiic şi cel al lui Zatko Danilovic. Menţionau un loc unde trebuie să se întâlnească. O benzinărie Kosovo Petrol, pe şoseaua 851. Ori, este şoseaua care trece pe lângă centrala termică.

— *Gott în Himmel!*

Brusc, Malko uită ce făcea. Totuşi, Karin, fată bună în cele din urmă, îşi crispa muşchii pentru a-l menţine în ea.

— OK, mă duc, zise Malko. Sunt foarte aproape.

Se smulse dintre fesele tinerei în momentul în care închidea telefonul.

Karin Steyr se întoarse, furioasă.

— Ce te-a apucat?

— Am ceva urgent de verificat, făcu Malko îmbrăcându-se. Vino.

— Nu!

— Atunci, te las aici!

Ea i se alătură în momentul în care pornea motorul, furioasă dar docilă. Malko îi explică totuşi ce se întâmpla şi indispoziţia îi dispăru. Merseră încă 1 kilometru, în linişte. Şoseaua care ocolea centrala era interminabilă. Nici o benzinărie în zonă. În fine, intră

pe drumul principal, care lega Obilic de şoseaua spre Mitrovica. Nimic în dreapta, decât câmp.

O luă la stânga şi după câteva minute, farurile lui luminară o benzinărie Kosovo Petrol închisă. O camionetă era oprită lângă pompele de benzină. Fără să se gândească, Malko opri în spatele ei.

Chiar în acel moment uşa din spate a furgonului culisa. Farurile maşinii 4x4 luminară un tip bonom, chel, care clipea în lumină. După o ezitare, merse spre Malko. Acesta coborî geamul. Bărbatul ajunsese în dreptul lui. Se aplecă spre geamul deschis şi zise în şoaptă:

— Rajko?

Înainte ca Malko să poată reacţiona, bărbatul o văzu pe Karin Steyr, scoase un mormăit scurt şi alergă spre camionetă. Pulsul lui Malko sări în aer. Dăduse peste cei care veniseră să arunce în aer centrala de la Obilic! Îşi luă telefonul când un alt bărbat sări din cabina furgonului, cu un Kalaşnikov în mână.

CAPITOLUL XII

Instinctiv, Malko o împinse pe Karin Steyr strigând:

— Culcă-te!

Lăsă telefonul şi apucă de volan, pornind în marşarier. Era deja în şosea când bărbatul ieşit din camionetă ridică Kalaşnikovul şi deschise focul în direcţia Touareg-ului.

Ţinând o mână pe volan, Malko continuă să meargă în zigzag şi se lăsă şi el în jos. Era şi timpul. Mai multe gloanţe loviră parbrizul, mai întâi crăpându-l, apoi spărgându-l. Dacă nu s-ar fi culcat, Malko ar fi încasat cel puţin un glonţ în cap. Lovituri înfundate zguduiră maşina 4x4. Gloanţele loveau calandrul.

Brusc, capota se ridică şi veni peste parbriz. În acelaşi timp, Malko simţi cum Touareg-ul intră cu partea din spate în şanţ, cu capota ridicată şi farurile luminând cerul.

Karin Steyr, aruncată peste el, începu să se zbată. Portiera dinspre Malko era blocată de malul şanţului.

— Încearcă să ieşi! Repede! îi zise el Karinei Steyr.

Tânăra se căţără spre cealaltă portieră şi reuşi să o deschidă,

ieşind afară. Malko făcu la fel şi se aruncă în iarba din şanţ.

Protejat de caroserie, aruncă o privire şi văzu benzinăria în întuneric. Instinctiv, duse mâna la centură şi scoase pistolul Glock. Ascuns în şanţ, cu Karin Steyr lipită de el, rămase nemişcat câteva secunde. Liniştea se lăsase din nou iar atacatorul nu se arăta. Era probabil ascuns în umbra clădirii şi risca să îl doboare dacă ieşea în şosea.

Din contră, perimetrul împădurit din jurul centralei termice oferea o protecţie mai bună şi le permitea să se îndepărteze de pericol.

— O să încercăm să ajungem la centrală, şopti el Karinei Steyr.

Ieşi din şanţ, trecu printr-o gaură din gard şi alergă aplecat până când ajunse în pădure; în spatele său tânăra făcu la fel. Terenul denivelat era acoperit cu arbuşti şi boscheţi. Începură să alerge înspre coşurile înalte. În mod normal, detaşamentul de agenţi CIA ascunşi în jurul centralei auzise focurile de armă şi trebuiau să vină înspre ei... Trăgătorul nu mai făcea nici o mişcare.

Malko se opri câteva clipe, în căutarea telefonului mobil şi realiză că aparatul îi căzuse în maşină.

Nu mai putea lua legătura cu nimeni.

*

* *

Locotenentul Hughes Carlton, şeful detaşamentului american al *Special Forces,* sărise în picioare când auzise rafala de Kalaşnikov. Oamenii săi ascunşi printre grămezile de fiare din jurul centralei făcuseră la fel. Doar lucrătorii, prinşi de treburile lor, nu păreau să se fi alertat. Rapid, locotenentul Carlton dispuse o duzină de bărbaţi în semicerc în jurul inimii centralei, cu o mitralieră uşoară, pentru a proteja accesul. Apoi, chemă doi oameni şi zise:

— O să mergem să vedem ce se întâmplă.

Şoseaua era la aproape un kilometru. Liniştea se lăsase din nou. În timp ce mergea, alertă Comandamentul KFOR, pentru a pregăti un elicopter Puma care să vină cu întăriri. De la Pristina, Cartierul general al KFOR, erau la doar câteva minute de zbor.

Cu pistoletul Beretta 92 în mână şi luneta cu infraroşu de la cască activată, ofiţerul de la *Special Forces* mergea înspre locul de unde se auziseră focurile de armă.

*

* *

Rajko Panteiic, transpirat, ajunse la câteva minute după acroşajul de la staţia Kosovo Petrol. Furia lui că a fost întârziat de Luka Despot, aşezat lângă el, fu înlocuită de uşurare când văzu furgonul în care era explozivul. De la apelul lui Zatko Danilovic cu privire la numele şi amplasarea benzinăriei, nu mai avusese legătură cu el. Farurile îl luminau pe Zatko Danilovic care stătea în picioare lângă furgon, cu un Kalaşnikov în mână, şi înjură printre dinţi. Ce făcea acest imbecil cu o armă? Orice kosovar care ar fi trecut pe acolo ar fi fost alertat.

Sări din maşină şi merse spre el, furibund.

— Ce faci cu aia? întrebă el.

Zatko Danilovic bâigui:

— Tocmai ajunsesem, când o maşină a sosit şi s-a oprit lângă noi. Un tip cu o fată.

— Şi?

— Am tras după ei.

Rajko Panteiic simţi un fior rece pe şira spinării.

— Unde sunt?

— Acolo, maşina lor este în şanţ.

Maşina 4x4 era uşor de reperat, cu farurile îndreptate spre cer. Rajko Panteiic îşi stăpâni furia şi smulse puşca din mâna complicelui său.

— Urcă în maşină şi spune-i lui Momcilo să pregătească detonatoarele.

Momcilo Babic spuse că erau gata. Rajko Panteiic merse să verifice maşina 4x4 răsturnată în şanţ. Era goală. Ciuruită. Numere kosovare. Se întoarse la benzinărie, fierbând de furie.

— Prostule! explodă el, probabil că a fost un cuplu care căuta un loc pentru sex. Au plecat şi vor da alarma.

— Voiam să-i împuşc, răspunse Zatko Danilovic.

Rajko Panteiic l-ar fi lovit!

— Acum, sunt liberi şi tu ai atras atenţia.

Tăcu pentru a asculta, fără să sesizeze nici un zgomot ciudat.

— Ce facem? întrebă Momcilo Babic.

Rajko Panteiic ezita. Era frustrant să plece, după toate pregătirile. În acelaşi timp, dacă ocupanţii maşinii 4x4 dăduseră

alarma, riscau să fie prinşi la plecare de către poliţia kosovară. Înainte de a se apropia cu furgonul de centrală, trebuia să evalueze situaţia. Se decise brusc şi zise lui Luka Despot care venise lângă el:

— Vino cu mine, o să vedem care e situaţia. Ceilalţi doi să urce în maşini şi să aştepte.

Dacă o maşină a KPF trecea pe acolo, riscau să pună întrebări văzând aceste două vehicule oprite la benzinăria închisă, dar nu avea de ales. Era prea complicat să le pună să meargă în jurul centralei. Exista o şansă ca ocupanţii maşinii 4x4 să fi plecat fără să dea alarma. Dar puteau să fi anunţat deja poliţia. Trebuia să afle.

Însoţit de Luka Despot, porni spre centrala termică.

*

* *

— Stai!

Vocea venea din întuneric, chiar în faţa lui Malko. Cel care vorbea era invizibil. Malko se opri imediat, ridică mâinile şi zise:

— Nu trageţi. Suntem de la KFOR.

Karin Steyr făcu la fel. Două siluete apărură din întuneric. Militari în uniformă, echipaţi cu aparate de vedere nocturnă. Unul îl percheziţionă rapid pe Malko şi îi luă pistolul în timp ce celălalt o ţinea pe Karin Steyr la respect.

— Cine sunteţi? întrebă militarul.

— Lucrez cu Pamela Bearden, responsabilul CIA la Pristina, explică Malko. Am venit să inspectăm dispozitivul vostru de protecţie şi am fost atacaţi pe şosea de un tip cu un Kalaşnikov. Cred că face parte din comandoul sârb care a venit să distrugă centrala; poate că sunt încă acolo. Trebuie alertată imediat KPF pentru a-i împiedica să se întoarcă în Serbia.

— Cine este Pamela Bearden? întrebă militarul, suspicios.

— V-am spus, răspunse Malko, exasperat. Dacă nu reacţionaţi foarte repede, o să-i scăpaţi pe criminali. Verificaţi! Uite numărul de telefon de la misiunea americană din Pristina.

Locotenentul de la *Special Forces* se depărta pentru a telefona, fără ca Malko să ştie pe cine suna. Cu încetineala procedurilor NATO, riscau să rateze totul. Deodată, auzi foşnete la câţiva metri şi zări în întuneric două siluete care înaintau înspre ei. Graţie aparatului de vedere nocturnă, cel care îi ţinea

la respect văzuse mai mult. Îndreptă puşca M 16 şi strigă:

— *Freeze. Stay whereyou are!*

Se văzură flame dinspre cele două siluete, însoţite de o serie de bubuituri, şi soldatul căzu pe spate, lovit exact în piept. Locotenentul lăsă imediat telefonul şi ripostă cu arma lui M 16. Din două rafale scurte, îi neutralizã pe cei doi intruşi.

Malko coborî braţele şi se precipită spre soldatul căzut la pământ. Acesta tocmai se ridica schimonosindu-se de durere: vesta antiglonţ îi salvase viaţa. Locotenentul, îndreptând o lanternă, examină cele două corpuri inerte. Se întoarse spre Malko.

— Sunt cei care v-au atacat?

— Nu ştiu, recunoscu Malko. Probabil, dar nu i-am văzut. S-a întâmplat foarte repede. Mai sunt sigur şi alţii. Trebuie interceptaţi.

— OK, mergem, aprobă locotenentul. Veniţi cu noi.

Plecară în direcţia şoselei, mergând repede prin pădure. După 10 minute, Malko zări farurile Touareg-ului luminând cerul.

— Benzinăria este la stânga, zise el.

Mai înaintă puţin şi văzu două vehicule oprite lângă pompele de benzină: furgonul şi un autoturism.

— Sunt încă acolo, zise el.

Ascunşi în întuneric, cei doi americani scrutau benzinăria.

— Nu este nimeni afară, anunţă locotenentul. *Let's roll!*

Soldatul sări peste şanţ şi alergă de-a lungul lui, îndreptându-se spre benzinărie. Nu parcurse 10 metri că două evenimente se produseră simultan. O rafală porni dinspre staţie şi soldatul căzu, atins de această dată în cap. În acelaşi timp, maşina oprită lângă pompe demară brusc şi se îndepărtă în direcţia opusă, cu farurile stinse.

Lângă Malko, locotenentul vorbea agitat la staţia radio agăţată de umăr. De această dată, KPF era alertată! Apoi, trase o rafală lungă înspre camioneta care nu se mişcase. Malko văzu cum parbrizul şi un geam lateral se sparge. Apoi flăcările ţâşniră din spate şi începură să învăluiască vehiculul.

Nimeni nu ieşi din el şi un miros puternic de cauciuc ars ajunse până la el. Pneurile.

— Trebuie mers să vedem, zise Malko.

Nu îşi terminase fraza că o explozie puternică zgudui noaptea.

Flăcările învăluiră camioneta, apoi benzinăria începu să ardă! Nu putea fi doar rezervorul de benzină al camionetei.

Rămaseră la distanţă, culcaţi în iarbă. Dinspre centrală nu se auzea nimic. Linişte absolută.

După câteva minute, primele girofaruri apărură, dinspre Obilic. Două vehicule de poliţie se opriră la distanţă de benzinăria care ardea. O maşină de pompieri sosi şi începu să întindă furtunurile. Apoi, o a doua.

Soseau maşini Iară încetare. Poliţiştii stabiliră un perimetru de siguranţă şi, puţin câte puţin, zăpada carbonică învinse incendiul şi putură să se apropie de vehiculul complet carbonizat. În cabină era o formă neagră care fusese un bărbat şi care nu mai măsura decât un metru lungime.

*

* *

— Cei doi tipi doborâţi în pădure au fost identificaţi, anunţă Pamela Bearden: unul este Rajko Panteiic, celălalt Luka Despot. Amândoi fac parte din grupul radical „Garda prinţului Lazăr”. Cel din camionetă va fi identificat pe baza ADN, sper.

— Şi vehiculul? întrebă Malko.

— Avea numere kosovare false, zise americanca, dar venea foarte probabil din Serbia. După violenţa exploziei şi craterul din sol, erau vreo sută de kilograme de exploziv militar.

— A fost găsită maşina pe care am văzut-o părăsind benzinăria? întrebă Malko.

— Nu, recunoscu Pamela Bearden, dar nu are importanţă. Esenţial este că atentatul a fost dejucat. Graţie dumneavoastră.

— Graţie prietenilor mei sârbi, corectă Malko. Le datorăm foarte mult.

— Mulţumiţi-le în numele guvernului american, sugeră Pamela Bearden.

Malko nu era sigur că aceasta le va face plăcere, dar nu obiectă. Problema era alta. Dezamorsară o bombă, dar stăteau încă pe un butoi de dinamită.

— Dacă nu-i găsim pe asasinii călugărilor din Decani, concluziona el, vom avea alte probleme noi. Nu le putem rezolva pe toate.

— Aveţi o pistă? întrebă americanca.

— Nu, mărturisi Malko, totul s-a terminat în impas. Ar trebui găsit cel care a pus bomba la *Skender.* Orice mi s-ar zice, sunt convins că această explozie este legată de cazul nostru.

Îi prezentă americancei pe scurt afirmaţiile lui Frank Darvishi şi concluzionă:

— Voi încerca să revin cu verificările asupra clanului Mulluki, propuse Malko, cu ajutorul lui Enver Kastriot.

— Îţi ţin pumnii, oftă Pamela Bearden.

*

* *

Bărbatul pe care unii îl cunoşteau sub numele de „Vula” îşi parcă maşina la motelul *Veriut*, la 6 kilometri de Pristina, pe şoseaua spre Mitrovica. O clădire nouă, cu douăzeci de camere, unde cuplurile se puteau întâlni discret.

Aceste moteluri apăruseră ca ciupercile după ploaie odată cu autonomia Kosovo, pentru a răspunde nevoii unei populaţii avide de libertate dar încă prizoniera unei culturi foarte pudice. În timpul week-end-ului erau pline şi în timpul săptămânii, seara, maşinile se aliniau în faţa lor până la miezul nopţii.

„Vula” se duse la recepţie, cu privirea ascunsă în spatele ochelarilor negri, şi se adresă recepţionerei.

— Aş vrea o cameră.

Angajata abia ridică privirea.

— Lux sau standard?

— Standard.

— 35 euro.

Plăti cu bancnote şi luă cheia de la 6. Recepţionera era deja cu ochii în revistă. „Vula” se îndreptă spre culoarul camerelor de la parter. Nu lua niciodată camere la etaj, pentru a limita la maximum riscul de a se întâlni cu cineva. Ajuns în cameră, se întinse pe pat şi aprinse o ţigară. Frecvent, în astfel de stabilimente, bărbatul şi femeia soseau separat. Formă un număr pe telefonul mobil şi anunţă simplu:

— Sunt la 6.

*

* *

Bărbatul pe care „Vula” îl cunoştea sub pseudonimul de

„Marimanga[13]” sosi după câteva minute.

La volanul unei maşini 4x4, însoţit de o femeie destul de puternică, cu figura vulgară dar senzuală. Intrară împreună în motel iar femeia aşteptă ceva mai în urmă pentru ca însoţitorul ei să plătească camera. Ceruse tot o cameră la parter. I se dădu camera 8. Intră împreună cu femeia, dar ieşi aproape imediat şi se duse la camera 6.

Intră fără să ciocănească iar „Vula” se ridică din pat pentru a-l întâmpina. Cei doi se salutară în albaneză.

— Bună ziua.

— Bună ziua.

„Marimanga” se aşeză pe singurul fotoliu şi aprinse o ţigară, sub privirea rece a lui „Vula”.

Acesta din urmă nu îi ştiuse mult timp naţionalitatea celuilalt. Vorbea perfect albaneza, sârbocroata şi rusa, pe lângă engleză şi germană. Corpolent, cu o mustaţă stufoasă, zâmbitor şi calm, ar fi trecut neobservat fără enormul său ceas „squelette” de care nu se despărţea niciodată.

Îl întâlnise pentru prima dată lângă *Grand Hotel,* când îşi căuta maşina. O voce întrebase în spatele lui:

— „Vula”?

„Vula” se întorsese, cu impresia că în vene avea numai adrenalină… înlemnit. În iunie 1999, când armata sârbă fugise din Kosovo, „Vula” crezuse că o pagină întunecată din existenţa sa se dăduse şi că nu va mai auzi niciodată nimic despre cei care îl atrăseseră într-o viaţă dublă mortal de periculoasă…

Necunoscutul zâmbea. „Vula” îşi reprimase o furioasă dorinţă de a o lua la fugă. Nu ar fi folosit la nimic. Necunoscutul îi întinsese un bilet pe care era scris un număr de telefon mobil macedonean.

— Sună-mă mâine la nouă. Întreabă de „Marimanga”. O să facem cunoştinţă.

Se îndepărtase cu un gest scurt din mână şi „Vula” se dusese la barul de la *Grand Hotel* să bea un rachiu. Coşmarul se întorsese.

Totul începuse în urmă cu 2 ani, când „Vula”, kosovar

[13] Păianjen.

albanofon, tocmai îşi terminase stagiul militar de 12 luni în JNA[14]. Aproape imediat după, fusese convocat la sediul SDB, la Pristina, pentru ceea ce sârbii numeau „discuţii informative”. Adică şedinţe de recrutare. Pretextul era că refuzase să se înscrie în LKJ[15], condiţie obligatorie pentru a obţine un serviciu bun.

La început, „Vula” rezistase. Apoi, poliţistul îi întinsese o declaraţie pe care o citise cu oroare. Era o mărturie a verişoarei sale Bessiana, de doar 13 ani, care povestea că „Vula” o violase, într-o seară în care părinţii o lăsaseră în grija lui. Ceea ce era aproape fals. După ce băuse rachiu, o aşezase pe fată, o mică Lolita excitantă, pe genunchii săi pentru a o pipăi, dar nu mersese mai departe. Cum obţinuseră acel document? Poliţistul dăduse din cap.

— Dacă ajunge la un judecător, primeşti 10 ani…

„Vula” nu luase 10 ani. Devenise un colaborator tot mai util al SDB-ului sârb. Care, în schimb, îl ajutase în carieră. În timpul Rezistenţei, în anii ’90, participase, anonim, cu cagulă pe faţă, la unele masacre în valea Drenica, la Qirez şi la Prekaz. Din 1998, sârbii care întrevedeau multe, îi recomandaseră să se alăture UCK, pentru a se dezvinovăţi. Ceea ce se întâmplase mai mult decât sperase. Şi în 2003, „Marimanga” reapăruse iar „Vula” nu scăpase. Era suficient să se trimită dosarul său, chiar şi anonim, la KPF, iar viaţa lui era terminată. I se ceruse să îşi reactiveze reţeaua dinainte de 1999, din care, la fel, nimeni nu ieşise.

*
* *

„Marimanga” începuse să se joace cu un fel de mătănii din chihlimbar, stând cu picioarele depărtate. Ridică privirea şi zâmbi spre „Vula”.

— Cunoşti mănăstirea de maici din Drenica?

CAPITOLUL XIII

Sora Anastasia era nervoasă, apostrofându-i pe soldaţii danezi însărcinaţi cu paza mănăstirii complet izolată în valea Drenica,

[14] Armata Naţională Iugoslavă.
[15] Liga Comunistă Iugoslavă.

ascunsă între două dealuri pustii acoperite de o pădure deasă.

— Unde sunt? scrâşni ea. Este deja ora 11:00!

Ca de obicei, ceruse o escortă pentru a coborî la cumpărături în satul Komorane, la vreo 10 kilometri de mănăstire. Din 2004, când o gloată furioasă asediase şi arsese mănăstirea, solicita o escortă de la KFOR pentru orice deplasare în afară. De ceva timp, cerea şi un vehicul de la poliţia kosovară fiindcă nu se înţelegea cu danezii însărcinaţi cu protecţia celor şapte ocupante ale mănăstirii. Patru erau în spatele ei, surorile Marina, Persida, Ruzica şi Marija. Doar surorile Epimija şi Andija erau înăuntru.

Iar maşina 4x4 a KPF întârzia!

Locotenentul danez vorbea la telefon: el era responsabil de cele trei vehicule KFOR, dintre care un 4x4 blindat rezervat în principiu măicuţelor.

În fine, o pată albă apăru pe serpentinele care duceau ia mănăstire şi sora Anastasia îşi regăsi calmul. Uneori, danezii regretau că nu arsese şi ea odată cu mănăstirea... Culmea provocării, solicita să se deplaseze în maşina 4x4 a mănăstirii, încă înmatriculată cu numere sârbeşti.

Micul convoi se urni în cele din urmă, cu măicuţele înghesuite în maşina lor încadrată de cele de protecţie. Nu erau decât vreo 10 kilometri până la Komorane, pe un drum sinuos şi pustiu, între două dealuri sălbatice. Valea Drenica fusese focarul tuturor insurecţiilor în Kosovo, iar locuitorii ei îi urau de moarte pe sârbi. Copii aruncau uneori cu pietre la trecerea convoiului danez, ştiind clar că soldaţii KFOR, disciplinaţi, nu ripostau cu armament greu.

Nu erau în Birmania.

Cele patru vehicule, cu cel al KPF în frunte, ajunseră la un pod peste râul secat şi intrară pe şoseaua principală, coborând pe panta uşoară în fundul văii.

Maşina 4x4 a KPF tocmai dispărea după primul viraj când o explozie înfundată zgudui muntele! Un morman de pietre de lângă şosea tocmai explodase, aruncând schije în toate părţile! Chiar lângă primul blindat danez. Acesta din urmă derapă dar rămase pe şosea. Doar că, în spate, maşina 4x4 a măicuţelor, mai uşoară, fu împinsă de suflu în râpă.

Cu oroare, locotenentul danez o văzu dispărând în râpă.

— My God!

Soldaţii ţâşniră din toate părţile. Poliţiştii kosovari sosiră, cu pistoalele în mâini, înnebuniţi. De 3 ani, nu avuseseră nici un incident.

Miracol! Maşina 4x4 se oprise într-un copac, la 3 metri de şosea. În interior, cele cinci călugăriţe urlau ca nişte sirene. Şocate dar tefere. Când locotenentul deschise o portieră, parcă eliberase fiare sălbatice. Cele cinci victime urlau înjurând, mai mult în sârbă, menajând urechile soldaţilor danezi.

Le ajutară să urce la şosea, să se scuture, în timp ce soldaţii din escortă luau poziţie, cu armele îndreptate înspre pădurea deasă.

Prin staţia radio, locotenentul anunţă la Cartierul general al KFOR:

— Am fost vizaţi de un DEI[16]. Nu sunt victime dar avem nevoie de un vehicul nou.

În genunchi pe marginea şoselei, cele cinci călugăriţe se rugau cu voce tare. Dacă vehiculul lor ar fi ajuns în fundul râpei, ar fi fost distrus.

*
* *

Pamela Bearden era terminată. Malko primise un telefon la doar 10 minute după atentatul de la Drenica şi alergase imediat la sediul misiunii. Reuniseră să nu facă prea multă publicitate referitor la tentativa de atentat împotriva centralei de la Obilic. Muncitorii care lucrau acolo nu sesizaseră nimic şi explozia de la benzinărie fusese pusă pe seama unei reglări de conturi între mafioţi, obişnuite în Kosovo.

De acum, KFOR avea un obiectiv în plus de supravegheat şi vreo zece militari păzeau acest loc strategic.

Când Malko intră în biroul americancei, aceasta îşi aprindea a şaptea ţigară din acea zi. Pretindea că fumează pentru a slăbi, dar în realitate era singurul mod de a-şi controla stresul permanent.

— Mai avem încă un rahat mare în grijă! anunţă ea. Un DEI împotriva călugăriţelor de la mănăstirea din Drenica.

Când ea îşi termină relatarea, Malko nu putu decât să concluzioneze:

[16] Dispozitiv Exploziv Improvizat.

— Sunt aceiaşi!

— Sârbii vor ţipa şi mai tare! oftă ea. Am cerut generalului de la comanda KFOR să meargă la patriarhul sârb, lângă Pec, pentru a-i prezente scuzele noastre, dar nu va fi suficient. Presa din Belgrad se va dezlănţui, aşteptând următorul incident. Şi mai rămân încă destui sârbi nebuni şi furioşi în afară de cei care au fost eliminaţi datorită dumneavoastră. O să îi agite şi mai mult. Trebuie găsit cu orice preţ grupul care execută aceste atentate. Aveţi vreo speranţă?

— Limitată, mărturisi Malko. Aştept ca Enver Kastriot să îmi aranjeze o nouă întâlnire cu clanul Mulluki.

Americanca scutură din cap.

— Vă trebuie o forţă de intervenţie. Aceşti oameni sunt infractori, ucigaşi. Voi vedea dacă prietenii dumneavoastră Chris Jones şi Milton Brabeck sunt disponibili.

Cele două gorile ale CIA fuseseră frecvent „baby-sitters" pentru Malko şi îi erau complet devotaţi. Tocmai voia să întrebe dacă era necesar, când telefonul îi sună.

Era Enver Kastriot. Funcţionarul de ia ministerul de interne părea foarte agitat.

— Am noutăţi! anunţă el. Cred că l-au găsit pe cel care a pus bomba la *Skender*

— Este în viaţă?

— Nu, dar este totuşi foarte interesant. Vă aştept la Qendra Klinike Universitaire. La morgă.

*

* *

Trebuia să urmezi culoare sinistre şi slab luminate pentru a ajunge la o cameră placată în verde şi alb unde îi aştepta un bărbat în halat alb, medicul legist.

— Arătaţi-ne clientul dumneavoastră, ceru Enver Kastriot.

Medicul kosovar trase unul din sertarele mari în care erau cadavrele.

— Atenţie, avertiză Enver Kastriot, nu este frumos...

Era un eufemism. Malko trebui să se abţină să nu vomite. Corpul era negricios, abia uman, cu vânătăi şi pământ încrustat sub pielea descompusă.

— De ce a murit? întrebă Malko.

— Aparent în urma unui stop cardiac, răspunse medicul. Nu

avea nici o urmă de rană mortală. Totuşi, examinarea corpului este interesantă.

Luă o baghetă metalică şi arătă spre picioarele mortului. Malko nu văzu mare lucru, în afară de ţesuturi distruse şi oase alburii, dar medicul preciză:

— Înainte de a-l omorî, a fost torturat. Zdrobindu-i degetele cu lovituri de ciocan. Este zdrobit!

Malko sughiţă.

— Cine era acest tip?

— Murat Ahmeti, răspunse Enver Kastriot. Un executant care obişnuia să lucreze pentru familia Berisha. Nu trebuie deplâns prea mult, era un ucigaş de prostituate recalcitrante. Le sugruma şi le dizolva cadavrele în acid, când avea timp. Altfel, le arunca într-un crematoriu industrial.

Fermecător personaj.

Enver Kastriot făcu semn unui medic să închidă sertarul şi ieşiră.

— Unde a fost găsit? întrebă Malko.

— Pe un teren viran la capătul străzii Delmici, în estul oraşului. Fusese îngropat superficial lângă o pădure şi câinii vagabonzi l-au dezgropat. Vecinii ne-au alertat, din cauza mirosului. A decedat de mai multe zile.

— Cu ce ne poate ajuta acest mort să înaintăm în anchetă?

— Picioarele lui! făcu Enver Kastriot cu zâmbetul lui ciudat. Acest gen de tortură este specialitatea lui Sami Mulluki. De obicei, se mulţumeşte să îi pedepsească astfel pe cei care au furat o încărcătură de ţigări sau de droguri. Apoi, Mulluki îşi închiriază victimele rromilor care îi pun la cerşit. Aşa câştigă progresiv alţi bani.

Se opriră în faţa *Grand Hotel* şi Malko înghiţi cu plăcere un rachiu acru. Ar fi vrut să uite de această secvenţă oribilă.

— Cum vreţi să exploataţi această informaţie? întrebă el.

Enver Kastriot zâmbi.

— O să o exploataţi! Trebuie mers la verii Mulluki şi abordat Sami. Dacă acest tip a fost torturat, a vorbit... Deci, ei îl ştiu pe cel care a comandat atentatul. Asta vă interesează, nu?

— Da, confirmă Malko, dar îmi ziceaţi că lucra pentru familia Berisha.

Zâmbetul se mări.

— Exact, nu au fost represalii împotriva clanului Berisha. Deci, Mulluki ştiu că nu sunt ei responsabili pentru atentat. Dar ei îi cunosc pe aceştia din urmă. Evident, nu o să v-o spună pe degeaba. Vă sfătuiesc să nu mergeţi singur. Ştiţi unde să îi găsiţi, acum.

Plăti pentru rachiuri şi întinse mâna lui Malko.

— Succes.

Malko ajunse pe jos la barul *Pheonix,* unde avea întâlnire cu Karin Steyr, chiar în faţa MINUK. Răufăcători aruncaseră acolo o grenadă incendiară în urmă cu 3 luni, dar fusese refăcut complet. Era foarte animat. Oamenii beau stând în picioare, în timp ce o orchestră se străduia să cânte. Doar internaţionali.

Karin Steyr îl ascultă şi scutură din cap.

— Enver Kastriot te trimite la masacru. Mulluki sunt nişte brute, ucigaşi fără scrupule. Dacă îi deranjezi, te vor lichida. Nu contează unde. Au toate posibilităţile.

— Îmi voi lua precauţii, corectă Malko, gândindu-se la oferta Pamelei Bearden.

Două ore mai târziu, cei doi „baby-sitters” ai CIA zburau spre Pristina…

Timpul curgea. Dacă nu distrugea reţeaua clandestină care comitea atentatele antisârbe, procesul de independenţă al Kosovo risca să se înece în sânge.

Chris Jones privi stupefiat la minuscula aerogara şi unicul aparat al JAT cu vopseaua scorojită, parcat într-un colţ.

— Suntem în Africa?

— Vedeţi bine că nu sunt negri, corectă Malko. Suntem doar într-o ţară care nu există cu adevărat. Aţi călătorit bine?

— Până la Frankfurt, era OK, asigură Milton Brabeck, după care am luat nişte avioane mici. Foarte mici.

Cele două gorile ale CIA nu se schimbaseră: timpul părea să nu îi afecteze. La fel de atletici, cu părul gri şi ras, ochii gri, mâini ca nişte lopeţi şi acel aer aproape naiv al unor suflete simple. Pentru ei, să ucidă pentru Unchiul Sam era cea mai frumoasă dintre meserii. În plus, îl venerau pe Malko pentru că participaseră la destule misiuni împreună.

Se amestecară toţi trei în mulţimea tristă care făcea coadă la biroul de imigrări.

— Nu pare vesel! oftă Chris Jones. Cum se numeşte?

— Kosovo.

— Ah, bun. Şi unde este?

— Între Muntenegru, Serbia, Bulgaria, Albania şi FYROM[17].

Faţa lui Milton Brabeck, cel mai cultivat, se lumină.

— Ah, da, ultimul James Bond se petrece în Muntenegru! Pare o ţară mişto.

Malko nu se putu abţine să nu râdă.

— Milton! Muntenegru din film are o legătură îndepărtată cu cel adevărat. Este aproape ca aici.

— Şi chestia asta, FYROM? se nelinişti Chris Jones. Nu am văzut-o niciodată pe hartă.

— Dintr-un excelent motiv, explică Malko: este o ţară care nu există. O ficţiune diplomatică pentru a pune împreună oameni care nu se iubesc. După părerea mea, FYROM nu are un viitor sigur. Uneori, este numită Macedonia…

— Ah, cunosc! făcu Milton Brabeck, este locul unde s-a inventat salata. În Grecia.

— Nu este acelaşi lucru, preciză Malko.

— Sunt două ţări care au acelaşi nume?

— Da, dar în Balcani, este cel mai rău. Aici, suntem tot într-o ţară care nu există. În Serbia Iară a fi în Serbia.

— Bun, concluzionă Milton Brabeck, mă doare capul. De unde ne recuperăm materialele?

— Imediat, afirmă Malko. La misiunea americană unde a ajuns prin valiza diplomatică.

— Ah, bine, remarcă Chris Jones, sunt misiuni aici. Sunt indieni sau ce?

Trecuseră de controlul de frontieră şi, văzând un 4x4 cu sigla KFOR, cele două gorile îşi regăsiră zâmbetul.

— Nu suntem la maimuţe! oftă Milton Brabeck; sunt oameni de la noi, aici?

— Absolut, confirmă Malko, ocupă chiar şi o parte din ţară.

— Ca în Irak! sări Chris Jones, neliniştit. Va trebui să folosim vestele antiglonţ cu Kevlar.

— Kosovarii sunt mult mai puţin agresivi, afirmă Malko. Mai degrabă pacifişti.

[17] Former Yugoslavian Republic of Macedonia (fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei).

— Atunci, de ce suntem aici? Observă Milton Brabeck.

— Fiindcă nu toţi sunt pacifişti, trebui să precizeze Malko.

*

* *

Malko aştepta, într-unul din fotoliile obosite din holul *Grand Hotel.* Trecuseră pe la misiunea americană, unde cele două gorile îşi recuperaseră materiale care ar fi ajuns şi pentru un portavion. Când li se explicase că se aflau într-o ţară ocupată, administrată de KFOR, cu o puternică reprezentare americană, explodaseră de bucurie.

În plus, nu era o ţară tropicală, şi se părea că sunt puţine insecte. Totuşi, când Malko îi văzu apărând din singurul lift funcţional, arborau nişte figuri de înmormântare.

— Nu este apă caldă, se plânse Milton Brabeck, este normal?

— Aproape, afirmă Malko. Generatorul a căzut probabil.

— Nu au electricitate?

— Ba da, dar cu porţie redusă. Apa la fel. Vă veţi spăla când veţi putea.

— Nu sunt perdele.

— Da, dar este CNN.

Deci, era civilizaţie.

— Nu putem schimba hotelul? întrebă timid Chris Jones.

— Este cel mai bun din oraş, îl asigură Malko. Un palat al erei comuniste.

La cuvântul comunism, aproape că îşi făcu semnul crucii. O fată, extrem de sexy, în jeans colant, le ridică moralul pentru câteva secunde.

— Bun, mergem! zise Malko.

— Unde?

— La infractori.

— Ca să-i omoram? întrebă Milton Brabeck care era nerăbdător să folosească pistolul Glock nou-nouţ.

— Nu încă! corectă Malko. Trebuie să le pun întrebări jenante şi nu ştiu cum vor reacţiona… Atenţie, sunt oameni periculoşi.

— Şi noi, făcură cele două gorile într-un glas.

Erau în elementul lor.

— Ne-am pus chiar şi vestele de Kevlar, preciză Milton, cochet. Nu se vede, nu?

Purtau veste destul de prost croite dar nu s-ar fi crezut că sunt

noile veste antiglonţ din Kevlar, care opreau un glonţ de M 16 tras de la câţiva metri.

Malko se urcă la volanul Touareg-ului care îl înlocuise pe celălalt, avariat la Obilic.

Cei doi infractori care încadrau intrarea la *Diplomat* le aruncară priviri răutăcioase şi unul dintre ei le tăie drumul.

— Este închis! mormăi în albaneză.

Milton Brabeck, care era cu un cap mai înalt, îl luă de gât şi îi lipi de perete fără nici un cuvânt, în timp ce Malko şi Chris Jones intrau pe scările care duceau la subsol. Apoi, Milton Brabeck coborî în urma lor, dar mergând cu spatele, cu haina larg deschisă, ceea ce lăsa să se vadă crosa unei puşti-mitralieră, fără a mai socoti un pistol automat mare.

Malko era deja jos. În fiecare separeu, erau grupuri de bărbaţi care discutau. Pe o masă joasă, un teanc de bancnote verzi de o sută de euro. Abia intrară că un tip enorm se ridică şi veni spre ei legănându-se, cu fruntea joasă şi un aer răutăcios. Văzând că avea de-a face cu străini, bombăni în engleză:

— *Private! You go!*

Gestul era fără ocolişuri. Malko nu se clinti.

— Vin să-l văd pe Ahmet Mulluki. Sunt un amic al lui Enver Kastriot.

— Ahmet, *not here!* Kazahstan, răspunse Sami. *You go. Private.*

Vocabularul său era limitat, dar precis. Malko schiţă un zâmbet.

— Sunteţi vărul lui Ahmet? Vreau să vă vorbesc. Oricum, ne-am văzut deja.

Ideea ajunse lent în mintea albanezului care decise să nu ţină cont de ea.

— *You go*! repetă el.

De această dată, trecu şi la fapte şi îl prinse tare pe Malko de guler.

Gest regretabil în ochii lui Chris Jones. La fel de rapid ca un prestidigitator, scoase un enorm Colt nichelat direct din toc la fruntea infractorului.

Sub presiune, acesta din urmă dădu înapoi. Impasibil, Chris Jones ridică atunci percutorul armei precizând:

— *You move, you dead!*

Engleză de bază, inteligibilă pentru un albanez. Acesta din urmă se depărtă, fixându-l pe Malko cu răutate. Zise câteva cuvinte, în limba lui, apoi se întoarse spre Malko şi zise:

— *You take the money, you dead! (Iei banii şi eşti mort!)*

În spatele lui, un mustăcios luase de sub o banchetă un Kalaşnikov cu pat rabatabil şi îl îndrepta spre cei trei vizitatori. Mai mulţi inşi scoseseră armele. Erau gata de un masacru. Malko simţi că la prima ocazie, totul se termina în sânge. Accentuând bine cuvintele, preciză:

— *We don ’t want the money. (Nu vrem banii.)*

Efectiv, erau grămezi de bancnote pe toate mesele. Aveau cu ce să cumpere jumătate din voturile din Kosovo. Intraseră în plină şedinţă electorală! Se auzea şi musca zburând.

În spatele celui ameninţat de Chris Jones, Malko văzu ţeava Kalaşnikovului ridicându-se uşor.

Nu îl credeau. Mulluki erau gata să declanşeze un masacru pentru banii lor. Totul se ţinea într-un fir.

CAPITOLUL XIV

Tensiunea se menţinu maximă câteva secunde. Intr-o linişte de plumb, tulburată doar de respiraţia sacadată a protagoniştilor. Activitatea celor care numărau banii se întrerupse brusc.

Sami Mulluki îl fixa pe Malko, cu maxilarele strânse şi privirea întunecată. Ţeava pistolului Glock al lui Chris Jones era lipită în continuare de fruntea lui. Dacă erau morţi, el era primul...

Deodată, umerii i se lăsară uşor şi zise printre dinţi:

— *What you want? (Ce vreţi?)*

Era începutul unui dezgheţ... Malko, la rândul său, se relaxă imperceptibil: apocalipsa se îndepărta.

— *Talk to you,* răspunse el. *(Să vorbim.)*

Tâlharul ezită câteva secunde, apoi arătă spre bancheta de lângă ei.

— *OK. Seat here. (OK. Să luăm loc aici.)*

Se aşeză primul, imitat de Malko. Chris Jones continua să îl ameninţe pe Sami Mulluki. La un semn discret al lui Malko, coborî arma. Imediat, oamenii clanului îl imitară şi tensiunea scăzu

brusc.

Malko merse direct la subiect.

— A fost aruncat în aer *Skender,* un bar care vă aparţinea, zise el. Am vorbit cu amicul nostru comun, Enver Kastriot. Credeţi că vinovat este clanul Berisha. Vă amintiţi?

— *Yo.*

— OK, continuă Malko. Bărbatul care a pus bomba este la morgă. Se numeşte Murat Ahmeti. Ori, înainte de a muri, a fost torturat, de dumneavoastră. Deci, a vorbit. Vreau să ştiu ce v-a spus.

Sami Mulluki îl privi de jos în sus.

— De ce ziceţi că l-am torturat?

— Fiindcă avea toate degetele de la picior strivite, cu ciocanul, preciză Malko. Ori, la Pristina, sunteţi singurul specialist în astfel de tratament.

Privirea lui Sami Mulluki ezită. Cum de ştia acest străin despre aşa ceva? Încolţit, nu răspunse şi Malko continuă:

— Nu vreau să îl răzbun pe acest om. Nu vreau să vă implic în moartea lui. Vreau doar să ştiu cine l-a trimis să pună această bombă.

Sami Mulluki rămase mut un timp şi, în cele din urmă, zise:

— Nu pot să vorbesc despre asta.

Malko insistă.

— Ştiţi…

Tâlharul întoarse privirea.

— Trebuie să discut cu vărul meu, Ahmet.

— Unde este?

— În Kazahstan.

— Când revine?

— Curând.

— Foarte bine. Voi reveni peste câteva zile.

— Nu, lăsaţi-mi telefonul dumneavoastră, răspunse tâlharul.

Malko îi dădu numărul lui şi pe cel al Karinei Steyr. Oamenii nu îşi reluaseră numărătoarea banilor dar atmosfera se destinsese. Se ridică şi fără să dea mâna cu Sami Mulluki, zise simplu:

— Sunaţi-mă sau voi reveni.

Se îndepărtă spre ieşire, încadrat de cele două gorile, într-o linişte mormântală.

Sami Mulluki se scutură. Îi fusese frică şi îi respecta pe cei

care îi provocau frică. Avea de-a face cu oameni serioşi. Respectabili. Fiindcă erau foarte bine înarmaţi. Nu ştia pentru cine lucra acest necunoscut cu ochi aurii şi nici nu îl interesa, dar nu putea să-l trateze peste picior.

Când Malko, escortat de cei doi „baby-sitters”, ieşi în strada UCK, Chris Jones remarcă cu bun simţ:

— Sunt criminali. Am crezut că vor declanşa măcelul. Data viitoare vă voi da o vestă din Kevlar.

— Îi vom revedea curând, promise Malko.

Aşteptând, voia să discute cu Enver Kastriot.

Sună pe telefonul mobil şi albanezul îi dădu întâlnire la restaurantul *Tirana.*

*

* *

Era minuscul. O terasă îngustă unde patronul, ciufulit şi bărbos, îl salută pe Malko cu respect exagerat. Surpriză: Enver Kastriot nu era singur, ci cu Faruk Dervishi, care privi intrigat la cei doi americani. Malko zâmbi:

— Kosovo este periculos. Prefer să îmi iau precauţii.

— Discutam despre atentatul din valea Drenica când aţi sunat, precizează Enver Kastriot. Faruk voia să afle dacă ancheta dumneavoastră înaintează.

— Aţi aflat ceva despre atentatul asupra călugăriţelor? întrebă Malko.

— Nimic. Am găsit resturile unei bombe artizanale.

— Cum a fost declanşată explozia?

— Cu un telefon mobil. Bărbatul era ascuns în pădure şi a fugit pe cealaltă parte a dealului. Am găsit urme. Călugăriţele cer dublarea pazei şi nu mai vor să iasă din mănăstire. Un reporter de la *Politika* este pe drum pentru a le intervieva. Cu greu îndrăznesc să mă gândesc la ce va scrie. Fără a mai vorbi de reacţia oficială de la Belgrad! Primul ministru sârb Kostunica a solicitat o reuniune specială a Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite, doar atât! Şi reprezentantul rus a susţinut cererea sa! făcu amar Enver Kastriot.

Încă un atentat similar şi situaţia ar fi incontrolabilă.

— Am informaţii de la Mitrovica, continuă Faruk Dervishi; radicali de toate felurile se agită mult. Unii vor să se posteze pe malul de nord al râului Ibar şi să-i împuşte pe toţi trecătorii

kosovari.

Malko se întoarse spre poliţistul antiterorist.

— Sunteţi la curent cu cadavrul având picioarele zdrobite cu ciocanul, care este la morgă, Murat Ahmeti? Ar putea fi cel care a pus bomba la *Skender.* Lucra cu clanul Berisha.

— Oameni ca el sunt cu sutele la Pristina, zise Dervishi. Mici infractori, „purtători de valize" cu droguri sau ţigări. Fusese arestat anul trecut pentru trafic de arme, din stocurile armatei albaneze. Dar protectorii lui l-au eliberat.

— I-am vizitat pe Mulluki, zise Malko. Nu era decât Sami, care nu a negat că l-a torturat pe acest tip, dar nu a vrut să-mi spună ce i-a zis. M-a trimis la vărul său Ahmet, care este în acest moment în Kazahstan. Sper că va vorbi cu mine, căci acest Murat Ahmeti a dezvăluit, cu siguranţă, numele celui care i-a dat bomba.

— O să ajungem la Berisha, afirmă Faruk Dervishi pe un ton fără replică.

Malko ceru o cafea. Patronul scutură din cap, dezolat.

— Nu putem face cafea, apa este oprită... Vreţi un rachiu în loc?

Chris Jones şi Milton Brabeck, prudenţi, luaseră Coca Cola. Malko se gândi la misteriosul „Vula" şi întrebă pe poliţist:

— Dumneavoastră, care aţi lucrat foarte aproape cu SDB, în timpul ocupaţiei sârbe, aveţi o idee despre numărul colaboratorilor albanezi care mai sunt încă liberi...

— V-am spus, cei mai periculoşi au plecat odată cu sârbii. Ceilalţi încearcă să se facă nevăzuţi.

— Nu a avut loc epurarea în 1999?

— Bineînţeles că da! făcu Faruk Dervishi zâmbind. Chiar eu am lichidat mai mulţi. Timp de mai multe luni, în Kosovo, a fost o adevărată vânătoare de oameni. Cei din UCK au fost uneori brutali, exterminând toată familia trădătorilor. După aceea,

KFOR a pus ordine şi au fost obligaţi să-i lase în pace pe ceilalţi. De altfel, astăzi, mulţi ex-membri ai UCK sunt la Haga pentru că au executat trădătorii.

Faruk Dervishi preciză:

— De altfel, unul din fraţii Berisha, Nysret, este la Haga fiindcă a aruncat oameni în Ibar, închişi în saci: un trădător cu toată familia lui, soţia şi cei patru copii.

Milton Brabeck tresări şi repetă.

— Vii?

— Vii, confirmă albanezul. Kosovarii au suferit mult.

— *Holy shit!* Sunt nişte sălbatici! mormăi Milton Brabeck, oripilat.

Statele Unite nefiind niciodată ocupate, americanii înţelegeau cu greu acest gen de problemă. Malko se adresă lui Enver Kastriot.

— Puteţi urmări revenirea lui Ahmet Mulluki prin intermediul fişelor de la poliţia de frontieră? Vreau să vorbesc neapărat cu el.

— Nici o problemă, îl asigură funcţionarul de la ministerul de Interne.

Se despărţiră în stradă. Încă odată, Malko trebuia să se potolească, aşteptând următoarea lovitură dură.

*

* *

Nimic.

Nu se întâmplase nimic timp de 3 zile. Niciun atentat, nici un pas înainte în cadrul anchetei. Kosovo şi internaţionalii tratau cu spatele urletele Serbiei, preluate de Rusia şi China. Kosovarii erau puşi la zid şi anumite voci începeau să se audă spunând că era imprudent să se dea puterea unor oameni care îndrăzneau să atace călugări nevinovaţi. Marele cotidian grec *Eleftheros Typos* recomanda chiar prelungirea cu 3 ani a Rezoluţiei 1244, pentru a permite eliminarea elementelor turbulente din Kosovo.

Pe scurt, nu era veselie.

Malko ieşea de la *Tifjany* unde le dusese pe gorile şi pe Karyn Steyr când telefonul îi sună.

— Vărul a revenit, anunţă Enver Kastriot. Trebuie să fie pe drum spre casa lui.

— Unde locuieşte?

— O casă foarte mare în cartierul Arbeira Pot să v-o arăt pe la ora 17:00.

Nu avea decât să îşi omoare timpul până atunci. Ajunseră mergând pe jos pe deprimantul bulevard Nane Teresa. S-ar fi crezut în Uniunea Sovietică, prin anii ’80. La 16:30, Enver Kastriot ieşi din turnul de sticlă unde lucra şi luă loc alături de Malko.

— Iată casa! anunţă albanezul când intrară pe strada Vushtria.

Nu aveau cum să o rateze. O clădire enormă, cu un acoperiş curios în formă de dom negru, ridicată pe versantul dealului. Patru etaje şi ferestre mari, cu o vedere panoramică spre oraş. Intrarea era pe strada 24 mai, în faţa unui teren pe care mai multe maşini erau parcate oblic. Un Porsche Cayenne, două VW Touareg, un Mercedes nou-nouţ.

Nu erau doar săraci în Kosovo.

— Porsche Cayenn-ul, este a lui Ahmet Mulluki, preciză Enver Kastriot.

Abia ieşiră din Touareg că două gorile apărură şi le blocară calea. Enver Kastriot anunţă că veneau să-l vadă pe Ahmet Mulluki. Unul dintre paznici rămase lângă ei, în timp ce al doilea intra în casă.

Reapăru după câteva minute şi se adresă lui Enver Kastriot.

— Ahmet îşi face siesta, anunţă acesta din urmă. Trebuie să reveniţi mâine.

Nu ar fi fost de nici un folos să forţeze. Malko se resemnă în faţa acestei noi amânări.

*

* *

Întorcându-se de la Karin Steyr, Malko aştepta ca bariera automată dinspre parcarea *Grand Hotel* să se ridice, când un tânăr apăru dintre maşini şi îi făcu semn că parcarea era plină. Ceea ce se întâmpla uneori. Din semne, îi indică parcarea subterană a hotelului, pe bulevardul Garibaldi. Malko dădu înapoi, parcurse cei 50 de metri şi găsi intrarea, o rampă care ducea într-o gaură întunecată. Două etaje de subsol.

Doar al doilea era accesibil. Parcă între alte maşini. Aparent, nu era prea frecventată. Apoi, se pierdu într-un labirint de culoare şi fundături, până să realizeze că această parcare ciudată nu avea legătură cu hotelul... Trebuia să iasă la suprafaţă şi să traverseze bulevardul Garibaldi.

*

* *

Malko, Chris Jones şi Milton Brabeck tocmai îşi terminau micul dejun în imensa şi sinistra sală a restaurantului de la *Grand Hotel.* Gorilele se plictiseau de moarte, fără ocupaţie. De la expediţia la Mulluki, şomau, Malko plecând singur pentru a se întâlni cu Karin Steyr.

Enver Kastriot sosi, la fel de zâmbitor şi la patru ace. Malko îl sunase pentru o nouă tentativă de a merge la Mulluki acasă, pentru a vorbi cu Ahmet.

— Nimic nou? întrebă Malko.

— Câteva focuri au fost trase ieri seară la Mitrovica, de pe malul nordic al râului Ibar, asupra caselor kosovare de pe malul sudic. Din fericire, nu sunt victime. Gardienii podului, un grup de sârbi radicali, au publicat pe Internet un comunicat în care promiteau răzbunarea călugăriţelor de la Drenica. Ieri, generalul de la comanda KFOR a luat masa cu ministrul afacerilor externe danez care l-a avertizat că, dacă lucrurile nu se calmează, ţara sa ar putea reconsidera recunoaşterea eventualei independenţe kosovare. Iar ziarele sârbeşti acuză KPF că nu i-a găsit pe autorii atentatelor…

— Doar veşti bune! concluzionă Malko. Bun, mergem…

Se întâlniră în faţa hotelului, la marginea parcării.

— Unde este maşina dumneavoastră? întrebă Enver Kastriot.

— În garaj, zise Malko. Ieri seară, nu erau locuri aici.

Enver Kastriot îl chemă pe şoferul său şi întinse mâna spre Malko.

— Daţi-mi cheile. Şoferul meu se va duce să o aducă.

— Mulţumesc.

— Ce maşină este?

— Un Touareg alb. Este parcat pe stânga, după rampa de la al doilea nivel.

Şoferul dispăru alergând şi Enver Kastriot îşi aprinse o ţigară. Nu o termină că o explozie înfundată făcu să tremure clădirea. Venea din bulevardul Garibaldi. Enver Kastriot păli şi înjură.

— *Babai Im!*

Împreună cu gorilele şi cu Malko se precipită spre intrarea în parcare, pe bulevardul Garibaldi. Gardianul ieşise din ghereta de sticlă şi privea un nor de fum negru şi acru care ieşea din subsol. Zise câteva cuvinte către Enver.

— A avut loc o explozie la nivelul al doilea din subsol. A sunat la poliţie.

Coborâră pe rampa abruptă, Chris şi Milton ţinând pistoalele în mâini. Nu merseră prea mult pentru a descoperi Touareg-ul lui Malko arzând. Geamurile explodaseră, portiera faţă-stânga era deschisă, parbrizul spart. O bombă, plasată cel mai probabil sub

maşină... Un corp era prăbuşit pe locul şoferului. Enver Kastriot se precipită şi, ajutat de Milton Brabeck, reuşi să-l scoată afară pe cel de la volan. Hainele lui începuseră să ardă şi antebraţul stâng îi fusese smuls de explozie. Când îl scoaseră, o parte din piciorul stâng rămase în interiorul maşinii...

Miraculos, încă trăia!

În timp ce îi puneau garouri, sirene se apropiau şi două maşini de poliţie urmate de o ambulanţă apărură pe rampă. Când rănitul fu urcat în ambulanţă, Enver Kastriot şi Malko se priviră.

— Şoferul dumneavoastră mi-a salvat viaţa! făcu acesta din urmă, încă şocat.

— Este nemernicul de Ahmet Mulluki! explodă Enver. Nu voia nici să vă spună ce vă interesa, nici să vă înfrunte, deci a decis să vă elimine!

— Să mergem să-l vedem, făcu Malko.

*

* *

De această dată, Chris şi Milton scoseseră armele din toc chiar înainte de a ieşi din maşina lui Enver Kastriot. Prudenţi, cei doi paznici ai clanului intrară în casă. Malko sună şi trebui să insiste un timp până ce uşa se deschise, apărând vărul Sami, furios.

— Aici este o reşedinţă privată! zise el. Chem poliţia!

— Unde este Ahmet? întrebă Enver.

— Este ieşit. Are o întâlnire în oraş.

Le trânti uşa în nas.

Chris Jones îndrepta deja enormul 357 Magnum spre încuietoare când Enver îl opri.

— Nu! Nu foloseşte la nimic. O să-l prindem altundeva. Am surse în grupul lor. Să ne întoarcem.

Trist, Malko urcă în maşină. De acum, avea o problemă personală de rezolvat cu cei doi criminali. Şi nu va aştepta.

*

* *

Karin Steyr era terifiată. Îl găsise pe Malko la barul *Home,* lângă OSCE, după ce îl sunase. Scuturâ din cap şi zise:

— Nu mă miră. Aici, problemele se reglează cu explozibil sau cu Kalaşnikovul. Este cultura lor. Se cred invulnerabili şi, majoritatea timpului, sunt. Nu există o autoritate veritabilă în Kosovo. Ce o să faci?

Malko tocmai admira sânii tinerei, sub puloverul fin, simţind un tremur în pantaloni.

— Încerc să uit acest episod neplăcut, zise el.

— Cum?

— Făcând dragoste cu tine.

Ea tresări surprinsă, apoi zâmbi.

— Aici?

— Unde vrei.

Văzu cum sânii i se mişcau tot mai rapid. Ea se ridică şi zise simplu:

— Vino.

Luară liftul până la etajul al şaptelea al clădirii OSCE. Karin Steyr salută mai mulţi colegi, înainte de a ajunge la biroul ei, care dădea spre bulevardul Luan Haradinaj. Închise încet uşa cu cheia, se duse la birou şi se întoarse.

— Grăbeşte-te! Am o şedinţă peste 20 de minute.

Malko se apropie, puse o mână pe şoldul ei şi, cu cealaltă, începu să-i ridice fusta lungă, descoperind ciorapi negri care se terminau cu o bandă lată din dantelă, foarte sus pe coapse, strânsă pe picior cu un fel de corset. Accesorii erotice sofisticate. În faţa surprizei lui, Karin explică:

— Le-am luat pentru diseară! Trebuie să luăm masa împreună, nu? Mi-au fost trimise de la Paris.

Tocmai îi trăgea de chilot. Ea se ridică pentru a-i putea da mai uşor jos. Ca întotdeauna, Malko înfrunta moartea prin pulsiuni erotice pe care încerca să le satisfacă imediat. Avea impresia că renaşte, că alungă moartea.

Karin Steyr gemu profund când el se înfipse în ea dintr-o singură mişcare.

— Ce dur eşti!

Se întinse peste dosarele OSCE şi el îi ridică picioarele, până ce i le puse pe umerii săi. În această poziţie, o penetra la orizontală, cu toată puterea, aruncând dosarele pe jos, pe măsură ce o penetra tot mai tare…

Când explodă de plăcere, nu mai era nimic pe birou. Agăţată cu amândouă mâinile de margine, Karin Steyr dădea din cap în stânga şi dreapta, muşcându-şi buzele ca să nu ţipe. Malko, calmat, se retrase şi se uită la ceasul Breitling. Tânăra nu va întârzia la şedinţă.

Abia îşi aranjase hainele că telefonul îi sună. Era Enver Kastriot.

— Jegosul de Ahmet Mulluki ia masa la un restaurant *Pellumbi*[18] la ieşirea din Pristina, anunţă el, pe strada Pec Fushove.

— O să luăm desertul cu el.

CAPITOLUL XV

Porsche Cayenne-ul lui Ahmet Mulluki trona singură pe terenul din faţă de la *Pellumbi.* Abia coborâră Malko şi gorilele din noul lor 4x4 pentru a se întâlni cu Enver Kastriot, sosit cu câteva minute mai devreme, că un mustăcios corpolent, într-un costum de cioclu, ieşi din restaurant. Slugarnic ca un trădător prefăcut, practic îi sărută mâna lui Enver Kastriot şi se lansă în explicaţii volubile, blocându-le drumul. Funcţionarul din ministerul de interne se întoarse spre Malko.

— Zice că restaurantul este rezervat pentru un client privat. Nu putem lua masa aici.

— Spune-i că noi nu venim să luăm masa, corectă Malko, ci să reglăm nişte conturi.

Ochii lui aurii prinseseră striaţii verzi, ceea ce era semn rău. Pistolul Glock, băgat la curea, avea deja un glonţ pe ţeavă. Chris şi Milton erau pregătiţi să înfrunte pe oricine.

— Şi spuneţi-i că *tocmai pentru acest client* am venit noi, adăugă Malko.

Enver Kastriot traduse şi în faţa hotărârii lor, patronul de la *Pellumbi* se dădu la o parte, urmându-i în fugă.

Malko intră primul în restaurant. O sală mare cu pereţii acoperiţi cu fotografii înrămate. Era mai degrabă luxos. Scaune cu spătar de mătase şi din lemn vopsit, mese separate unele de altele. Sala era pustie, cu excepţia a patru gorile aşezate lângă intrare, care se ridicară imediat ce îi văzu pe intruşi.

Milton Brabeck şi Chris Jones îşi scoseseră deja artileria. Cu un calm de rău augur, le strigară gorilelor.

— *Freeze!*

[18] Pelicanul.

Albanezii nu înţelegeau probabil argoul american, dar rămaseră neclintiţi. Era începutul înţelegerii între popoare.

Malko zări atunci, în fundul sălii, părul gri ondulat al lui Ahmet Mulluki, vărul întors din Kazahstan, care era doar în compania unei frumuseţi brune foarte machiată, de 20 de ani, având cam o treime din vârsta lui. Văzând grupul care înainta spre el, îi spuse câteva cuvinte şi aceasta se ridică rapid şi se retrase, trecând pe lângă ei cu o legănare de şolduri, mulate în pantalonul din mătase neagră. Ahmet Mulluki îl apostrofa pe Enver Kastriot pe un ton furios. Acesta din urmă se întoarse spre Malko.

— Nu înţelege de ce insistăm! Nu cunoaşte numele responsabilului pentru atentat, altfel, l-ar fi pedepsit deja.

Fără să se tulbure, Malko se aşează în faţa bătrânului infractor, zâmbind. Cu un gest natural, luă o furculiţă, ca şi cum s-ar fi jucat cu ea. Apoi, brutal, cu un gest bine calculat, o înfipse în mâna lui Ahmet Mulluki.

Urletul acestuia declanşă un început de reacţie a celor patru gărzi de corp. Trei focuri se auziră, trase în tavan de către Chris şi Milton, provocând o avalanşă de moloz. Chris Jones repetă şi mai convingător:

— *Freeze!*

Nimeni nu mai mişcă. Ahmet Mulluki îşi smulsese furculiţa din mână şi sângele ţâşni din cele patru găuri. Cu mâna stângă, albanezul îşi înfăşură mâna dreaptă cu un şervet care se umezi imediat cu sânge. Patronul, înnebunit, alergă, oferindu-i propria batistă, dar Ahmet Mulluki îl îndepărtă sec, cu figura deformată de furie.

Scrâşni câteva cuvinte, traduse de Enver Kastriot.

— Zice că vă va omorî pentru asta!

Malko nu se sinchisi. Scoţând pistolul Glock de la curea, îl îndreptă spre cel din faţă, ridică cocoşul şi zise:

— Spuneţi-i că o să-l omor eu *acum!* Oamenii lui au încercat să mă lichideze azi-dimineaţă ca să nu mai putem sta de vorbă. Doar că eu sunt aici…

Enver Kastriot traduse.

Trăsăturile lui Ahmet Mulluki se crispară. O lumină de neînţelegere îi trecu prin privire şi pronunţă o frază lungă pe un ton mai calm.

— Nu a încercat niciodată să vă omoare! Este o minciună.

Părea sincer. Liniştea recăzu, în timp ce mafiotul îşi tampona mâna. Malko ridică privirea şi recunoscu, în fotografiile agăţate pe perete, pe Pamela Bearden, printre alte personalităţi de la Pristina. Era dezamăgit de reacţia criminalului albanez. Acesta continua să îşi tamponeze mâna rănită, cu un aer furibund dar nu înspăimântat. Malko avea impresia că spunea adevărul.

— OK, zise el, *cineva* a vrut să mă omoare. Explicaţi-i.

De această dată, conversaţia fu mai lungă. La final, Enver Kastriot părea şi el la fel de uimit.

— Jură că nu are nimic cu dumneavoastră. Şi, oricum nu avea nici un motiv. Acest tip, Murat Ahmeti, fusese recunoscut de unul din oamenii săi, l-a răpit şi l-a torturat. Doar că o criză cardiacă l-a ucis mai repede. Deci, nu ştie nimic.

Aceasta confirma spusele medicului legist.

Ahmet Mulluki dădu la o parte şervetul îmbibat de sânge, puse mâna pe masă şi strigă la patron.

Acesta alergă cu o sticlă de rachiu şi două pahare cu picior. Cu mâna stângă, Ahmet Mulluki le umplu şi îl ridică pe al său.

— Era o neînţelegere. Acum, lăsaţi-mă să servesc masa. Nu am nimic cu dumneavoastră.

Goli paharul dintr-o înghiţitură, fără să îi acorde atenţie lui Malko. Acesta nu se atinse de paharul lui şi se ridică. Ajunse în faţa localului *Pellumbi,* dezorientat. Dacă nu Ahmet Mulluki, atunci cine încercase să îl elimine? Cât timp nu deţinea nici o informaţie sensibilă… Simţea că ceva îi scăpa.

Ceva important pe care nu reuşea să îl sesizeze.

— Ne întoarcem la misiune, zise el gorilelor.

*

* *

Pamela Bearden era şi mai monstruoasă în realitate decât în fotografia de la *Pellumbi…* Abia intră Malko în biroul ei că îi zise:

— Tocmai am primit un telefon de la omologul meu de la „6”. Ahmet Mulluki nu are nici o legătură cu atentatul de azi dimineaţă.

Stupefiat, Malko răspunse:

— De unde ştie?

— Clanul Mulluki este „legătura” celor de la „6”. Ahmet a telefonat omului său de legătură, pentru a-i spune că nu ar ataca niciodată pe cineva legat de noi. Nu este nebun.

De această dată, pista era definitiv moartă. Malko nu voia să întrebe cum ştia deja MI 6 că fusese victima unui atentat… Pristina era mai ceva ca Viena după al Doilea Război Mondial. Toată lumea lucra pentru toată lumea…

— Ce facem? întrebă Pamela Bearden. O să îmi dezactivez serviciul de e-mail. S-au dezlănţuit, la Langley…

— Trimiteţi-le calmante, o sfătui Malko, exasperat. Şi consideraţi-vă fericită. Ar fi trebuit să mergeţi la înmormântarea mea.

*

* *

La *Tiffany,* aveau şampanie franţuzească. Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1998. În acest colţ uitat de lume, era ceva miraculos… Malko ridică paharul şi îi zise Karinei Steyr:

— Pentru colaborarea noastră!

— Mulţumesc! făcu ea, dar nu am făcut mare lucru.

— Este adevărat, zâmbi Malko. În afară de a mă controla.

Tânăra se încordă imperceptibil.

— Ce vrei să zici?

Malko se aplecă spre ea, atât de mult că ar fi putut să o sărute. Era foarte frumoasă, machiată excesiv, cu o cămaşă neagră şi o fustă scurtă, ciorapi lucioşi din nylon.

— Dimineaţă, am spus unei singure persoane că cineva a vrut să mă omoare. Nimeni nu ştia că eu eram cel vizat. În afară de tine. Ori, Pamela Bearden a fost anunţată de „6”. Iată de ce am reuşit să te seduc atât de uşor.

Karin Steyr îşi aprinse o ţigară, îi făcu semn lui Malko să îi toarne puţină şampanie şi zise simplu:

— Nu m-ai *sedus.* Am fost atrasă de tine, este altceva.

— Şeful tău te-a sfătuit să te culci cu mine?

Scutură încet din cap.

— Ştii bine că nu este aşa. Dă-mi mâna.

El se supuse, ea îi luă mâna, o băgă sub masă, până ce vârfurile degetelor lui Malko atinseră coapsa ei. Zise cu un zâmbet:

— Nu şeful meu mi-a spus să îmi pun desuuri pentru a te atrage.

Marcase un punct. Malko îşi turnă şampanie. Cel puţin, rezolvase o mică enigmă. Britanicii erau cei mai puternici. Nu se

îndoise de asta. Este adevărat că, de obicei, angajaţii de la OSCE nu vorbeau albaneza… Karin Steyr îl privea cu un aer ciudat.

— Dacă nu vrei să te culci cu mine în seara aceasta, zise ea calm, nu este grav…

În timp ce ea pronunţa cuvintele, Malko vedea cum sfârcurile sânilor ei se întăreau sub satinul negru. Această luptă era inegală şi el pierduse.

— Vreau să mă culc cu tine în seara aceasta, zise el. Chiar dacă pentru asta câştigi primă.

— Nemernicule! făcu ea în şoaptă.

Se ridică, îşi recuperă geanta şi se îndreptă spre ieşirea din *Tiffany.* Fără să se gândească, Malko se ridică şi o urmă, dar când ajunse în strada slab luminată, nu o mai văzu.

Totuşi, nici o maşină nu avusese timp să plece. În fine, zări o siluetă ce se îndepărta spre un teren de lângă stadionul vecin, unde clienţii de la *Tiffany* îşi parcau maşinile. O prinse din urmă pe Karin Steyr în momentul în care deschidea portiera maşinii 4x4.

Ieşit din fire, deranjat şi la fel de nebun de dorinţă o lipi de caroserie, îi desfăcu vesta taiorului, îi smulse nasturii cămăşii. Se luptară în linişte în timp ce el îi dădea jos tot ce avea pe ea, în afară de minunaţii ciorapi negri şi pantofii. Karin încetă brusc să se zbată, ca o păpuşă stricată. Contrastul dintre pielea ei şi nailonul ciorapilor îl excită brusc pe Malko.

Se descheie febril, îşi apucă sexul în erecţie şi, aproape pe bâjbâite, o penetră pe tânără. Excitată ca o fântână.

O violă ca un camionagiu, lipind-o de portiera maşinii 4x4. Împinsă în tabla caroseriei, Karin începu să se mişte şi ea. Apoi, după orgasm, ea îi zise:

— Tu cu siguranţă vei primi o primă!

De neîmblânzit.

*

* *

Malko, deşi calmat sexual, nu reuşea să adoarmă. Faptul că Karin Steyr aparţinea MI 6 nu schimba cu nimic atracţia pe care o aveau unul faţă de altul, şi ar fi trebuit să bănuiască. Egoul său îl înşelase.

Confuz, simţea că această zi marca o turnantă în ancheta lui. Nu avea îndoieli în privinţa lui Ahmet Mulluki. „6” nu l-ar fi

dezvinovăţit fără motiv. Ceea ce lăsa principala întrebare deschisă: de ce se încercase suprimarea lui Malko, care nu ştia nimic? Trecea în revistă dialogurile şi întâlnirile când avu o iluminare. Era ca scrisoarea lui Edgar Poe. Ceea ce era cel mai vizibil era adesea invizibil…

În afară de Enver Kastriot, pe care cu greu îl putea bănui, o singură persoană ştia că voia să îl interogheze pe Ahmet Mulluki, ignorând că infractorul nu cunoştea numele comanditarului atentatului de la *Skender.* Această persoană era Faruk Dervishi. O singură persoană, de asemenea, avea interes să îl elimine pe Malko înainte de a discuta cu Ahmet Mulluki: comanditarul atentatului de la *Skender.*

Concluzia era uimitoare. Faruk Dervishi era cel care comandase atentatul de la *Skender.*

Dacă acesta avea drept scop să o elimine pe Adile Uko, făcea deci parte din reţeaua responsabilă de asasinarea celor cinci călugări. Ori, poliţistul albanez avea exact profilul oamenilor recrutaţi de Serviciile sârbe: îşi făcuse serviciul militar în armata iugoslavă, fusese în legătura oamenilor de la SDB şi avea cunoştinţe vaste despre arme şi explozivi. Desigur, făcuse parte şi din UCK, dar asta era probabil acoperirea lui. Coincidenţa era tulburătoare, însă era bazată doar pe un raţionament. Cu o mare chichiţă: graţie legăturilor sale cu BIA, Malko ştia că sârbii nu erau implicaţi în aceste atentate…

Se răsucea, fără să reuşească să găsească o soluţie.

Concluzia era simplă: trebuia să-i întindă o cursă lui Faruk Dervishi. Acesta ştia că Malko vorbise în cele din urmă cu Ahmet Mulluki. Deci, probabil atlase adevărul. Prin urmare, e prea târziu să îl elimine. Dacă era vinovat, putea fugi în Serbia, ceea ce nu era greu. Sau să îl înfrunte. Nu era decât cuvântul infractorului împotriva cuvântului său. Zorile veneau: Malko decise să încerce un bluf. În cel mai rău caz, l-ar forţa pe Faruk Dervishi, ştiindu-se bănuit, să îşi înceteze activităţile criminale, înainte de toate, trebuia să se asigure însă asupra unui punct important.

*

* *

Malko era la *Tirana* de 20 de minute când Enver Kastriot i se alătură. Chiar înainte să comande, Malko îl întrebă:

— Aţi vorbit cuiva despre discuţia mea cu Ahmet Mulluki?

— Nu, răspunse Enver Kastriot, vizibil surprins. De ce?

— Cred că Faruk Dervishi face parte din reţeaua care a comis atentatul împotriva călugărilor.

— Faruk! Dar este tipul cel mai cinstit pe care îl cunosc!

Vizibil, Enver Kastriot era ca picat din nori. Abia după expunerea lui Malko trebui să recunoască faptul că nu era imposibil.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă el.

— Nu ştiu încă, mărturisi Malko. Nu am nici o probă materială, doar un raţionament.

— Dacă îl acuzaţi, va nega, remarcă albanezul. Şi se va retrage în cochilia lui. Nu va mai acţiona.

— Ar fi deja un rezultat, zise Malko, dar nu suficient. O să caut un mijloc de a-l confrunta.

— Cunoaşteţi ceva?

— Posibil.

Singurele persoane care îi puteau confirma bănuielile se aflau la Belgrad. Acestea nu puteau fi uşor de convins să vorbească.

CAPITOLUL XVI

Faruk Dervishi îşi disimula neliniştea sub obişnuitul său zâmbet relaxat. Ca în fiecare dimineaţă, mersese la ministerul de interne să se vadă cu Enver Kastriot şi alţi funcţionari libanezi şi internaţionali pentru a discuta pe marginea stării de securitate. Supravegherile în jurul punctelor sârbeşti fuseseră întărite, dar locotenent-colonelul din KFOR subliniase că era imposibil de prevenit noi atentate sofisticate.

Orice desfăşurare suplimentară, în afară de zona centralei de la Obilic, nu era decât de faţadă.

La finalul şedinţei, Enver Kastriot îl abordă pe poliţistul de la antiterorism.

— Luăm masa împreună?

— Cu plăcere, acceptă Faruk Dervishi, dar am o treabă înainte.

— Atunci ne vedem la *Prichat*, într-o oră.

Ieşit din clădirea de sticlă, Faruk Dervishi merse spre vest. La sediul misiunii americane lăsă plantonului un plic. Coborî apoi pe

strada 24 Mai, pe traseul obişnuit. Trecând prin faţa misiunii ruse, încetini uşor, timp în care putu să vadă că muşcatele de la balconul primului etaj dispăruseră. Întâlnirea era confirmată.

Avea timp să meargă să ia masa.

Un Mercedes vechi staţiona în faţa micului han din Velike Rudare unde, cu o săptămână înainte, Malko îl întâlnise pe amicul său Vladimir Djorgevic şi pe misteriosul Slobodan, bărbatul care îl ajutase să dejoace atentatul împotriva centralei termice de la Obilic.

De această dată, Vladimir Djorgevic era singur, într-un colţ al sălii. Îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet.

— Nu ar trebui să ne vedem atât de des. Drumul este îngrozitor de la Belgrad!

Comandară fără să mai aştepte, pentru a putea discuta liniştiţi: jambon crud, salată şi miel la rotisor. Malko intră direct la subiect:

— Prietenii dumneavoastră de la BIA mai doresc să elimine provocările sârbeşti?

— Cred, făcu Djorgevic. Mi-au cerut să vă mulţumesc pentru mesajul din partea americanilor. Nu sunt consideraţi drept inamici.

— Ei ştiu că ne vedem?

— Bineînţeles. Trebuie să fie transparenţă. Care este problema?

— Se pare că l-am găsit pe cel responsabil de atentate! anunţă Malko, dar nu am nici o probă.

— În ce măsură ne priveşte?

— Dacă este cel care cred eu, este vorba de un om recrutat de SDB, în urmă cu mulţi ani. Nu pot face nimic în afară de a-l supraveghea, ceea ce este foarte dificil, atât timp cât nu am certitudinea.

— Adică?

— Îi ştiu numele de cod: „Vula”. Prietenii dumneavoastră sunt singurii care ar putea să-mi spună ce nume corespunde acestui pseudonim.

Vladimir Djorgevic se oprise din mestecat jambonul, vizibil tulburat.

— Este o chestiune delicată. Această reţea este în continuare operaţională şi sârbii consideră că lupta nu s-a terminat în

Kosovo. Astăzi, nici un om politic nu poate declara independenţa Kosovo fără să fie omorât. Politic şi fizic.

— Ştiu, recunoscu Malko, dar nu le cer decât un *singur* nume. Presupun că reţeaua lor este conspirată. Dacă vor să înceteze aceste atentate, este singura cale.

— Voi transmite această cerere, promise sârbul, fără garanţie.

Terminară rapid mâncarea. Dacă Malko avea cel mult o oră de mers până la Pristina, Vladimir Djorgevic avea 5 ore bune de drum. Înainte de a se despărţi de Malko, preciză:

— Dacă este OK, voi veni personal să vă aduc răspunsul.

*

* *

În timpul săptămânii, parcul Germaja era practic pustiu, ca şi potecile care urcau pe dealurile împădurite. Faruk Dervishi parcă în faţa restaurantului *Villa Lira* şi se instală la terasă. Clădirea semăna cu un castel de munte. În afară de un cuplu de îndrăgostiţi şi o femeie cu doi copii, terasa era pustie.

Poliţistul comandă o Peja şi desfăcu ziarul *Express.* Cum avea o maşină oficială, plătea intrarea în parc, dar printr-o sumă modică de un euro.

Aproape terminase berea când un 4x4 gri cu numere de Pristina se opri în faţa celuilalt restaurant, *Villa Germaja.* Coborâră doi bărbaţi, unul în haine kaki, vestă de fotograf şi pantalon de pânză, celălalt la costum de oraş. Se aşezară la terasa alăturată, la fel de pustie. Faruk Dervishi reluă cititul ziarului. Apoi, îl împături la loc, puse un euro pe masă şi coborî, intrând imediat pe una din potecile spre mijlocul pădurii. După ce parcurse aproape 500 de metri, se aşeză pe un buştean. Nu se auzeau decât păsările. Nu erau nici măcar culegători de ciuperci, căci ciupercile nu făceau parte din obişnuinţele culinare ale kosovarilor.

După 5 minute, un bărbat apăru pe potecă. Cel de la terasa alăturată. Corpolent, mustăcios, păr grizonat, cu un ceas enorm la mână. Se aşeză lângă Faruk Dervishi şi scoase din buzunar un şirag mic de mărgele din ambră, plimbându-le între degete. Ca un musulman, deşi aparţinea religiei ortodoxe.

— Aveţi o problemă? întrebă el apăsat, în sârbă.

— Da.

— O problemă *mare!* Nu este nevoie de multe întâlniri, eu nu

sunt dădaca dumneavoastră.

Zâmbea şi ochii lui priveau uneori în sus, lăsând să se vadă doar albul ochilor. Faruk Dervishi dădu din cap şi confirmă:

— O *mare* problemă.

Când îi explică, „agentul de legătură” înţelese de ce îi trimisese un mesaj de disperare, dar nu se agită.

— Trebuie aşteptat un timp, îl sfătui el. Poate că nu este decât o alarmă falsă. Pot să mă ocup şi eu, într-un fel. Renunţaţi.

Faruk Dervishi insistă.

— Avem de-a face cu un foarte bun profesionist şi acesta nu va renunţa.

Interlocutorul său îşi strecură câteva perle de ambră printre degete după care zise:

— În acest caz, va trebui „demontat”. Ca să nu poată ajunge până la dumneavoastră. Este indispensabil.

Privirile lor se încrucişară şi se înţeleseră mutual asupra cuvintelor pe care le folosiseră. Apoi mustăciosul se ridică.

— *Dobre.* O să văd ce pot face. Dacă nu reuşesc, pun florile la locul lor. Lăsaţi-mi 48 de ore.

Îi zâmbi şi se îndepărtă pe potecă, legănându-şi umerii ca o pendulă. Şoferul lui aştepta la capătul cărării. Păzise să prevină orice apariţie deranjantă, în acest caz, l-ar fi anunţat pe şeful său prin telefonul mobil. Urcară amândoi în maşină şi se îndepărtară, coborând spre Pristina.

*

* *

Pulsul lui Malko crescu vertiginos când văzu apărând numărul de telefon al lui Vladimir Djorgevic. Sârbul nu pierdea timpul. Vizibil dezolat, acesta îl anunţă pe Malko:

— Nu s-a vrut să se dea curs cererii mele. Îmi pare rău. Deci, nu mai are rost să ne vedem.

Duş rece.

Serviciile sârbe refuzau să-l identifice pe „Vula”, care era suspectat a fi ordonatorul atentatelor. Chiar dacă le regretau, nu încălcau linia roşie livrându-şi agentul.

— Vă mulţumesc că aţi încercat, concluzionă Malko, o să îmi continui ancheta, dar nu va fi mai uşor.

După ce închise, o sună pe Pamela Bearden, care îi propuse să treacă pe la sediul misiunii. Chris Jones şi Milton Brabeck se

plictiseau de moarte, dar nu îl scăpau din ochi pe Malko.

În timp ce mergea spre misiune, avu brusc o idee. O modalitate de a întoarce rea-voinţa Belgradului. Pamela Bearden nu avu timp să regrete anunţul negativ de la Belgrad. Malko o întrebă imediat:

— Întreţineţi relaţii bune cu anumiţi oameni din cadrul Serviciilor din fosta Iugoslavie?

— Adică?

— Muntenegreni? Croaţi? Bosniaci? Sloveni?

Americanca nu întârzie cu răspunsul.

— Croaţii sunt mai apropiaţi de BND-ul german, dar noi ne înţelegem chiar bine cu slovenii. De ce?

— Din timpul Iugoslaviei, toate aceste Servicii erau unul singur: SDB federal în care toate componentele Iugoslaviei erau reprezentate. Poate că slovenii au păstrat anumite dosare, când Iugoslavia a căzut. Este o *lovitură cu bătaie lungă,* dar merită încercat.

Pamela Bearden părea că se dezumflase de bucurie!

— Super! făcu ea. O să trimit imediat un mesaj la staţia de la Ljubljana. În plus, şeful staţiei este un amic.

— Să ne rugăm! făcu sobru Malko.

*

* *

Faruk Dervishi venea dinspre misiunea americană şi, ca de obicei, o luă pe strada 24 Mai. Încetini când trecu prin faţa misiunii ruse şi ridică capul spre balconul de la primul etaj dinspre stradă. Florile erau la locul lor. Simţi totuşi un val de adrenalină. Nu îl puteau ajuta.

Ceea ce însemna că trebuia să ia singur măsurile care se impuneau. Problema nu era să îşi continue misiunea, ci să o protejeze. Chiar şi bănuit, nu era prea neliniştit. Nu se putea dovedi nimic împotriva lui. Singurii care îl puteau compromite erau membrii reţelei sale. Desigur, nu îi cunoşteau decât pseudonimul, dar îi ştiau şi figura…

Dacă voia să continue să trăiască liniştit, nu avea decât o soluţie: să-i elimine pe toţi. Ancheta condusă de acest agent CIA îl neliniştea. Cu elemente foarte slabe, avansase considerabil. Desigur, dacă Ahmet Mulluki îl denunţase, era cuvântul lui împotriva cuvântului său şi singurul în stare să îl confrunte,

Murat Ahmeti, era mort. De altfel, nu trebuia să piardă timpul.

Luă unul din telefoanele mobile neidentificabile şi formă numărul pe care îl memorase. Când i se răspunse, întrebă:

— Lula? (Floare?)

După o scurtă ezitare, cel care răspunsese zise cu voce joasă:

— Po. (Da.)

O singură persoană cunoştea acest nume de cod. Nu mai întrebase altceva.

— Întâlnire în seara aceasta, la ora 21:00, la locul nr. 4.

Faruk Dervishi închise, fără să mai aştepte răspunsul. De ani de zile, totul era codificat în reţeaua lui. O duzină de locuri de întâlnire, la Pristina şi în alte zone, aveau numere. Niciodată nume. Ceea ce îi permisese reţelei lui să nu fie demascată.

Faruk Dervishi continuă drumul spre Camp Bravo. Aceasta avea un avantaj inestimabil: dispunea de o jumătate de duzină de ieşiri. Ceea ce îi permitea să se eschiveze fiind sigur că nu este urmărit.

Conducând, albanezul îşi zise că trebuia ca mai târziu să i-o plătească lui Ahmet Mulluki.

*

* *

Apelul de la Pamela Bearden fu foarte scurt:

— Ei încearcă, zise ea. Dar slovenii sunt cooperanţi.

Malko şi-ar fi rupt capul, în ciuda prezenţei gorilelor, căci tot nu vedea ce putea face. Nu avea nimic palpabil împotriva lui Faruk Dervishi, în afară de un raţionament logic. Sistemul kosovar era atât de întortocheat încât puteau fi alte explicaţii pentru tentativa de asasinare a cărui victimă fusese. Şoferului lui Enver Kastriot trebuia să i se amputeze antebraţul şi piciorul stâng, de la genunchi: va supravieţui, infirm.

Chris Jones se aplecă spre el.

— Nu este nici un răufăcător căruia să-i putem face o vizită? Este sinistru acest oraş.

— Pentru moment, nimeni, recunoscu Malko. Dar o să vină momentul.

*

* *

Faruk Dervishi îşi lăsase maşina personală, un Renault înmatriculat pe numele vărului său, departe de strada Isa Kastari

şi parcursese aproape un kilometru pe jos, cu geanta sport la subraţ. Încetini acolo unde casele lăsau locul câmpului şi, pe stânga, era un cimitir. În această zonă, la est de Pristina, se trecea direct din oraş în zona rurală. Intră în cimitir, a cărui poartă era mereu deschisă, strecurându-se printre morminte, adesea abandonate.

Când fu departe de stradă, se aşeză pe o piatră funerară şi scoase din geanta sport un pistolet-mitralieră Skorpio, arma tipică UCK, şi îi înfiletă un amortizor lung. Apoi, ascuns în spatele unui monument funerar, aşteptă, după ce se uită la ceas.

Nouă fără cinci.

În mai puţin de 3 minute, auzi paşi pe pietriş. O siluetă apăru, mergând încet spre fundul cimitirului şi spre locul de întâlnire. Faruk Dervishi îl lăsă să treacă, făcu un pas înainte şi ţintind atent, trase o rafală scurtă în spatele bărbatului, care se prăbuşi.

Bubuiturile nu se auziseră la mai mult de 20 de metri. Şi încă una!

Se apropie: „Lula” nu mai mişca, întins pe burtă. Faruk Dervishi lipi ţeava încă fierbinte a armei de ceafa lui şi trase încă un foc de siguranţă. Trebuia să îşi ia măsuri, cu indivizii robuşti. Apoi, desfăcu amortizorul, traversă din nou cimitirul şi coborî pe strada Isa Kastari. Locuia puţin mai departe, în zona rurală, într-un bloc nou.

*

* *

Vocea Pamelei Bearden vibra de excitare.

— Îmi trimit un curier cu zborul de ora 9:00! Va fi aici pe la 11:00.

Pulsul lui Malko se ambală.

— A…

— A strâns destule informaţii, afirmă americanca cu o voce plină de subînţelesuri.

CAPITOLUL XVII

Pamela Bearden, solemnă, luă un cuţitaş şi începu să deschidă un plic gros din hârtie maron, sigilat cu bandă adezivă. Ridică

ochii spre Malko.

— Am vrut să vă aştept, preciză ea, dar ofiţerul de legătură de la Ljubljana mi-a zis că este ceva exploziv.

Scoase mai multe documente şi selectă, mai întâi, o scrisoare a şefului misiunii din Slovenia pe care o întinse lui Malko.

„Iată tot ce am putut găsi. Este deja un miracol. Utilizaţi-le cu folos.”

Malko constată că totul era scris în sârbo-croată. Liste de nume. Interpretul misiunii le luă şi ridică privirea imediat.

— Cred că este ceea ce căutaţi... Iată zece nume de agenţi recrutaţi de SDB în Kosovo cu pseudonimele lor. Vi le citesc...

Esat Ademai, „Uka”, trăieşte în Germania.

Rafet Ferizi, „Decan”, ucis de un comando al UCK în 2000.

Qasim Musaj, „Slobo”, trăieşte în Elveţia.

Naser Musaj, „Drago”, trăieşte în Elveţia.

Sender Naziraj, „Babic”, membru al KPF.

Sali Berisha, „Doctor”, membru al KPF.

Bashkim Balaj, „Arkan”, fugit din Kosovo după ce a omorât un poliţist care venise să îl aresteze.

Driton Gashi, „Vuk”, şofer şi gardă de corp al primarului din Burim.

Faruk Dervishi, „Vula”, sergent în KPF. A obţinut, în 1996, gradul de locotenent al KOS[19].

Se opri din citit şi întrebă:

— Este ceea ce căutaţi?

— Chiar mai mult! zise Malko. Şi celelalte liste?

Interpretul citi documentele şi ridică privirea după un timp.

— Mai sunt trei liste, împreună cu o notă a şefului staţiei. Una de douăzeci şi cinci de nume, alta de patruzeci şi şase, ultima de douăzeci. Fără nici o precizare şi nici un pseudonim. Este vorba de agenţi recrutaţi de cei din prima listă, răspândiţi peste tot prin Kosovo. Va fi dificilă identificarea tuturor.

Pamela Bearden ridică din umeri.

— Chiar nu merită să încercăm. Autorităţile kosovare nu vor aprecia. Voi da documentele lui Kadri Butka. Va vedea el ce va face. Este inutil să răsucim cuţitul în rană. În plus, adăugă americanca, mai bine să nu facem cunoscută existenţa acestei

[19] Serviciul de contraspionaj sârb.

liste. *Noi* ştim că este exactă, dar putem fi acuzaţi de participare la o manipulare sârbă pentru a semăna discordie. Dacă aceste nume suni publicate, cei în cauză riscă să sfârşească atârnaţi în cârligele măcelarilor, împuşcaţi sau pur şi simplu asasinaţi.

Era la fel ca în orice ţară ocupată. Malko reveni la problema lor.

— De acum, concluzionă el, avem cvasicertitudinea că Faruk Dervishi este cel care a organizat oribilul masacru de la mănăstirea din Decani. Cu oameni de sprijin, toţi foşti agenţi sârbi, probabil. Aceasta nu rezolvă toate problemele…

— De ce? întrebă Pamela Bearden.

— Mai întâi, sublinie Malko, această listă nu este o probă *juridică.* Sârbii sunt excelenţi manipulatori. Dacă mergem la Faruk Dervishi să îl acuzăm, ar putea bine mersi să spună că este o manevră sârbească! Şi noi nu avem, în acest moment, nici o probă, nici o *hani evidence* (probă solidă). Doar o listă a cărei provenienţă nu o putem demonstra fără să implicăm serviciile slovene.

— Este adevărat, recunoscu Pamela Bearden. Trebuie procedat altfel. Aveţi vreo idee?

— Am mai întâi o întrebare la care aş vrea să răspund, explică Malko. Faruk Dervishi este un agent sârb, OK. Dar sârbii mi-au jurat că nu au nici o legătură cu atentatele şi am motive să îi cred. Ni i-au dat pe autorii atentatelor de la Obilic.

— Dar au refuzat să îl identifice pozitiv pe Faruk Dervishi ca fiind „Vula”, sublinie americanca.

Malko schiţă un zâmbet.

— Pamela, dacă Serviciile sârbe vă cereau să identificaţi pe unul din agenţii dumneavoastră, o făceaţi?

Un înger trecu, cu ochii legaţi. Erau lucruri care nu se făceau. Altfel, nu ar mai fi existat încredere.

— Deci, continuă Malko, pentru cine lucrează Faruk Dervishi?

Nimeni nu răspunse: gama de posibilităţi era largă. Erau destui extremişti în Kosovo. Dar asta însemna ca cineva să îi ştie jocul dublu. Ori poliţistul albanez îşi oferise contra cost serviciile în favoarea unor grupări radicale sau „cedase” fără să vrea. Aşa se proceda.

— Ar trebui să-i întindem o cursă, sugeră Pamela Bearden.

— Evident, aprobă Malko. Doar că el este cu ochii în patru;

crede că Ahmet Mulluki la turnat. Deci, primul lucru care ar trebui făcut ar fi să îl liniştim.

— Cum?

— Trimiţându-i un mesaj ca fiind din partea lui Ahmet Mulluki, cum că acesta din urmă nu a dezvăluit nimic.

Muţi ca nişte peşti, Chris Jones şi Milton Brabeck ascultau discuţia, cam abstractă pentru ei. Timid, Chris Jones ridică mâna.

— Dacă înţeleg bine, aţi identificat un răufăcător. Dacă ne spuneţi unde este, îl aducem aici şi avem noi grijă să vorbească.

Malko zâmbi.

— Acesta este membru al poliţiei oficiale din Kosovo şi nu avem nici o probă împotriva lui. În plus, din principiu, guvernul kosovar îl va apăra; au oroare să se amestece cineva în treburile lor. Să ne rezervăm un timp de gândire.

— Îi spunem şi lui Kadri Butka? întrebă Pamela Bearden.

— După părerea mea, e bine să mai aşteptăm, răspunse Malko. Nu cunoaştem meandrele politicii interne din Kosovo. Important este să-l neutralizăm pe acest bărbat şi pe complicii săi. Având în vedere cazul călugărilor, erau numeroşi.

Ieşi din sediul misiunii americane, excitat şi frustrat în acelaşi timp. Fără ajutorul sârbilor, reuşise să identifice una din cârtiţele lor. Acum, trebuia să-l facă să iasă din ascunzătoare…

*

* *

Karin Steyr nu îşi ascundea admiraţia faţă de Faruk Dervishi. În mijlocul hărmălaiei din *Tijfany,* ea şi Malko puteau vorbi fără nici un risc de a fi ascultaţi.

— Acest tip este foarte puternic! Concluzionă ea. „Vula” joacă dublu de ani de zile şi nimeni nu l-a descoperit; un ofiţer al KOS sârb care conduce antiterorismul în Kosovo! Îţi imaginezi manipulările pe care le poate face.

— Îmi imaginez, făcu sobru Malko. Trebuie să găsesc o cale să-l prind.

Îşi puse mâna peste a lui.

— Pentru această seară, relaxează-te. Este deja un succes formidabil. Sunt gata să te fac să uiţi toate acestea.

Pe sub masă, simţi un picior desculţ care atinse scaunul, apoi îl atinse între picioare. Karin Steyr ştia să le vorbească bărbaţilor. Clar, spionii erau uneori creaturi de foc.

— Este o cursă contracronometru, obiectă Malko. În plus, nu ştiu pentru cine lucrează.

— Eu lucrez pentru tine! şopti ea.

*

* *

Faruk Dervishi înainta încet înspre satul Peroc. Mai la sud de Pristina, printre câmpurile de porumb şi satele adormite. În depărtare, se vedeau dealurile care dominau aeroportul. Încetini la intrarea în sat şi opri la o benzinărie închisă. Acolo, aşteptă aproximativ un sfert de oră, observând împrejurimile. Nici o mişcare. Singura cafenea din sat era închisă. Aici, oamenii se culcau devreme... Când fu sigur, scoase telefonul muntenegrean şi formă un număr. Celălalt răspunse abia la a şasea sonerie.

— „Kompjuteri", făcu el, aştept la benzinăria Sherif Patrol. Nu va dura mult.

Închise şi ieşi din maşină. Oprit în spatele pompelor, cu greu putea fi văzut din şosea. Zece minute mai târziu, Faruk Dervishi văzu nişte faruri apropiindu-se. O maşină opri lângă a lui şi stinse luminile. Faruk Dervishi aşteptă câteva momente apoi merse spre vehiculul oprit. Văzându-l, şoferul cobori geamul.

— Ce se întâmplă? întrebă ei.

Niciodată întâlnirile nu se făceau aşa, fără nici un preaviz. Poliţist, Fazii Musliu era uneori sunat noaptea, deci soţia lui nu se alarmase când îl văzuse plecând.

— Ai arma de serviciu la tine? întrebă Faruk Dervishi.

Fazii Musliu desfăcu tocul şi îi întinse un Makarov, ţinându-l de ţeavă.

— Ai nevoie de el mult timp? întrebă el.

Faruk Dervishi examina arma. Trase uşor de manşon pentru a se asigura că avea un cartuş pe ţeavă, apoi îi dădu drumul şi răspunse:

— *Jo. (Nu.)*

Fazii Musliu întoarse capul şi se pregătea să demareze când Faruk Dervishi îi trase un glonţ în tâmplă, de la mică distanţă. Cum arma era în interiorul maşinii, detunătura nu se auzi prea tare în afară. Poliţistul se prăbuşi instantaneu peste volan, fulgerat.

Asasinul şterse cu atenţie mânerul armei cu batista şi o aruncă în interiorul maşinii. Trei minute mai târziu, mergea spre

Pristina unde avea întâlnire cu ofiţerii de la KFOR pentru a-i informa cu privire la terorismul kosovar.

*

* *

Distras de vechile cântece americane de pe un CD, Malko se mişca în abdomenul Karinei Steyr, la fel de disponibilă. Încercând să nu se mai gândească la „Vula”.

— Mai repede! şopti Karin Steyr. Te gândeşti la altceva!

— Da, mărturisi Malko.

— Dacă mă faci să am orgasm, şopti ea, îţi voi da o idee.

Nu era o condiţie foarte dificilă de îndeplinit. Când Karin Steyr îşi reveni, se întoarse spre el şi sugeră:

— Atrage-l! Mergi şi oferă-i imunitate în schimbul reţelei sale. Noi facem adesea aşa…

„6” avea metode bune, dar Malko nu era sigur că merge. Nu ar avea încredere în el…

— Nu cred.

— Atunci, omoară-l! sugeră tânăra aprinzându-şi o ţigară. Este uşor.

Era uşor dar Malko nu agrease niciodată să omoare cu sânge rece. Chiar dacă i se întâmplase să doboare adversari, aproape întotdeauna o făcuse în focul acţiunii şi pentru a se salva pe el. Faruk Dervishi era răspunzător pentru masacrarea celor cinci călugări şi merita evident moartea, dar meseria lui Malko nu era cea de călău.

*

* *

— Veniţi repede la misiune! zise Pamela Bearden lui Malko la telefon. Am ceva interesant să vă arăt.

Între rachiu şi dorinţele sexuale ale Karinei Steyr, Malko era obosit. Avu nevoie de câteva secunde să îşi revină… Când coborî din cameră, Chris şi Milton erau deja în holul *Grand Hotel.*

— Mergem la misiune, îi anunţă el.

Decepţia lor se vedea cu greu, dar urcară în maşina 4x4 blindată oferită de Agenţie, privind cu neîncredere la trecători.

— Ar trebui să cumpărăm ţara aceasta, sugeră Milton Brabeck, să o curăţăm şi să o revindem la arabi.

— Chiar şi curăţată, nu sunt sigur că o vor cumpăra, oftă Malko.

Doar sârbii dădeau importanţă enclavei Kosovo.

Pamela Bearden părea foarte agitată, instalată la biroul ei în faţa unei scrumiere pline. Împinse spre Malko un ziar kosovar, *Koha Baru*, pe care o fotografie fusese încadrată în roşu. Era un corp întins pe jos într-un cimitir şi vizibil la fel de mort ca şi cei de acolo. Un nume fusese subliniat cu roşu. Aparent al celui mort: Ilir Kelmandi.

— A fost ucis ieri seară, anunţă americanca, cu mai multe gloanţe de 9 mm în spate şi cu un glonţ în ceafă. Cum nimeni nu a auzit nimic, este vorba de o armă cu amortizor. Poliţia a găsit tuburi de 9 mm care se pare că au fost trase cu un Skorpio.

Arma standard a UCK, foarte răspândită în Kosovo.

— Are vreo legătură cu cazul nostru? întrebă Malko.

Pamela Bearden îi întinse una din listele trimise din Slovenia. În mijlocul celor douăzeci de nume, unul era înconjurat cu roşu: cel al lui Ilir Kelmandi.

Malko ar fi sărit în sus de bucurie: era dovada materială că lista era bună. Înţelese imediat.

— „Vula” face curat! Acest Kelmandi ştia prea multe despre el.

— Făcea probabil parte din comandoul care i-a masacrat pe călugări, confirmă americanca. O să încercăm să o demonstrăm prin probe ADN. Am descoperit destule urme pe cadavrele de la Decani.

Malko privi pe cele trei liste. Aproape o sută de nume, oameni care, împrăştiaţi prin Kosovo, nu se cunoşteau între ei. Din contră, trebuiau să îl cunoască pe şeful lor. Dacă Malko reuşea să găsească pe unul dintre ei, putea să îl identifice pe Faruk Dervishi. Era ca şi cum ar căuta acul în carul cu fân.

Era şi o cursă contracronometru. Înainte de a dispărea în natură, agentul dublu sârb îşi lichida reţeaua.

Trebuia să se mişte mai rapid decât el.

CAPITOLUL XVIII

— Nu putem sta degeaba în timp ce Faruk Dervishi îşi lichidează complicii, concluzionă Malko. O să îl invit să luăm masa împreună. Chris şi Milton îl vor lua în filaj şi nu îl vor mai

lăsa.

— Riscăm să îşi dea seama, obiectă Pamela Bearden.

— Este posibil, recunoscu Malko, dar în acest caz, acest lucru îl poate face să comită o greşeală. Sau să fugă. Astăzi, nu avem nici o probă *materială* împotriva lui. După ani de viaţă dublă, este rodat şi dispus la orice confruntare. Nu îl vom atrage în capcană. Trebuie un flagrant delict.

— Nu ar fi mai simplu să cerem KPF-ului să îl aresteze? sugeră americanca.

Malko scutură din cap.

— Suntem în perioadă preelectorală în Kosovo şi Faruk Dervishi are un sprijin serios. Este un erou al UCK, să nu uităm. Îl vor elibera.

— Dar va sta liniştit, insistă americanca, şi noi asta ne dorim…

— Mai întâi, nu este ceva sigur! Apoi, nu ştim nimic despre cum funcţionează reţeaua lui. Poate foarte bine să-şi planifice operaţiunile de la biroul său de la Camp Bravo. Fără nici un risc. Şi apoi, nu este un cadou pentru kosovari să le lăsăm această bombă cu explozie întârziată.

— Bine, admise Pamela Bearden care nu vedea în perspectivă mai departe de sfârşitul anului.

Instruiţi-vă „baby-sitters”. Şi fiţi prudent.

*

* *

Faruk Dervishi tocmai se decisese să schimbe tactica. Nu voia să lichideze o reţea care funcţiona de ani de zile cu oameni siguri şi eficace. Şi care valora mulţi bani. Era suficient să o revândă celor care aveau nevoie de un asemenea „instrument de lucru”. Oamenii săi se supuneau orbeşte la anumite coduri. Era suficient să îi anunţe că treceau sub alt control… Nu aveau de ales: fiecare dintre ei avea un dosar care îl ducea la spânzurătoare dacă era dezvăluit celor mai radicali dintre comandanţii UCK. Aceştia nu se încurcau într-un proces public.

Deci, dacă l-ar elimina pe agentul CIA care îl bănuia, ar sta liniştit până la alegeri. Apoi, americanii nu vor mai fi interesaţi de Kosovo. Tocmai era cufundat în gânduri când telefonul mobil îi sună. Era amicul său Enver Kastriot, de la ministerul de interne.

— Te invit la masă, anunţă acesta. Amicul nostru austriac vrea să te vadă.

Faruk Dervishi nu ezită.

— Cu plăcere!

— Atunci, la *Prichat,* la ora unu.

După câteva clipe de reflectare, Faruk Dervishi formă un număr pe unul din telefoane.

— „Sandokani”, zise când recunoscu vocea interlocutorului. Am ceva pentru tine. Întâlnire într-o jumătate de oră la punctul nr. 7.

*

* *

Chris Jones privea neîncrezător la BMW-ul gri din curtea misiunii americane.

— Este automatică? întrebă el.

— Absolut, îl asigură Malko, merge mai bine ca un Pontiac sau Chevrolet şi stă mai bine pe şosea.

— Şi oamenii, cum conduc pe aici? se nelinişti Milton Brabeck.

— Perfect! îl linişti Malko, fără să clipească. Treaba voastră este uşoară. Staţi la pândă nu departe de restaurantul *Prichat,* unde voi lua masa. Îl cunoaşteţi pe Faruk Dervishi. Nu are niciodată gardă de corp şi conduce personal. Cred că are un Cherokee bej. Nu îl lăsaţi…

— Şi dacă ne vede?

— Nu este grav, trebuie presat asupra lui.

Chris Jones făcu turul maşinii BMW şi oftă.

— Aş fi preferat una blindată.

— Haideţi, zise Malko, mă urmaţi.

După 20 de minute, lăsa BMW-ul, parcat ceva mai înainte de *Prichat.* Strada era cu sens unic şi gorilele puteau vedea ţinta venind fără probleme. Când se instală la masa rezervată de Enver Kastriot, dispozitivul era instalat. Simţi totuşi un gol în stomac când văzu apărând silueta înaltă a lui Faruk Dervishi, mereu la fel de vioi în ciuda tâmplelor grizonate.

Zâmbind, se aşeză în faţa lui Malko.

— Enver nu a ajuns încă? întârzie mereu.

— Nu aveţi nimic nou în legătură cu atentatul de la *Skender*? întrebă Malko.

— După sursele mele, este vorba de clanul Berisha, afirmă poliţistul.

— De ce Mulluki nu au reacţionat încă?

Enver Kastriot venea şi întrerupseră discuţia.

Apoi, Faruk Dervishi răspunse la întrebarea lui Malko.

— Ei ştiu că sunteţi interesaţi de caz, KPF la fel, deci nu vor să îşi asume riscuri, explică el, iar cei din clanul Berisha au plătit deja cu preţul sângelui. Continui să anchetez. Într-o zi, voi afla adevărul.

— Un bărbat a fost lichidat ieri seară, într-un cimitir, remarcă Malko. Este o asasinare de profesionist, conform ziarelor. Nu avea legătură cu acest caz?

— Nu! afirmă fără ezitare Faruk Dervishi. Acela era unul din clienţii mei. A ascuns o livrare de ţigări. Era a treia oară, era irecuperabil: nişte ucigaşi veniţi din Muntenegru l-au lichidat.

Părea atât de sigur pe el încât certitudinea lui Malko se clătină câteva clipe. Apoi Enver Kastriot interveni.

— A fost descoperit un alt cadavru, dimineaţă, zise el. Un poliţist găsit mort în maşina lui, într-o benzinărie nu departe de Pristina. A plecat de acasă ieri seară şi i-a zis soţiei că a fost chemat pentru o misiune. Ceea ce era fals. Avea un glonţ în tâmplă, tras cu propria armă. În aşa fel încât colegii săi se întreabă dacă nu s-a sinucis...

Faruk Dervishi scutură din cap.

— Mulţi poliţişti protejează traficul ilegal. Uneori, cer prea mult sau vor să îi şantajeze pe clienţii lor.

Malko, care nu auzise încă de această moarte, ardea de nerăbdare să verifice dacă mortul era pe una din listele sale.

Mâncară repede, apoi Faruk Dervishi privi la ceas şi anunţă cu un zâmbet de scuze:

— Mă întorc la Camp Bravo. Aştept vizitatori. Nu vă supăraţi...

Malko îl urmări din priviri. Numai să nu-l scape gorilele din filaj.

*

* *

„Sandokani”, care se numea în realitate Shaban Kamaj şi avea restaurantul *Bujuri* în Pristina, aştepta aproape în faţă la *Prichat,* la volanul unui Mercedes cu numere false. Pusese pe planşeu un pistol mitralieră Skorpio cu două încărcătoare şi fuma o ţigară. Înainte de restaurant, fusese însărcinat cu lichidarea anumitor trădători din UCK, în realitate opozanţi ai liniei oficiale. Singura dată când dăduse peste un adevărat trădător, adică un

colaborator al SDB, îl lăsase să scape.

În timpul ocupaţiei sârbe, participase la destule operaţiuni în Drenica şi chiar în fieful familiei Jashari, eroi ai luptei pentru independenţă... Evident cu cagulă şi amestecat printre agenţii SDB.

Toate acestea constituiau un dosar gros care se afla undeva în Serbia şi îl obliga la o mare docilitate faţă de şeful său, „Vula”. Ordinul pe care acesta i-l comunicase în urmă cu 2 ore era simplu: să doboare un bărbat ale cărui semnalmente şi număr de maşină i le dăduse. O treabă în principiu uşoară. Odată terminată treaba, se ducea la *Grand Hotel,* intra în parcarea subterană unde punea la loc numerele de înmatriculare veritabile ale maşinii. Apoi, se întorcea la restaurant.

*

* *

— Iată clientul! şopti Milton Brabeck lui Chris Jones care se urcase la volanul maşinii BMW.

Faruk Dervishi tocmai ieşea de la *Prichat* şi mergea cu paşi repezi spre maşina parcată ceva mai departe pe trotuar. Chris Jones pornise deja motorul şi îşi pusese centura, precaut, ca şi Milton Brabeck. Porni, lăsând vreo 20 de metri între ei şi maşina Cherokee a lui Faruk Dervishi. Strada Qamil Hoxha cobora, intersectând bulevardul Nane Teresa, apoi continuând înspre bulevardul Luan Haradinaj. Lucrările pe bulevardul Nane Teresa se intensificau: municipalitatea voia neapărat ca noul pavaj de granit să fie gata pentru independenţă şi maşinile de terasare se agitau în toate direcţiile.

Faruk Dervishi ajunse la intersecţia cu Nane Teresa în momentul în care un utilaj Caterpillar făcea manevre să traverseze strada. Îi făcu un semn şoferului şi trecu. Imediat după, maşinăria cu şenile înaintă în şosea.

— *Mother fucker!*

Chris Jones apăsă frâna. Micul Caterpillar galben tocmai se angaja pe şosea, tăindu-le calea.

— Treci! îi zise Milton Brabeck.

Chris Jones ar fi putu trece, dar ezită câteva secunde mai mult... Când maşinăria le eliberă în cele din urmă calea, maşina Cherokee dispăruse de mult timp. Cele două gorile făcură un concurs de înjurături şi se priviră.

— Tu o să-i spui! zise Milton Brabeck.

În spatele lor, claxonau maşinile. Continuară drept până la bulevardul Luan Haradinaj apoi reveniră pe strada UCK. Milton, cu o hartă pe genunchi, îşi ghida colegul. Merseră pe strada UCK, apoi o luară la dreapta pe Agim Ramadani, revenind în cele din urmă pe strada unde era *Prichat.* Maşina 4x4 albă a lui Malko era tot acolo!

Chris Jones parcă imediat ce găsi un loc şi opri motorul.

Din obişnuinţă, examinară strada. Maşinile erau parcate într-o dezordine uimitoare, pe trotuare, în faţa garajelor, porţilor. Milton Brabeck remarcă un Mercedes parcat chiar în faţa restaurantului, cu un singur tip la volan. Un şofer probabil, deşi maşina era într-o stare jalnică.

După 10 minute, Malko apăru la ieşirea din restaurant.

— Du-te şi spune-i, făcu Milton Brabeck.

Indispus, Chris Jones coborî şi se îndreptă spre

Malko. În acelaşi moment, Mercedes-ul oprit în faţa lui porni motorul. Rula atât de încet încât Chris Jones ajunse în dreptul lui şi privi maşinal înăuntru. Pulsul îi sări în aer într-o fracţiune de secundă: un pistol-mitralieră, cu încărcătorul montat, era pus pe scaunul din dreapta-faţă!

Apoi, totul se petrecu foarte repede.

Şoferul Mercedes-ului mai înaintă câţiva metri apoi se opri chiar în faţa lui Malko care tocmai se despărţea de Enver Kastriot. Şoferul luă atunci pistolul Skorpio şi, aproape culcat peste scaune, puse ţeava pe marginea geamului coborât, pregătindu-se să îl ciuruiască pe Malko.

Dar deodată, mai multe bubuituri izbucniră. Ţinând pistolul său 357 Magnum cu amândouă mâinile, Chris Jones îşi golea încărcătorul, de la 2 metri distanţă.

Capul ucigaşului explodă, parbrizul şi geamurile Mercedes-ului fiind împroşcate cu sânge. Chris Jones se opri din tras şi se aplecă în interiorul maşinii. Şoferul, cu faţa explodată de gloanţele 358 Magnum, ţinea încă în mână pistolul Skorpio.

*

* *

Revenit la Camp Bravo, Faruk Dervishi aşteptă o jumătate de oră pentru a-l suna pe „Sandokani”. Telefonul lui nu răspundea. Încercă a doua oară şi nu insistă. Neliniştit. „Sandokani” trebuia

să sune, după ce termina misiunea. Ce se putuse întâmpla? Nu se întrebă prea mult. Telefonul lui sună. Era Enver Kastriot care îl anunţă în legătură cu ceea ce se întâmplase în faţă la *Prichat.*

— Dacă ar fi fost singur, era mort, concluzionă albanezul. Şi eu la fel, probabil.

— Cine a tras?

— Un anume Shaban Kamaj, care are un restaurant. Vă zice ceva?

— La prima vedere, nu. Afirmă Faruk Dervishi, dar o să verific. Mă întreb dacă nu este o acţiune a celor din clanul Mulluki. Nu le place să fie deranjaţi. O să verific dacă acest Shaban Kamaj are legătură cu ei.

După ce închise îşi aprinse o ţigară, stăpânindu-şi furia. Nu avea ce să-i reproşeze lui Shaban Kamaj. Nu putea şti că ţinta lui era „întărită”. Faruk Dervishi nu ştia nici el şi aceasta schimba multe lucruri.

Mai întâi, dacă interlocutorul său nu i-a spus de această protecţie, era o dovadă în plus că îl bănuia.

Deranjant.

Dar mai rău era că, de acum înainte, trebuia să nu mai spere la lichidarea lui. Nu putea aranja în oraş o operaţiune importantă cu mijloacele de care dispunea.

Îşi dădu un timp pentru a se gândi, apoi căută în memoria unuia dintre telefoane un număr pe care nu îl folosise niciodată. Solicitarea de ajutor, semnifica faptul că trebuia să abandoneze postul şi să se replieze în Serbia. Nu o făcea cu plăcere. Sârbii nu erau sentimentali… Kosovo nu va dura la infinit şi, într-o zi, nu vor mai avea nevoie de el. Bineînţeles, erau câţiva albanezi în Serbia şi mai ales la Belgrad, dar soarta lor nu prea era de invidiat.

Adică era mai bine cu un glonţ în cap, în cel mai bun caz.

Inima îi bătea totuşi foarte repede când îi răspunse o voce de femeie, repetând simplu numărul apelat.

— „Vula” cere o întâlnire, zise simplu Faruk Dervishi înainte de a închide.

Zarurile erau aruncate. Urma să fie sunat pe telefonul său mobil din reţeaua sârbă pentru a fixa un punct de contact, la limita dintre cele două zone. Un albanez nu se putea aventura în Serbia fără măsuri de precauţie. Mai ales cineva ca el.

În cel mult 48 de ore, va fi la adăpost. De acum înainte va duce o viaţă complet normală.

CAPITOLUL XIX

— El este! zise Malko. Numărul 7 din a treia listă.

Arătă Pamelei Bearden numele lui Shaban Kamaj, pe una din listele furnizate de Serviciile slovene. Ca şi ceilalţi doi dinainte, Shaban Kamaj făcea parte din reţeaua „Vula”. Evident, acesta nu fusese lichidat, era o moarte „accidentală”. Ştiindu-se suspectat, Faruk Dervishi, alias „Vula”, încercase să elimine ameninţarea.

Malko privi gânditor cele trei liste de agenţi sârbi. Nu toţi făceau parte din reţeaua „Vula”, dar toţi membrii acestei reţele erau pe această listă. Dacă putea măcar, printre ei, să identifice *unul singur,* care, Ea rândul lui, să îl poată acuza pe Faruk Dervishi!

Doar că era imposibil de „cernut” o sută de nume. Fără măcar să aibă adresa lor. Erau multe omonime în Kosovo.

— KPF mi-a comunicat telefonul mobil al lui Shaban Kamaj, anunţă Pamela Bearden. Departamentul Tehnic va evidenţia apelurile mâine.

— M-ar mira ca Dervishi să folosească telefoane înregistrate pe numele său, remarcă Malko. Dar putem încă să visăm.

— Ce să facem cu el? întrebă americanca. Tot mai vreţi să-l urmăriţi?

— Nu, este inutil, este precaut.

— Şi dacă ne scapă printre degete?

— Nu cred, argumentă Malko. Ştie că nu avem nimic palpabil împotriva lui şi nu ştie că noi avem aceste liste. Ceea ce ne oferă un oarecare avantaj. Cu excepţia unei singure ipoteze.

— Care? întrebă cu aviditate Pamela Bearden.

— Cred că asasinii călugărilor nu se cunoşteau între ei. Aşa cum se întâmplă cu membrii oricărei reţele. Dar dacă ei văd cum unii sunt lichidaţi sistematic, supravieţuitorii pot să se sperie. Este suficient ca unul singur să decidă să vorbească înainte de a fi doborât, ca să putem obţine un martor…

Americanca scutură din cap.

— Visaţi! Sunt atâtea crime în Kosovo încât aceste lichidări trec neobservate.

*

* *

Malko, Karin Steyr şi cei doi „baby-sitters” se instalaseră la o masă, în fundul sălii de la *Renaissance,* cu faţa la pian şi la uşă. Cele două gorile îşi puseseră pistoalele pe banchetă, cu glonţ pe ţeavă şi, de fiecare dată când uşa restaurantului se deschidea, puneau mâna pe ele.

Milton Brabeck privi neîncrezător ia mezelurile care acopereau masa.

— Nu este mâncare de albi, mormăi el. Nu au hamburgeri aici?

— Civilizaţia nu a ajuns încă aici, oftă Malko, dar au cu siguranţă pui.

— Aşa, vreau.

Când i se aduse puiul uns cu un sos galben foarte aspectuos, Milton Brabeck se aruncă pe el, scoţând imediat un zgomot greu de definit. Dacă nu ar fi fost tânăra cu ei, ar fi scuipat totul. După câteva clipe, roşu ca un rac, reuşi «ă pronunţe în cele din urmă câteva cuvinte, după ce goli jumătate din sticla de apă minerală.

— Este foc!

Exit la pui… Cei doi americani se mulţumiră să ronţăie pesmeţii care ţineau loc de pâine.

— Tipul cu care aţi luat masa a vrut să vă omoare? întrebă Milton Brabeck, curios.

— Mă tem că da, confirmă Malko.

— Tot el este implicat şi în cazul călugărilor decapitaţi?

— Foarte probabil.

— De ce nu îi tragem două gloanţe în cap? Nici nu are „baby-sitters”. Eu mă ocup de asta, cu ochii legaţi…

— Este o soluţie, recunoscu Malko, dar nu cea mai bună. Am vrea să aflăm *cui* se subordonează. Pentru a tăia capul şarpelui. Altfel, riscă să nu ne ajute cu nimic…

Karin Steyr, pe sub masă, îşi frecă piciorul de al lui Malko.

— Este din nou un miracol, astăzi! remarcă ea. Ar trebui să te obişnuieşti să îţi pui o vestă antiglonţ.

— Ţine de cald, obiectă Malko.

— Merită mai mult decât să fii pe veci rece, adăugă fin Chris Jones.

Nimeni nu râse. Când Malko ceru nota, patronul cu părul în coadă de cal refuză demn. Erau în fieful lui Kadri Butka. Un prieten. Ori, în Albania, prietenii nu erau puşi la plată.

Înainte de a ieşi în curtea întunecată din faţa restaurantului, cele două gorile îşi luară armele în mâini şi îl încadrară pe Malko. Prudenţi. Ajunşi în bulevardul Garibaldi, tânăra îi zise lui Malko:

— Vino, am parcat acolo, la stânga.

Triste, cele două gorile îi priviră cum se îndepărtează, înainte de a traversa bulevardul pentru a se întoarce la *Grand Hotel.* Aproape regretând.

— Mă întreb dacă există dreptate, oftă Chris Jones.

Milton Brabeck rânji.

— Nu te supăra! Dacă eşti omorât, vei avea destule fete superbe când vei ajunge în paradis.

— Dar nu sunt musulman! Protestă, indignat, Chris Jones. Sunt baptist. Noi nu avem chestii din astea…

— Ei, vor fi pentru toată lumea, concluzionă Milton Brabeck intrând în holul întunecat de la *Grand Hotel.*

*

* *

— Telefonul lui Shaban Kamaj a vorbit! anunţă triumfal Pamela Bearden. La aproximativ o jumătate de oră după tentativa de asasinare asupra dumneavoastră, telefonul lui a primit două apeluri, foarte apropiate. Câteva secunde.

— Şi? întrebă Malko.

— Am putut localiza telefonul care a dat apelurile. Se afla la Camp Bravo.

— Sunt sute de oameni la Camp Bravo, sublinie Malko.

— Poate, admise americanca. Dar dimineaţa, la ora 08:30, Shaban Zamaj a primit un apel de la acelaşi număr, care a durat 37 de secunde. Ori, apelul a fost dat dintr-un perimetru în care se află apartamentul lui Faruk Dervishi.

— Pamela, noi *ştim* că el este! Doar că trebuie dovedit. Ori, obţineţi undă verde pentru un tratament „extrem de prejudiciabil”…

Altfel spus, o execuţie.

Americanca se încruntă.

— Niciodată generalul Hayden nu va semna un astfel de ordin. Este militar. Din contră, putem încerca o intimidare. Dacă îl

arestăm pe Faruk Dervishi, îi putem propune un târg: cooperează şi pledează vinovat, pentru a scăpa cu minimum de pagube.

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu suntem în Statele Unite aici, suntem în Balcani. Aici, acest gen de proceduri nu au rost. Nu se pledează *niciodată* vinovat.

Încăpăţânată, americanca insistă:

— Voi cere la Langley undă verde pentru a intra în legătură cu KPF.

*

* *

Faruk Dervishi aşteptase acest apel o parte din zi. Începea să se nelinişteasca. Cu toate bulversările apărute în Serbia, organismul de care el depindea era în continuare operaţional? În fine, telefonul lui mobil sună, ceea ce îi provocă o descărcare uriaşă de adrenalină în artere.

Nimeni nu avea acest număr, decât *ei.*

De această dată, îi vorbi un bărbat. Cu o voce apăsată şi precisă.

— Veţi fi aşteptat la intrarea în Zvecan, anunţă el. Începând cu ora două. Este o parcare pentru camioane, pe partea dreaptă a şoselei, chiar lângă un cimitir de maşini.

Închise fără să mai aştepte răspunsul.

Faruk Dervishi se uită la ceas: unsprezece. Avea timp destul. Până la Mitrovica, avea nevoie de o oră fără să se grăbească. Zvecan era la nord de Ibar, dincolo de partea sârbă din Mitrovica. Pregătise deja ceea ce voia să ia şi totul se afla în portbagajul maşinii. Bineînţeles, lăsa totul, chiar şi contul din bancă. Va vedea mai târziu. Dacă totul decurge bine, poate că va reveni. I se părea ciudat să părăsească Kosovo, unde trăise mereu, cu excepţia perioadei când fusese în JNA. Pentru câteva clipe, îşi zise că nu va merge la întâlnire. Ştiind că nu i se va da nici o secundă. Era suficient să îşi termine „curăţenia” şi nu vor mai fi martori care să îl acuze…

Nouă persoane ar fi putut să îl compromită, ştiindu-l personal. Patru erau moarte. Mai rămâneau cinci de eliminat. Telefonul direct sună. Apelul era de la poarta principală de acces în Camp Bravo.

— Sergentul sunt, anunţă santinela, tocmai am lăsat să intre o

echipă a KPF. Vă caută.

— Ah, bun. De ce?

— Vin să vă aresteze, tăcu bărbatul coborând glasul. Cred că este o greşeală.

Faruk Dervishi se forţă să râdă.

— Evident. O să îi primesc.

Abia închise că îşi luă servieta, pistolul Glock de serviciu şi deschise seiful. Luă de acolo câteva documente şi îl închise, apoi, după o privire circulară prin birou, ieşi. Biroul lui se afla în capătul imensei Camp Bravo iar poliţiştii de la KPF aveau nevoie de ceva timp să ajungă acolo, mai ales că nu era nici un indicator…

Maşina lui 4x4 blindată de serviciu era în parcare. Se urcă la volan şi porni de-a lungul gardului, pentru a ajunge la o poartă utilizată rar de care se folosea pentru a părăsi discret incinta. Santinela, recunoscându-i maşina, ridică bariera fără să ezite.

Faruk Dervishi era în partea de sud a Pristinei. Şoseaua spre Mitrovica risca să fie periculoasă, cu punctele de control sau chiar numai cu obişnuitele maşini de poliţie ascunse peste tot. Aşa că porni spre vest, ocolind Pristina pentru a ajunge mai întâi la Gracovac şi apoi la Mitrovica pe rute ocolitoare.

Cunoştea încetineala celor de la KPF: doar o catastrofa i-ar fi făcut să ajungă mai repede la obiectiv. Numai KFOR deţinea elicoptere şi nu le împrumuta nimănui, fiind nevoie de prea multe semnături. Conducea încet, cu pistolul Skorpio pregătit, aşezat pe planşeu, iar Glock-ul lângă el. Dacă era oprit de un poliţist, era hotărât să îl omoare.

O oră şi jumătate mai târziu, zări coşurile de fum ale uzinei chimice din Mitrovica şi intră în oraş.

În loc să treacă pe podul principal de control, păzit de KFOR, o luă pe al doilea pod, mai la est, care nu era supravegheat. Era în Kosovo-ul sârbesc! Toate inscripţiile şi panourile erau cu caractere chirilice sârbo-croate şi trebuia să fie singurul vehicul cu numere de înmatriculare albaneze.

Ultimele case din Mitrovica se răreau. Şoseaua traversa câmpuri şi păduri înainte de a ajunge la Zvecan, 2 kilometri mai departe. Văzu parcarea indicată mai repede decât crezuse şi încetini. Nimeni nu era în urma lui. Mai multe camioane erau parcate iar în mijloc, un Mercedes negru cu numere de Belgrad.

Era gol. Se opri lângă. Nu avu timp să se întrebe unde erau ocupanţii maşinii. O siluetă apăru de după un camion. Un bărbat ţinând în mâini un Kalaşnikov cu pat rabatabil. Faruk Dervishi văzu flăcările galbene de la capătul ţevii şi auzi loviturile înfundate ale impactului cu blindajul portierei. Trei gloanţe crăpară geamul lateral.

Adrenalina îi inunda vasele, când un al doilea trăgător apăru din dreapta, ciuruind maşina în acelaşi mod sistematic. Şocurile se succedau ca grindina. Dacă vehiculul nu ar fi fost blindat, ar fi fost rănit grav, chiar mortal, şi apoi, executat în linişte. Creierul îi paraliză pentru câteva secunde apoi reîncepu să funcţioneze.

Brutal, băgă în marşarier şi maşina dădu înapoi cu scârţâit de cauciucuri. Cei doi continuării să tragă şi parbrizul se crăpă în alte cinci locuri. Cu dinţii strânşi, Faruk Dervishi efectuă o întoarcere pe şoseaua pustie şi demară în direcţia din care venise.

Creierul îi fierbea. De ce i se întinsese această cursă? Nu dezamăgise niciodată, mereu supus ordinelor primite… Ajungând la primele case din Mitrovica, realiză deodată că era tratat ca şi cum şi-ar fi trădat reţeaua: doreau să-l elimine. Aplicând vechiul proverb rusesc: „Nu e omul, nu sunt probleme”.

Încă avea pulsul la 150 când coborî spre Ibar, cu nervii încordaţi: era încă în zona ostilă. Cu o privire în oglinda retrovizoare, verifică dacă nu era urmărit şi încetini pentru a nu fi remarcat. Circulaţia era mult mai densă. Când ajunse la podul principal, santinela KFOR, văzând numerele kosovare, îi făcu semn să treacă.

Ceva mai departe, ajunse în mijlocul oraşului, hurducăind în jurul unui sens giratoriu desfundat. În loc să se angajeze pe breteaua care ducea spre şoseaua Belgrad-Pristina, rămase pe o şosea secundară care mergea spre vest, trecând prin Gornija Klina.

Înainte de toate, trebuia să se întoarcă în Pristina: acolo era sprijinul lui. Nu putea să păstreze maşina 4x4 de serviciu, desigur deja semnalată, şi ciuruită de gloanţe.

*

* *

Dimitri Jovic şi Radovan Milicevic erau furioşi şi neliniştiţi. Vor fi primiţi rău la Belgrad. Doar că, nimeni nu îi anunţase că

vehiculul celui pe care erau însărcinaţi să-l lichideze era blindat. Nu întârziaseră la locul ambuscadei, căci KFOR era încă prezentă în această zonă. Abandonând zeci de tuburi de cartuşe, o luaseră pe drumul spre capitala sârbă.

Unitatea BIA de care aparţineau nu exista oficial. Era utilizată doar pentru „cazuri speciale”. Şeful lor fusese succint: trebuiau să lichideze un agent dublu, responsabil de moartea mai multor călugări ortodocşi. Să recupereze vehiculul şi să îi îngroape cadavrul undeva în Serbia, în fundul unei păduri. Pentru această treabă, ar încasa o primă excepţională de o sută de mii de dinari. Dar acum, prima dispăruse, ca şi ţinta lor. Nu îl urmăriseră.

Era prea periculos.

Regretau sincer că îl rataseră: un tip care omoară sfinţi călugări, merita să moară. Cel puţin aşa gândea şeful lor.

*

* *

Faruk Dervishi trase la loc perdeaua metalică a micului garaj care dădea spre strada Nadim Gassumi. Realiză că era transpirat: tensiunea nervoasă. Chiar în Pristina, nu era liniştit. Abandonase maşina 4x4 într-o parcare de pe bulevardul Bill Clinton şi continuase pe jos, cu geanta de voiaj pe umăr şi servieta în mână.

Lăsă bagajele jos şi se duse la bucătărie să ia o sticlă de rachiu. Turnă o porţie bună pe care o bău pe nerăsuflate. Alcoolul îi relaxă nervii şi se aşeză pe canapea. În cele din urmă, datora viaţa celor de la MINUK care insistaseră să îi repartizeze un vehicul blindat...

Acum, trebuia să se gândească.

Serbia îi era interzisă. Kosovo la fel. Ascunsese destui bani pentru a pleca altundeva, dar trebuia să iasă din ţară. Ceea ce nu era uşor. Kosovo, ca enclavă, era înconjurat în afară de Serbia, de Macedonia, Muntenegru şi Albania.

Nu avea nici o încredere în Muntenegru, ale cărui servicii, în frunte cu Doushko Markovic, cooperau cu americanii. Albania nu era altfel: americanii, de un timp, făceau acolo ce voiau.

Deci, trebuia să părăsească Kosovo cu avionul pentru a ajunge într-o ţară din Uniunea Europeană unde îşi va reface viaţa. Cu acte false şi bani, era uşor. Cunoştea o filieră care obţinea vize Schengen. La fel şi pentru acte. Dar aceasta lua ceva timp. Riscul

era ca forţele KFOR şi MINUK să facă public totul. Ceea ce i-ar determina pe membrii supravieţuitori ai reţelei sale să îl denunţe. Aceasta nu schimba multe în cazul lui, dar pentru viitor, da. Nu aveau nici o acuzaţie împotriva lui. Dacă reuşea să părăsească Kosovo, era salvat. În timp ce dacă era acuzat în cazul călugărilor, i se emitea un mandat internaţional. În acest caz, viitorul era nul. Prin urmare, primul lucru era să continue să facă curăţenie, timp în care să îşi pregătească şi plecarea.

*

* *

Pamela Bearden evita privirea lui Malko. În urmă cu 2 ore, KPF reperase maşina 4x4 a lui Faruk Dervishi, abandonată într-o parcare de pe bulevardul Bill Clinton. Lucru curios, vehiculul era ciuruit de gloanţe.

Acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla la Pristina, căci KPF l-ar fi semnalat. Ori, urmele erau proaspete.

— KPF l-a scăpat la Camp Bravo, mărturisi americanca, şi nici o maşină de poliţie nu l-a reperat pe şoseaua spre Mitrovica, dar KFOR a semnalat împuşcături la nord de Mitrovica. S-au descoperit mai multe zeci de tuburi goale de Kalaşnikov, într-o parcare, dar nici un cadavru.

Malko dădu din cap.

— Puteţi fi sigură că vehiculul lui Dervishi a fost mitraliat. Cum era blindat, a supravieţuit ambuscadei şi trebuie să se afle undeva prin Kosovo.

— De ce nu în Serbia?

El zâmbi.

— După modul în care a fost primit, m-ar mira să îşi dorească să rămână acolo.

— Dar aici va fi prins până la urmă, obiectă americanca. Kosovo este minuscul şi, între KFOR şi KPF, nu va scăpa prea mult timp.

— Dacă rămâne aici. Desigur, va încerca să părăsească Kosovo.

— Cum? Nu are viză Schengen; de fiecare dată când a mers în Europa, i s-a eliberat una pe o perioadă determinată. Enver Kastriot se ocupa de viză.

Kosovarii nu aveau paşapoarte veritabile ci titluri de călătorie cu copertă albastră, date de MINUK.

— Cu bani, se găseşte cu siguranţă o viză, insistă Malko. Este vorba să îl prindem înainte. Numai să rămână în Kosovo. Ceea ce ne dă eventual timpul să găsim acuzaţii la adresa lui. Încă nu avem nici una. Dacă s-ar prezenta spontan la KPF, ce am putea face? Doar să îl închidem pentru câteva zile, timp în care îşi va folosi susţinătorii. Faptul că sârbii au încercat să îl omoare, îi va schimba optica faţă de cei de aici...

— Este ciudat, remarcă americanca. După informaţiile dumneavoastră, era un agent sârb. Ar fi trebuit deci să îl primească cu braţele deschise, fiindcă se întorcea la bârlog. Poate că sunt toate false?

Intrigat, Malko răspunse răspicat:

— Deloc, confirmă ceea ce amicul meu sârb mi-a spus: Serviciile lor nu sunt implicate deloc în cazul călugărilor sârbi decapitaţi. Ceea ce ar explica faptul că au încercat să îl lichideze pe Faruk Dervishi. Chiar dacă este un agent sârb, BIA nu agreează să fie omorâţi călugări ortodocşi.

— Dar atunci, cine i-a dat ordin să comită această faptă oribilă?

— Exact asta trebuie aflat! Deci, trebuie prins, căci este singurul care ne-o poate spune.

CAPITOLUL XX

Faruk Dervishi aştepta de aproape o oră, parcat pe trotuarul de pe strada Ismael Qemal, observând gardul de la sediul misiunii greceşti. Cea pe care o aştepta, secretara şefului misiunii, Fati, ieşea de obicei pe la ora 18:00, dar astăzi, întârzia. Albanezul îşi parcase vechiul Renault grena între misiunea franceză şi cea greacă, pe trotuarul unei străzi înguste, ca toată lumea.

Cu geaca lui din pânză, jeans, cămaşă în carouri, trecea complet neobservat. Într-o sacoşă din piele pusă pe picioare, ţinea pistolul mitralieră Skorpio şi o grenadă. Avea şi o carte de

identitate falsă pe numele unui individ mort, precum şi un titlu de călătorie pe acelaşi nume. De când se întorsese din Serbia, era într-o „tăcere profundă”. Nimeni nu ştia de apartamentul unde se refugiase, proprietate a unui văr îndepărtat emigrat în Germania, care îi lăsase cheile, revenind uneori pentru câteva zile. Omul îi lăsase şi maşina Renault. De mult timp, Faruk Dervishi îşi pregătise această ascunzătoare. În cazul în care…

Răsfoise ziarele fără să găsească nici o informaţie despre el. Niciun comunicat, nici un anunţ de căutare… Era prea prudent pentru a da un telefon celor care l-ar fi putut informa. Mai bine să se creadă că este plecat în Serbia; ori, şi mai bine, mort.

De acum înainte, problema lui era să iasă din Kosovo.

Bineînţeles, se gândise imediat la „omul său de legătură” din FSB, rusul care îi transmitea ordinele şi care îi recuperase din mâna sârbilor dosarul său complet. Bărbatul care îi dăduse ordin să îi execute pe călugări la indicaţia Moscovei.

Nu comentase subiectul. Faruk Dervishi avea simţul ierarhiei: nu punea întrebări. La prima lor întâlnire, în urmă cu mulţi ani, cel care se numea „Marimanga”, îi arătase o parte din dosarul său, dat de serviciul KOS sârbesc, lăsându-l să înţeleagă că totul va fi bine, atât timp cât va executa ordinele. În caz contrar, acest dosar ar ajunge pe mâini inamice: la KSHIK din cadrul UCK, cei care îi urmăreau pe colaboratori. Faruk Dervishi înţelesese mesajul şi se supusese orbeşte de fiecare dată… Rusul, chiar dacă ar fi vrut, ar fi fost incapabil să îi dea ceea ce voia: o viză Schengen care să îi permită să ajungă în Europa. Ori, Faruk Dervishi nu avea nici un gând să ajungă în Rusia şi, în plus, nu avea nici o încredere în rus…

Deci, alesese a doua variantă: să îşi procure prin mijloace proprii o viză Schengen cu ajutorul titlului de călătorie pe numele de Hyzen Turboga. Odată ieşit din Kosovo, s-ar descurca în Germania vorbind limba; sau în altă parte.

Tresări: grilajul de la misiunea greacă tocmai se deschidea pentru a lăsa să treacă o fată care se îndepărta în direcţia opusă. Porni motorul şi aşteptă ca ea să avanseze puţin pentru a o ajunge din urmă şi a o claxona. Ea se întoarse şi îl recunoscu, zâmbindu-i imediat.

Faruk Dervishi coborî geamul.

— Vrei să te duc?

Înainte de a lucra la misiunea greacă, Fati Serikata lucrase în poliţie! O fată foarte drăguţă cu bustul arogant, avea ambiţie şi nu ezitase să răspundă la un anunţ apărut în *l'Express,* unul din cotidienele din Kosovo: „Misiunea greacă caută o secretară prezentabilă între 24 şi 30 de ani."

Şeful misiunii îi devenise imediat antipatic. Era un grec ca cei pe care îi vezi în filmele poliţiste proaste: privire scrutătoare şi lubrică în spatele unor ochelari groşi, gras, neglijent, şi mai ales uimitor de corupt. Ceea ce nu era spectaculos în Kosovo, probabil singura ţară din lume în care se distribuia la aeroport un document prin care oamenii erau avertizaţi împotriva corupţiei... De la prima lor întâlnire, îi dăduse de înţeles că trebuia să se arate docilă din toate punctele de vedere dacă voia să-şi păstreze slujba. O pipăise puţin din mers. Cum era în pantalon, acesta îi limitase explorările. Apoi, se mulţumi să îi pipăie sânii în trecere, între două uşi. Un fel de semn de stimă. Dar o lăsase să înţeleagă că putea să îşi rotunjească uşor veniturile. Ca toate misiunile europene, cea greacă era asaltată de solicitanţi de vize Schengen. Cu zecile pe zi. Aproape toţi refuzaţi, căci existau anumite constrângeri.

Doar că Dyonisos Agion avea o parte specială de vize lunare pe care le distribuia după bunul plac. Cerea „modica" sumă de o mie de euro, din care îi dădea o sută de euro lui Fati, secretara care întocmea dosarele. Sistem care funcţiona spre mulţumirea generală. Dyonisos Agion, aflând de mutarea sa într-o ţară mai puţin simpatică, de puţin timp, dublase numărul de vize „speciale". Trebuia să se gândească la viitor.

Fati Serikata se urcă lângă Faruk Dervishi, fericită că nu mai este nevoită să meargă pe jos.

— Unde mergi? întrebă acesta.

— Să mă întâlnesc cu o prietenă, pe bulevardul Garibaldi, dar poţi să mă laşi în drum.

— Este în drumul meu, afirmă poliţistul. Ai întârziat astăzi.

Ea se întoarse spre el, surprinsă.

— Cum de ştii?

— Te aşteptam.

Înainte să îşi revină din surpriză, el îi întinse documentul cu numele lui Hyzen Turboga, din care se vedeau ieşind câteva hârtii verzi de o sută de euro.

— Am un prieten care are nevoie de viză, explică el. Când o poţi obţine?

— Ah, ce prost, făcu Fati, Dyonisos a plecat în Grecia pentru 3 zile. Acum nu mai pot înainte de sfârşitul săptămânii. Poţi să revii?

— Păstrează-l! propuse Faruk Dervishi. Îţi voi da un număr ca să mă anunţi când este gata.

Cartea de identitate cu numele de Hyzen Turboga avea fotografia lui Faruk, dar poliţistul ştia că Fati nu era interesată de identitatea celor care beneficiau de vize „speciale”. Nici nu deschidea actele... Băgă documentul în geantă şi nu mai vorbiră decât de alegeri. Tânăra era discretă şi nu ar pomeni de solicitarea lui.

Când o lăsă, era cel puţin sigur de un lucru: căutările asupra lui nu se declanşaseră. La volanul micului Renault, trecea total neobservat. Nu avea decât să aştepte.

*

* *

Malko se plictisea.

Trecuseră 3 zile şi Faruk Dervishi părea că se mutase pe altă planetă. Din motive politice, Pamela Bearden nu voise să extindă căutările. Membrii KPF ştiau că era căutat, dar nu există un mandat de la MINUK şi nici un motiv precis, fapt pentru care nu se arătau prea zeloşi.

Malko luă loc în faţa americancei. Patronul de la *Pellumbi,* supus ca de obicei, le dăduse cea mai bună masă, în spatele sălii.

— Am mai primit un impuls de la Langley, anunţă americanca. Ar vrea să fie siguri că nu se va produce un nou val de atentate.

— Atât timp cât Faruk Dervishi va fi liber, o asigură Malko, nu putem afirma asta. Cu atât mai mult cu cât acum suntem siguri că nu sârbii i-au dat ordinele.

— Nebunii furioşi de la AKSH? se hazardă Pamela Bearden.

— De ce nu? Dar pot fi şi ruşii.

— Ruşii?

— Au interes să saboteze procesul de independenţă mai mult decât oricine. Ce poate fi mai bine decât să demonstreze că aceşti kosovari sunt nişte sălbatici însetaţi de sânge, nedemni de independenţă?

Pamela Bearden se strâmbă. Arătând că nu era departe de aceeaşi opinie.

— Sunt o bandă de infractori oribili! oftă ea. Pe lângă ei, mafioţii italieni sunt copii din cor.

— Aveţi contacte cu FSB-ul de aici?

— Nu eu mă ocup de asta. Şeful misiunii, Andrei Dronov, este un bărbat fermecător, reprezentantul FSB-ului, un viclean foarte discret. Schimbăm câteva informaţii despre terorism şi lupta contra drogurilor.

— I-aţi vorbit de cazul călugărilor?

— A avut loc o şedinţă cu toate Serviciile pentru a discuta. Fără interes. Andrei Dronov şi-a exprimat oroarea de a vedea călugări masacraţi în această manieră. În Rusia, în acest moment, religia este foarte la modă…

— Oricum, concluzionă Malko, nu el ne va ajuta să îl găsim pe Faruk Dervishi.

— Credeţi că este încă în Pristina?

Malko recunoscu cu un ridicat din umeri:

— Nu ştiu nimic. Cu siguranţă şi-a luat măsuri de precauţie. O cârtiţă se aşteaptă mereu să fie demascată. Deci, nu a fost luat prin surprindere. Ar trebui prevenite misiunile diplomatice care dau vize. Dacă încă este în Kosovo, va încerca să scape. Ori, nu are prea multe variante de ales.

— Eliberarea vizelor este foarte clară, afirmă americanca. Cred mai degrabă că este deja în Albania; de acolo, se trece în Italia uşor. De altfel, am anunţat pe omologii noştri de la Tirana cu care avem relaţii bune. Pentru moment, nu am primit răspuns.

— Enver Kastriot este la curent?

— Nu.

— O să vorbesc cu el. Cunoaşte toate aranjamentele de aici. Poate ştie el cum se obţine o viză Schengen.

*

* *

Agron Leka nu reuşea să îşi regăsească liniştea. Singur în agenţia imobiliară din Pec, decupa din ziare articolele care relatau ultimele trei crime petrecute la Pristina şi în împrejurimi. Numele lor nu îi spuneau nimic, dar figurile da. Cei trei bărbaţi participaseră la expediţia de la mănăstirea din Decani, împreună cu el. Îi recunoscuse perfect. Când derulau o operaţiune, nu ştiau

decât numele de cod, dar se vedeau…

Ca şi ceilalţi, Agron Leka nu îl cunoştea pe şeful reţelei decât după faţă şi după pseudonimul „Vula”. Odată, în trecere prin Pristina, crezuse că îl recunoaşte într-un vehicul oficial, dar nu era sigur. Nu avea nici o modalitate să îl contacteze; de fiecare dată celălalt îl suna, pronunţând doar pseudonimul lui, „Tushi”.

Telefonul sună: nu apăru nici un număr. Când auzi vocea lui “Vula”, pulsul îi crescu brusc.

— „Tushi”, anunţă „Vula”, trebuie să vă văd. Mâine, la punctul 6.

Închisese deja şi Agron Leka simţi cum fruntea i se acoperă de sudoare. Era mort de frică. Un al şaselea simţ îi şopti că la fel se întâmplase cu ceilalţi trei bărbaţi ucişi în ultimele 3 zile. O convocare şi apoi, o rafală sau un glonţ în cap.

Nu voia să moară.

În câteva minute, decizia era luată. Avea un văr care lucra pentru familia Mulluki. Se va refugia sub protecţia clanului, chiar dacă era obligat să se implice în activităţi ilegale. Prefera să rişte închisoarea decât să ajungă la cimitir.

Divorţat, nu îşi vedea cele trei fete decât foarte rar fiindcă mama lor trăia în Germania. Secretara sa avea grijă de agenţie în lipsa lui. Nu va merge la întâlnirea fixată de „Vula”. Avea o garsonieră la Pristina unde, protejat de clanul Mulluki, va fi în siguranţă.

*

* *

Faruk Dervishi se uită la ceas, mai mult mirat decât neliniştit: „Tushi” întârziase o jumătate de oră. Era nu numai neobişnuit, ci chiar unic. Aşteptă încă 10 minute, în maşină, la intrarea în Dragovac, nu departe de mica pădure unde plănuise să îl lichideze pe „Tushi”.

Dacă ar fi obţinut viza imediat, i-ar fi lăsat să supravieţuiască pe cei cinci membri care mai erau în reţea. Dar, odată ce trebuia să mai aştepte câteva zile, mai bine îşi termina „curăţenia”, decât să lase în urma lui o bombă cu explozie întârziată. Dacă unul din aceşti oameni s-ar destăinui poliţiei, Faruk Dervishi ar fi căutat în lumea întreagă şi nu ar fi nicăieri în siguranţă.

Trădarea lui în beneficiul Serviciilor sârbe nu îi interesa decât pe kosovari, în timp ce masacrarea celor cinci călugări, îl făcea

să fie urmărit peste tot. Singurii care îl puteau acuza erau cei care participaseră la operaţiune. Deci, soluţia eliminării se impunea.

Chiar neliniştit, formă numărul lui „Tushi”. Aparatul sună îndelung apoi trecu pe mesagerie. Decise o ultimă verificare şi porni pe drumul spre Pec. Agenţia imobiliară a lui „Tushi” era deschisă, dar maşina lui nu era acolo. Faruk Dervishi parcă şi intră în agenţie unde o blondă planturoasă îl primi cu un zâmbet comercial.

— Sunt un prieten ai domnului Leka, anunţă el, în trecere spre Pec… Voiam să îl salut.

— Îmi pare rău, făcu angajata, domnul Leka lipseşte pentru câteva zile. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

Faruk Dervishi bătu în retragere cu un zâmbet.

— Mulţumesc, data viitoare poate.

Ieşi, cuprins de o furie oarbă. În loc să vină la întâlnire, „Tushi” pur şi simplu fugise! Ignorând ordinele. Exista o singură explicaţie: bănuise ceva şi fugise. Deranjant. Foarte deranjant. Dacă „Tushi” bănuise ceva, şi ceilalţi puteau face la fel. O singură soluţie: nu mai trebuia să le dea întâlnire, ci să lovească fără preaviz…

În timp ce conducea mecanic, realiză că „Seku”, un alt membru al reţelei lui, locuia într-un târguşor aflat în drum, Lapuznil. Ajunse acolo o oră mai târziu. Acesta, fost poliţist, era însurat şi reconvertit în cultivator de porumb. Trecu prin faţa casei lui şi văzu maşina.

În memoria unuia dintre telefoanele lui, avea toate numele, toate caracteristicile oamenilor săi. Adrese personale, locuri de muncă, obiceiuri. La acea oră, „Seku” era probabil în cafeneaua alăturată de casa lui. Faruk Dervishi opri în parcarea unde reperase maşina lui „Seku” şi aşteptă.

După trei sferturi de oră, „Seku” ieşi din cafenea cu un prieten, dar, din fericire, se despărţiră imediat şi se îndreptă spre maşina lui. Tocmai băga cheia în portieră când Faruk Dervishi apăru pe furiş în spatele lui. Înarmat cu un Walther PKK prelungit cu un amortizor. Îi trase un glonţ în ceafă şi când victima se prăbuşi inertă, mai trase alte două gloanţe în cap. Se întoarse la maşina lui şi se îndepărtă.

Cel puţin, nu se întorcea plouat la Pristina.

*

* *

Malko termina de luat masa cu Enver Kastriot. Funcţionarul de la ministerul de interne nu îşi revenea după ce Malko îi spusese ce descoperise în legătură cu Faruk Dervishi.

— În Kosovo, concluzionă el, nu poţi avea încredere în nimeni. Îl consideram pe Faruk ca unul din rarii poliţişti cinstiţi din această ţară. În plus, era un erou al Rezistenţei, agreat de UCK: MINUK îi mânca din palmă. De fiecare dată când aveau un vizitator străin, îl invitau pentru a arăta că se lupta realmente împotriva crimei organizate şi terorismului.

— Este trist, ştiu, concluzionă Malko. Din nefericire, am probe sigure. Serviciile slovene nici nu cunosc pe *cine* căutăm, nu au putut să ne manipuleze. Şi ceea ce s-a întâmplat în ultimul timp confirmă ceea ce am aflat. Nu mai rămâne decât să punem mâna pe el.

Enver Kastriot scutură din cap.

— A plecat. Nu mai este la Pristina, ar fi prea periculos pentru el. A putut pleca prin Muntenegru sau Albania şi apoi să ajungă în Italia. Acolo, este uşor de obţinut acte false sau chiar să trăiască clandestin. Mă tem că nu veţi afla niciodată adevărul.

— Este un risc, recunoscu Malko. Sunteţi sigur că nu cunoaşteţi vreo filieră clandestină de obţinere a vizelor Schengen?

— O să mă interesez, promise kosovarul, dar acum nu-mi dau seama.

Când se despărţi de Enver Kastriot, Malko era descurajat. Nu mai rezista la Pristina! Şi se învârtea în cerc. Imposibil să se bazeze pe KPF, nici măcar pe Serviciile lui Kadri Butka. Îşi acordă o săptămână înainte să plece.

Apelul de la Pamela Bearden îl surprinse când tocmai parca în faţa OSCE pentru a o lua pe Karin Steyr.

— Unul dintre tipii de pe listă tocmai a fost omorât, anunţă americanca. Un anume Hasan Petershani.

Un glonţ în cap când ieşea de la cafenea. Nimeni nu a văzut nimic, nu a auzit nimic…

— Sunt patru! oftă Malko.

— Nu mai rămâne decât să aşteptăm următorul pas, concluzionă americanca, resemnată.

— Aceasta înseamnă că Faruk Dervishi încă este în Kosovo. Şi dacă face curat, înseamnă că intenţionează să iasă din ascunzătoare, odată ce va suprima toţi martorii, membri ai reţelei.

— Sau vrea să fie „curat” înainte de a pleca, răspunse americanca.

Karin Steyr tocmai ieşea din clădirea OSCE, foarte sexy într-un mantou lung care îi ascundea cu greu fusta ultrascurtă şi puloverul fin mulat. Se urcă în maşina 4x4 şi îl sărută pe Malko.

— Noutăţi?

— Dacă putem spune! Eliminările continuă. Faruk Dervishi a dispărut şi îşi reglează conturile. Suntem complet neputincioşi.

— Principalul, remarcă tânăra, este să fie neutralizat.

— Nu sunt chiar aşa de sigur, răspunse Malko. Apoi, ideea că acest om, după ce a făcut, poate fugi undeva în Europa, mă îmbolnăveşte.

Karin Steyr îşi puse o mână pe şoldul lui.

— Nu te mai gândi. O să ne gândim împreună. De altfel, nu este uşor de ieşit din Kosovo, dacă nu treci nici prin Serbia, nici prin Albania.

— Este dificil de obţinut o viză Schengen într-o manieră nelegală?

Karin Steyr scutură din buclele brunete zâmbind.

— Nu chiar, dacă ştii filiera.

Malko simţi cum adrenalina îl invadează.

— Filiera, o ştii? întrebă el.

— Da, bineînţeles, este cel puţin una.

CAPITOLUL XXI

Karin Steyr îl privea pe Malko cu un zâmbet ironic, în timp ce el era complet buimac.

— Nu este o glumă? întrebă el sec. Nu ştiu ce pregăteşte Faruk Dervishi. Ne putem trezi mâine dimineaţă cu o nouă oroare în braţe şi apoi tot ceea ce urmează. Povestea asta cu viza Schengen este pentru moment singurul mijloc de a-l putea prinde.

Agitaţia provocată de atentatul împotriva călugăriţelor din Drenica se liniştise. Cum nimeni nu fusese rănit, ziarele sârbeşti se mulţumiseră să biciuiască complicitatea „evidentă” între extremiştii kosovari, MINUK şi braţul lui armat, KFOR. Un editorial în *Politika* subliniase că Uniunea Europeană, după ce bombardase ilegal Serbia în 1999. Voia acum să ofere ultimii sârbi din Kosovo în mâna asasinilor.

Evident, acest gen de editorial nu era tăcut să încurajeze ţările europene să recunoască independenţa Kosovo. Asta căutau agitatorii de spirite...

Karin Steyr nu renunţă.

— Nu se va întâmpla nimic în seara aceasta! Vom mai vorbi despre asta după, remarcă ea. Du-mă la *Tiffany,* este singurul loc unde se găseşte şampanie bună. Tu care eşti austriac, ştii bine că femeile din această ţară adoră să fie tratate bine.

Cum Malko nu se decidea, preciză pe un ton suav:

— Oricum, nu se poate exploata această informaţie până mâine dimineaţă. Relaxează-te.

Împărţit între dorinţă şi furie, Malko făcu un viraj brusc pentru a o lua înspre *Tiffany.* Ca în fiecare seară, era plin, şi se aşezară afară, în grădină. Toată Pristina era acolo... Aproape numai internaţionali, împreună cu Hashim Taci şi gorilele sale, în plină campanie electorală.

Karin Steyr nu îşi regăsi zâmbetul decât când văzu sărind dopul de la sticla de Taittinger Comtes de Champagne Rose 2002, adusă acolo Dumnezeu ştie cum. Ciocni bucuroasă cu Malko. Fără mantoul lung, era încă şi mai sexy, cu picioarele ei cărnoase înfăşurate în negru ieşind de sub fusta mini. La al treilea pahar de Comtes de Champagne, se aplecă spre Malko, cu privirea strălucind.

— Te doresc, în seara aceasta.

— Nu şi în celelalte seri?

Pe sub masă, vârful pantofului ei se strecură între picioarele lui Malko.

— În seara aceasta, eşti furios, ochii tăi sunt extraordinari! Aurii cu irizaţii verzi. Aş zice că eşti o pisică.

Se descălţase şi îl masa uşor cu piciorul. O târfa autentică. Aplecată, îşi oferea mare parte din bustul somptuos.

— Dacă nu ţi-e foame, sugeră Malko, putem să plecăm când

terminăm şampania…

Ea râse.

— Mi-e foame şi este aniversarea mea! Deci, vreau să petrec o seară frumoasă. Vorbim de muncă după aceea.

Malko nu îndrăzni să insiste. Ea începuse să mănânce cu poftă, tot golind din sticla de Taittinger.

Două ore mai târziu, erau tot la *Tiffany* şi a doua sticlă de Taittinger le mergea la suflet. Karin Steyr refuză prăjitura „Schwartzwald” şi zise în cele din urmă:

— Vino. Aş vrea să luăm o sticlă acasă.

Nu îi mai vorbise de informaţia ei, iar Malko, între şampanie şi dorinţa faţă de ea, nu îndrăznise să mai aducă vorba. Trecând pe la bar, negocie cu bani grei o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Karin nici nu mai aşteptă să demareze. Bine dispusă, se aplecă spre abdomenul lui şi începu să îl muşte prin pantalonul de alpaga. Ca o pisică jucăuşă.

Reuşi cu greu să ajungă la domiciliul tinerei. Gura ei începu să îi atace membrul când parca sub arcadă. Hotărâtă, Karin continua să îl sugă tot mai feroce.

Trebui să coboare din maşină ca să o facă să se oprească…

Dacă vecinii ei îi vedeau, şi-ar fi pierdut din reputaţie. Cu cămaşa descheiată, descoperindu-şi bustul, îl trase pe Malko pe scări ţinându-l de sexul excitat. El, cu sticla de Comtes de Champagne în mână, chiar nu voia să i se opună. În apartament, desfăcu dopul sticlei şi reîncepură să bea. Nu pentru mult timp. Malko o dorea prea tare. O împinse pe Karin în direcţia patului, dar ea îi şopti.

— Aşteaptă!

Într-o clipă, se dezbrăcă de cămaşă, rămânând doar în ciorapi. Sânii ei se profilau orgolioşi spre Malko, cu sfârcurile întărite.

— Mângâie-mă *foarte uşor,* ceru Karin. Doar sfârcurile. Foarte uşor, repetă ea, ca şi cum ar fi vântul…

El se supuse, mângâind-o cât mai delicat posibil. Rezemată de perete, cu ochii închişi, bazinul împins în faţă, tânăra respira tot mai repede. Mâinile ei masau sexul lui Malko, cu aceeaşi delicateţe.

— Cuprinde-i, acum! zise Karin răguşită.

În momentul în care Malko îi cuprindea cu mâinile sânii întăriţi, tânăra femeie avu un spasm din tot corpul şi scoase un ţipăt

scurt, în timp ce strângea sexul lui Malko gata să-l rupă. Câteva clipe mai târziu, ţinându-l tot la fel, îl trase spre pat şi se întinse pe spate.

— Aş vrea să ejaculezi între sânii mei, murmură ea.

Aşezat călare peste ea, Malko îşi aşeză sexul tare ca o suliţă între sânii pe care Karin îi apropie cu amândouă mâinile pentru a forma o strânsoare plăcută şi caldă.

Începu să se mişte tot mai repede, atingând gura Karinei. Aceasta se mişca sub el şi respira tot mai repede. În cele din urmă, aproape ţipă.

— Ejaculează acum.

Nu avu nevoie de prea mult şi, imediat, ea se împinse cu faţa înainte pentru ca el să poată să-i ejaculeze în gură.

Când Malko explodă cu un ţipăt sălbatic, ea înghiţi până la ultima picătură, apoi capul i se lăsă pe spate, cu ochii închişi.

Ameţită de Taittinger şi de orgasmul lui, adormi brusc.

Calmat sexual, Malko îşi zise că va trebui să aştepte pentru a afla de filiera de vize Schengen.

*

* *

Faruk Dervishi se trezise devreme. Era vineri şi, deşi nu era zi de sărbătoare, mulţi kosovari mergeau la moschee, purtând pe cap *pliss,* care îi făcea să semene cu nişte pepeni albi.

Se îndreptă spre cimitirul din Sthatori, la vest de Pristina. „Noli”, un alt agent al său, îşi pierduse mama cu un an în urmă şi nu uita niciodată să meargă vinerea dimineaţă să-i pună fiori pe mormânt. Poliţist la circulaţie rutieră, avea destul timp liber şi program lejer.

Faruk Dervishi parcă pe bulevardul Plava, ia 100 de metri de cimitir, se opri să cumpere flori şi intră pe alei. Era puţină lume: albanezii nu erau prea credincioşi. Câteva bătrâne, puţini bărbaţi O familie îndurerată în faţa unui mormânt proaspăt. Nimeni nu îi acorda atenţie. Ajunse în faţa mormântului Azizei Zeka şi se opri, uşurat. Nu erau puse flori proaspete. Deci, „Noli” urma să vină curând.

Se prefăcu că se reculege la un mormânt alăturat, pândind cu colţul ochiului aleea. Văzu în fine pe cel pe care îl aştepta, în uniformă, cu un buchet de flori în mână, mergând legănat.

Un bărbat de treabă…

Care, totuşi, se făcuse vinovat de câteva orori, în timpul luptei clandestine. Odată, pentru a face să vorbească un membru al UCK care cunoştea amplasarea unei ascunzători de arme, îi aruncase într-un puţ mai întâi soţia, apoi fiul de 9 ani. Opozantul se hotărâse să vorbească abia când mai rămăseseră doi copii.

Aceştia erau de atunci orfani…

După ce îi dusese la ascunzătoarea de arme din Drenica, militantul UCK fusese omorât şi corpul abandonat într-o groapă. Chiar „Noli” îi trăsese un glonţ în gură, apoi alte patru în corp, după ce îl aruncase în groapă. Faruk Dervishi îşi amintea încă de mâna muribundului care se agăţa de pantalonul ucigaşului său… La fiecare glonţ care îi intra în spate, degetele se crispau câte puţin.

Bineînţeles, oamenii săi acţionau mereu cu cagule. Poliţiştii sârbi din SDB vroiau ca aceştia să fie băgaţi la înaintare, evitând astfel să se murdărească pe mâini. În plus, rapoartele întocmite extrem de detaliat după fiecare operaţiune dădeau numele tuturor participanţilor şi rolul pe care îl jucaseră… Bineînţeles, „Noli”, după aceea, din ordinul şefilor săi sârbi, se alăturase rezistenţei din Drenica şi se arătase extrem de feroce faţă de militarii sârbi. Fără să ezite să tortureze şi să îi termine pe răniţi.

Aceste activităţi îi atrăsese felicitările şefilor. Trebuie spus că în valea Drenica, după masacrul celor treizeci şi opt de membri ai familiei Jashari, lichidaţi cu tunul şi arşi de vii în casele lor împreună cu copii, clemenţa nu era la modă.

„Noli” aşează cu delicateţe buchetul de flori pe mormânt şi se ridică, rugându-se ca un musulman, cu palmele spre cer, recules.

Zări vag o siluetă care se apropia în spatele lui, dar nu îi acordă atenţie.

După ce se asigură că nu este nimeni, Faruk Dervishi îi trase rapid două gloanţe în ceafa cu pistolul PKK dotat cu amortizor.

„Noli” se prăbuşi, fulgerat, lângă mormântul mamei sale, în timp ce Faruk Dervishi se îndepărtă calm, după ce pusese florile lângă celelalte.

*

* *

Malko se trezi cu greu… Nu mai era nici o picătură din a treia sticlă de Taittinger. Se duse la duş şi lăsă să curgă pe el apa caldă îndelung, pentru a-şi repune creierul în funcţiune. Când

ieşi, Karin Steyr era deja în picioare, înfăşurată într-un prosop; făcuse deja cafeaua. Chiar înainte ca Malko să deschidă gura, zise:

— Dacă tipul tău vrea să îşi procure rapid o viză Schengen, nu are decât o singură adresă la Pristina: misiunea greacă.

— Este adevărat?

— Da. Treaba durează de vreo 2 ani. Au fost zeci de cazuri. Şeful misiunii greceşti îşi umple în mod regulat buzunarele.

— Îl cunoşti?

— Nu. Bineînţeles, când i se spune despre aceasta, neagă totul. Dar este secretara sa, Fati Serikata, şi Enver Kastriot o cunoaşte bine. Cred că s-a culcat cu ea.

Iată de ce funcţionarul nu a suflat nimic despre această reţea lui Malko.

— Cum să dau de ea?

— Din partea lui Enver Kastriot. Dacă vede că ştii despre ce este vorba, nu va verifica nimic. Dacă treci pe la el, o va pune în gardă.

— Nu mi se pare un plan bun, oftă Malko.

— Propune-i bani, îl sfătui Karin Steyr. Câştigă câte o sută de euro pentru o viză.

— Toată lumea ştie? întrebă Malko, înspăimântat.

Tânăra ridică din umeri.

— Este Kosovo… Celelalte reprezentanţe diplomatice s-au plâns direct guvernului grec care a promis să îl mute pe acest diplomat lipsit de tact. Acesta din urmă a negat, chiar dacă este un aspect cunoscut de toată lumea.

— Cui vinde aceste vize?

— În principal traficanţilor. Kosovarul de rând nu îşi poate permite o viză Schengen la o mie de dolari. Dar, pentru unul ca Faruk Dervishi, este perfect.

— Cu siguranţă nu a depus un dosar pe numele său, obiectă Malko. Dacă această secretară refuză să coopereze, nu vom da de nimic.

Karin îi adresă un zâmbet ironic.

— Este o fată *foarte* drăguţă. Cu siguranţă o să reuşeşti.

*

* *

Agron Leka citea ziarul aşezat în spatele cafenelei *Metro*

situată la capătul bulevardului Garibaldi.

Unul din fiefurile jurnaliştilor şi oamenilor din KSHIK ale căror birouri se aflau practic peste drum. Albanezul privea fix la pagina ziarului *Koha Ditore,* relatând moartea unui anume Bekin Zeka, doborât dintr-un motiv necunoscut în cimitirul unde mergea să depună flori pe mormântul mamei sale.

Numele nu îi zicea nimic, dar fotografia, da: era „Noli", cel care împinsese doi dintre călugării din Decani sub ghilotina improvizată...

Articolul nu menţiona nimic de legăturile lui cu Serviciile sârbe... Poliţist apreciat, tată de familie, ducea o viaţă fără probleme, aparent.

Agron Leka împături ziarul. Lichidarea reţelei continua... De acum înainte, era sigur că, pentru un motiv pe care nu îl cunoştea, sârbii deciseseră să-i suprime pe cei care îi serviseră, chiar împotriva voinţei lor... Poate din cauza reacţiilor în urma masacrării celor cinci călugări ortodocşi. Ordinul venise totuşi de la Belgrad.

Era clar că sârbii voiau să şteargă orice urmă legată de această operaţiune.

Timp de câteva clipe, agentul imobiliar fu tentat să meargă la KPF să ceară protecţie. Doar că remediul risca să fie mai rău decât se aştepta. Odată descoperit şi făcute mărturiile, după alegeri, oamenii din UCK l-ar urmări fără milă...

Trebuia deci să câştige timp. Nu ar putea să îşi abandoneze la nesfârşit afacerea. Îndepărtă gândurile întunecate. Familia Mulluki îl trimitea la frontiera cu Muntenegru să caute o importantă încărcătură de ţigări, împreună cu alţi doi membri ai *bandei.* Cel puţin, în acest timp, va fi în siguranţă.

*

* *

Malko decisese să acţioneze conform instinctului său. Îl invitase pe Enver Kastriot să ia masa cu el la *Prichat.* În timp ce degustau câţiva ardei iuţi, specialitatea casei, începu direct:

— Enver, zise el, m-aţi ajutat mult. Mai am nevoie de un sprijin.

Eternul zâmbet al funcţionarului din Ministerul de Interne se accentuă şi mai mult.

— Ştiţi că voi face tot posibilul.

— Cunoaşteţi o anume Fati Serikata?

O umbră trecu prin privirea albanezului, dar răspunse aproape fără ezitare.

— Da. De ce?

— Lucrează la misiunea greacă, continuă Malko, şi este implicată în traficul cu vize Schengen. Desigur, nu ştiaţi, adăugă el.

Privirea lui Enver Kastriot derapă şi zise cu o voce nesigură:

— Nu, bineînţeles! Era la noi, totuşi…

— OK, zise Malko, nu vreau să-i fac vreun necaz. Doar am nevoie de ea să îmi spună dacă a primit vreo cerere de viză pe numele lui Faruk Dervishi. Nimeni nu va şti nimic şi o voi recompensa.

— Înţeleg, făcu Enver Kastriot, mult mai uşurat. Ce aşteptaţi de la mine?

— Să o contactaţi ca să accepte să discute cu mine şi să coopereze. Aveţi telefonul ei, presupun?

— Da, bineînţeles.

— Puteţi să o sunaţi. *Acum.* Este urgent.

Enver Kastriot nu discută şi îşi luă telefonul.

Conversaţia nu dură mult.

— Va fi în seara aceasta, la ora 19:00, la barul *Miley's,* pe Garibaldi.

— Cum o voi recunoaşte?

— Mi-a cerut să vin cu dumneavoastră. Apoi, o să vă las singuri.

*

* *

Oleg Vatruşin scosese din seiful misiunii ruse un dosar însemnat cu trei dungi roşii, semnificând că nu putea fi consultat decât de şeful Rezidenturii FSB şi că trebuia repus imediat în seif. Înainte de a ajunge la Pristina, trecuse pe la Moscova. Era un cadou de la KOS sârb pentru GRU care, la ordinul expres al lui Vladimir Vladimirovici Puţin, îl transmisese către FSB: lista tuturor agenţilor sârbi în Kosovo. GRU o obţinuse de la omologii lor din KOS după negocieri şi un schimb de avantaje corespunzătoare, cum ar fi lista agenţilor americani în Balcani cunoscuţi de către sârbi.

Puţini oameni la Belgrad erau la curent cu acest „cadou". BIA

era mult mai puţin apropiată de ruşi decât militarii. Iar membrii acestui Serviciu nu ar fi apreciat să le fie furată comoara. Şi ei puteau avea încă nevoie de aceşti agenţi în perioada de agitaţie care se anunţa odată cu independenţa Kosovo.

Oleg Vatruşin primise ordin de la Moscova să facă orice pentru ca procesul de independenţă să eşueze, fără, totuşi, să angajeze, agenţii FSB care trebuiau să rămână la distanţă. Nimic nu trebuia să lege Rusia de aceste „incidente”. După masacrul din Decani, se ordonase şi eliminarea călugăriţelor din Drenica, dar, din nefericire, această operaţiune eşuase parţial.

Deci, trebuia organizată o alta. Avea deja o idee excelentă: să tragă obuze de mortier peste Patriarhatul ortodox situat lângă Pec. Chiar dacă aceasta nu făcea prea multe victime, va agita spiritele.

Chiar în acea dimineaţă, unul dintre adjuncţii săi însărcinat cu urmărirea criminalităţii organizate îi adusese un raport uimitor. Conform raportului, trei crime recente comise de profesionişti nu ar fi datorate unor reglări de conturi între clanuri criminale. FSB deţinea un excelent informator în persoana lui Ahmet Mulluki, care, datorită activităţilor sale în Kazakhstan, era interesat să păstreze relaţii bune cu FSB.

Oleg Vatruşin verificase atunci ipoteza care îi fusese semnalată: şi dacă era o altă cauză?

După examinarea listei agenţilor sârbi din Kosovo, găsise cele trei nume. Toţi erau membri ai reţelei lui „Vula”.

Ce însemna aceasta? Cu siguranţă nu erau kosovarii, iar sârbii şi mai puţin. Americanii ori britanicii nici atât; ei nu ar fi procedat în acest mod. Nu mai rămânea decât o posibilitate. „Vula” îşi elimina oamenii. Fără să fi primit ordin şi fără un motiv aparent.

Ceea ce era şi mai neliniştitor.

Rusul căută numărul telefonului mobil prin care îl contacta pe „Vula” şi îl formă.

Pentru prima dată de când era la post în Pristina, numărul nu răspunse. În Kosovo, nu era mesagerie, dar se putea afla numărul care sunase. Cel al rusului, în caz de interceptare, nu ar duce nicăieri. Corespundea unei cartele cumpărate de o terţă persoană sigură. Oleg Vatruşin se convinse că „Vula” îl va suna. Era de neconceput ca un şef de reţea să se insubordoneze superiorilor săi.

*
* *

— Iat-o, anunţă Enver Kastriot. Uite, este cu o prietenă.

Miley's avea specific englezesc, cu canapele adânci şi muzică plăcută. Două tinere erau aşezate pe canapeaua din fund. Fermecătoare, foarte machiate, brunete, cu pulovere muiate. Enver Kastriot făcu prezentările. Fati avea o gură cărnoasă foarte roşie, o privire arzătoare şi vorbea ceva engleză. Prietena ei, Sabrija, era la fel de picantă, cu un nas cârn şi păr lung negru căzând în valuri pe umeri.

Enver Kastriot discută puţin cu ele, apoi se întoarse spre Malko.

— O să mâncăm repede, după care vă las împreună. Mergem la *Renaissence,* nu este departe.

Cele două fete se ridicară.

Fati Serikata purta un pulover din lână fină neagră şi o minijupă din ecose ţinută cu un ac de siguranţă mare, ce contrasta cu ciorapii negri şi ghetele cu tocuri de 12 centimetri. Sabrija arbora, şi ea, un pantalon care părea desenat pe fundul cambrat.

Malko se întrebă dacă această sulfuroasă angajată a grecilor îl va conduce la Faruk Dervishi. Era ultima lui carte.

CAPITOLUL XXII

Faruk Dervishi privea numărul care se afişase de două ori pe telefonul mobil de Muntenegru. Cel al „controlorului" său, omul căruia sârbi îl vânduseră. Şi care deţinea toate probele mârşăviilor lui. Primul lui reflex fusese să ignore aceste apeluri. Nu mai intenţiona să lucreze pentru ruşi sau pentru altcineva. Tocmai îşi schimba viaţa…

Doar că, nu putea să îl ignore pe „Marimanga". Acesta din urmă era capabil să transmită dosarul său unor oameni care l-ar folosi cu intenţii foarte rele. Ruşii nu aveau sentimente.

Decise deci să aştepte până a doua zi ca să îi răspundă. De acum înainte avea timp să se gândească la ce avea de făcut… îşi luă geanta şi se duse în garaj. Toţi martorii capabili să îl identifice trebuiau eliminaţi înainte de plecarea sa… Când ieşi, se lăsase noaptea. O luă pe strada Prizen. „Togeri” nu se aştepta probabil la vizita lui. Locuia singur într-un apartament în partea de sud a oraşului.

Eliminarea lui nu trebuia să pună prea mari probleme. Dacă totul decurgea bine, mergea apoi până la Dakovica, unde locuia „Sultani”. Acolo, trebuia să fie mai delicat, căci acesta lucra ca şef de sală într-un restaurant, era căsătorit şi avea copii.

Dacă Faruk Dervishi reuşea să îl prindă la restaurant, era bine. Altfel, ar fi obligat să îi elimine toată familia.

După aceea, nu mai rămânea decât unul singur.

*

* *

Fusta ecosez nu înceta să se mişte, descoperind marginea broderiei negre a ciorapului şi o fâşie largă de piele albă, deasupra. Fati Serikata nu părea prea deranjată de exhibiţionismul ei. Privirea sa nu o evita deloc pe a lui Malko, ci din contră. În aşa măsură încât acesta se întreba dacă ceea ce Enver Kastriot îi spuse era adevărat.. Tânăra albaneză părea mult mai orientată spre o aventură decât spre o colaborare de afaceri. Ceea ce nu era de mirare: viaţa era dură în Kosovo, cu 60 şomaj. Chiar şi „alesele” care lucrau pentru străini câştigau puţin pentru un trai decent. Atunci, multe fete nu ezitau să iasă cu străini, nu numai pentru a fi invitate la restaurant unde să primească cadou un meniu.

Enver Kastriot tocmai plecase, luând-o cu el pe Sabrija, pentru a-l lăsa pe Malko doar cu albaneza. O pianistă cânta pe scenă. Malko nu abordase încă subiectul vizelor. Trebuia mai întâi să o apropie pe Fati. Pentru asta, recursese la arma fatală: o sticlă de şampanie Taittinger Comtes de Champagne. Efectiv, cu cât se golea sticla, cu atât Fati Serikata se arăta mai alintată, expediindu-i priviri tot mai directe. Era timpul să o „redefinească”.

Un băiat de 8 ani deschise uşa şi fugi imediat, în sinea lui, Faruk Dervishi înjură, dar era prea târziu. Un bărbat tocmai apărea din spatele copilului. Omul se opri brusc, recunoscându-l

pe şeful reţelei sale. Pupilele i se închiseră.

— Ce se petrece? întrebă el. Nu m-aţi sunat?

Faruk Dervishi avea mâna băgată în geanta de piele pe care o ţinea agăţată de umăr. Cu un gest natural, scoase pistolul PKK cu amortizor.

— Nu, este adevărat, recunoscu el, trăgând un glonţ în faţă lui „Togeri”.

Acesta din urmă se prăbuşi aproape pe loc, cu un ţipăt sufocat. Faruk Dervishi îi mai trase încă două gloanţe în cap în timp ce acesta zăcea, chircit pe jos. Se pregătea să plece, asumându-şi riscul să îl lase pe băieţel drept martor, când apăru o femeie care văzu cadavrul şi începu să ţipe. De această dată, nu mai avea de ales.

Ţinti, cu braţul întins. Mai întâi în pieptul femeii, apoi, când aceasta căzu, îi mai trase două gloanţe în cap. Uneori, femeile aveau o viaţă grea. Încă ezita, când puştiul care deschisese uşa apăru, atras de ţipătul mamei sale. Se agăţă de picioarele lui Faruk Dervishi plângând şi nici nu realiză când ucigaşul îi trase un singur glonţ în creştet, aproape la verticală.

Deja, acesta din urmă se retrăgea. Se întoarse spre scări şi regretă că nu închisese uşa. Din fericire, nimeni nu îl văzuse intrând în imobil. Plecă înapoi spre Pristina.

Era prea târziu pentru a-şi termina curăţenia.

*

* *

— Ce faceţi la ambasada Greciei? întrebă Malko.

— Mă ocup de vize, pregătesc dosarele pentru şeful meu, Dyonisos Agion.

— Sunt multe cereri?

Ea pufni şi îşi duse mâna deasupra capului.

— Multe! Dar nu se dau la toată lumea. Atena este foarte dificilă.

Era momentul să avanseze.

— Enver mi-a zis că uneori se poate aranja, remarcă Malko.

Fati Serikata mormăi ceva ce semăna şi a „da” şi a „nu”. El insistă:

— Pot să vă ajut cu mulţi bani.

Tânăra albaneză îi aruncă o privire neagră.

— Nu vreau bani! Îmi plăceţi! Eu nu sunt curvă. Mă enervaţi.

Vroise probabil să spună „mă excitaţi”.

Din cauza nervozităţii, fusta ecosez se ridică şi mai mult şi Malko zări fugitiv marginea unui chilot negru. Se grăbi să o liniştească:

— De afaceri vorbeam!

Fati Serikata bombăni:

— Ce afaceri? Dumneavoastră nu aveţi nevoie de viză.

— Eu, nu, preciză Malko, dar un amic albanez vrea una. Se poate?

Fără să răspundă, Fati Serikata mormăi:

— Se mai poate nişte şampanie?

Malko îşi zise că dacă ar accepta, ar fi obligat să o care în spate.

— Mergem, propuse el. Suntem ultimii.

Deloc contrariată, albaneza bâigui:

— Mire. (Bine).

Patronul hippie îi conduse până la uşă cu plecăciuni. Abia ajunşi în curtea întunecată, Fati Serikata se agăţă de gâtul lui Malko, înfigându-i o limbă îmbibată cu Taittinger Brut până la amigdale. Mişcarea bazinului ei lipit de al lui era şi mai explicită.

— Mă enervaţi! repetă ea.

Ea era cea care începea să „îl enerveze” şi îşi dădu seama. Încântată, îl trase imediat după ea, legănându-se, pe pavelele inegale.

— Unde locuiţi? întrebă Malko odată ajunşi în maşina 4x4.

Ea îi strecură o privire vădit provocatoare.

— Dumneavoastră, la *Grand Hotel?*

— Da.

— Mergem!

Dificil de discutat. Chiar dacă tentativa de recrutare eşua. Fati Serikata traversă holul sordid de la *Grand Hotel,* cu capul ridicat şi un mers uşor legănat. Imediat ce ajunseră în cameră, ea se opri în faţa lui Malko, cu un zâmbet lubric.

— Vă enervez?

Cu superbul bust care avea fermitatea orgolioasă a tinereţii, mini fusta ecosez şi picioarele lungi, era mai mult decât excitantă. Malko îşi zise că va fi infidel faţă de Karin Steyr, adăugând ipocrit că era pentru o cauză bună.

— *Pol (Da!)* făcu el zâmbind.

Imediat, Fati se lipi cu bazinul de el şi, ochi în ochi, şopti:

— *Ma fut! (Pune-mi-o!)*

Fără să priceapă albaneza, Malko înţelese imediat ceea ce voia.

De altfel, fusta ecosez era deja pe jos, descoperind un string şi ciorapi „stay-up” negri. Mâinile i se mişcau pe corpul lui Malko cu abilitatea unui infirmier SMURD care acorda ajutor unui rănit.

Era simplă. Mergând până la pat, se întinse, îl trase peste ea şi repetă:

— *Ma fut!*

Ceea ce el şi făcu. Era atât de excitată încât nu avu nevoie să îi ofere un orgasm. Fati îl sărută încă odată, apoi, ameţită de şampanie, murmură politicos *Natem e mire* (Noapte bună) şi adormi în ciorapi şi cu ghetele în picioare.

*

* *

Cu machiajul ruinat, ochii încercănaţi, trăsăturile şifonate, Fati Serikata era încă foarte seducătoare. Nu înceta să meargă între bufet şi masa la care se aşezaseră, în lugubra *breakfast room* de la *Grand Hotel.*

— Aici, foarte bun! făcu ea, fermecată.

Nu depăşea totuşi nivelul unei cantine. Cu gura plină de cornuri, se uită la ceas.

— Trebuie să plec!

Nu discutaseră încă nimic, albaneza trecând din pat direct la *breakfast.*

— OK, făcu Malko. Vreţi să câştigaţi zece mii de euro?

În faţa enormităţii sumei, Fati Serikata fu gata să se înece cu cornurile.

— Zece mii de euro! repetă ea. Pentru ce?

— Lucrez pentru guvernul american, explică Malko vorbind rar. Vreau să arestez un spion sârb care a cerut o viză Sehengen de la misiunea greacă. Dacă mă ajutaţi să îl demasc, câştigaţi zece mii de euro.

Ea se oprise din mâncat şi aproape că i se puteau vedea celulele nervoase curii lucrau. Statele Unite erau salvatoarele Kosovo, sârbii, inamicii ereditari. Iar zece mii de euro, o sumă enormă.

— Ce nume? întrebă Fati.

— Nu ştiu sub ce nume a cerut-o, explică Malko, dar este printre vizele „speciale”.

Nu voia să pronunţe numele lui Faruk Dervishi pe care risca să îl ştie.

Fati Serikata nu era proastă.

— *Mire*! făcu ea, iau lista şi vă sun. Ce număr?

— Prefer să ne vedem…

— *Mire.* La prânz în faţa ambasadei.

*

* *

Canalele de televiziune şi radio nu vorbeau decât de tripla crimă din Pristina. O întreagă familie ucisă de un criminal, inclusiv un băieţel de 8 ani. Se pierdeau în împrejurările crimei. Nimic nu fusese furat, nici un martor. Nimeni nu auzise nimic. Încă odată, se utilizase o armă cu amortizor…

Agron Leka închise televizorul, înspăimântat. Victima din ajun era cu el, în timpul expediţiei de la mănăstirea din Decani. Nu îl cunoştea decât sub numele de „Togeri”. Acum, îi ştia adevăratul nume: Tahir Sadiku. Şi îi era tot mai frică. Din cei zece oameni care participaseră la expediţie, în afară de „Vula” şi de el, şase fuseseră deja asasinaţi.

Criminalul ori criminalii aveau să îl găsească în cele din urmă… Decizia lui era luată: acum, avea să îi predea banii lui Ahmet Mulluki, şeful clanului şi candidatul la alegeri. Se duse pe jos la cartierul general instalat la *Diplomat.* Nu erau decât vreo douăsprezece persoane. Se duse la separeul cel mai apropiat de bar şi îl recunoscu pe tipul cu păr ondulat. Acesta din urmă ridică ochii spre el şi îi zâmbi.

— Totul a decurs bine?

— *Po.* Am banii.

— *Mire.* Pune-i acolo.

— *Kapo* (şefule), făcu albanezul, trebuie să vă vorbesc. Este important.

Bătrânul infractor văzu trăsăturile lui crispate, privirea înnebunită şi înţelese că era serios. Făcu semn celorlalţi doi tipi aşezaţi lângă el să îl lase singur şi îl invită pe Akron Leka să ia loc.

— Ce vrei? întrebă el. Muntenegrenii ţi-au făcut propuneri?

Celălalt scutură din cap.

— Nu, *kapo,* am nevoie de un sfat.

Ahmet Mulluki îl lăsă să vorbească. Agron Leka nu îşi mai putea exprima gândurile coerent. Mărturisea totul, trădările şi participarea la uciderea celor cinci călugări sârbi.

Ahmet Mulluki îl ascultă până la capăt. Creierul lui lucra cu toată viteza. Cerul îi oferea un cadou nesperat.

— Ai avut dreptate să îmi vorbeşti! concluzionă el. O să te protejez. Aşteaptă-mă acolo.

Agron Leka se duse în alt separeu şi şeful clanului îl convocă pe responsabilul cu protecţia sa.

— O să îl duci la casă, ordonă el, şi o să îl instalezi la primul etaj. Nimeni nu trebuie să ştie că este acolo. Şi mai ales, pune doi oameni să îl supravegheze.

Când Agron Leka plecă, încadrat de cele două gorile, Ahmet Mulluki îşi aprinse o ţigară şi începu să se gândească către cine îl va vinde pe prizonierul său.

*

* *

Fati Serikata ieşi fix la prânz din sediul misiunii greceşti şi urcă în maşina lui Malko. Abia ajunsă în maşină, îi întinse o foaie de hârtie cu vreo douăzeci de nume.

— Toate vizele speciale! anunţă ea.

El băgă lista în buzunar şi întrebă:

— Unde mergeţi?

— Magazinul Lazmi Latifi, bulevardul Garibaldi.

După 10 minute, se opriră în faţa unui butic elegant de pe bulevardul Garibaldi. Toată gama de pantofi şi ghete italieneşti. Cele mai mari mărci. Fati coborî, lăsându-l pe Malko la volan. Imediat, el examină lista pe care i-o dăduse: şaptesprezece nume, dar nu al lui Faruk Dervishi. Era de prevăzut... Decepţionat, se duse după ea în magazin.

Fati Serikata alesese ghetuţe modeste şi ţinea în mâini o superbă pereche de ghete lăcuite, cu vârfuri întărite cu alamă, numai bucle.

— Foarte frumoase, zise ea spre Malko lăsându-le la loc pe raft.

— De ce nu le luaţi?

Tânăra albaneză scutură din cap.

— Prea scump. Şapte sute şaizeci de euro!

Malko luă ghetele şi le puse la casă.

— Faceţi un pachet de cadou.

Înainte ca Fati să poată interveni, pusese deja bancnotele pe casă. Cu ochii strălucind, tânăra albaneză luă ghetele şi le strânse! A piept, zicând vânzătoarei:

— Nu le ambalaţi! O să le încalţ!

Când ieşi din magazin, se aruncă în braţele lui Malko.

— Sunt mult fericire!

Aşteptă să ajungă în maşină pentru a-i reamintii:

— Ieri, v-am promis zece mii de euro.

— Aţi găsit numele?

— Nu, recunoscu Malko.

Fati scutură din cap, totuşi întristată.

— Atunci, adio cei zece mii de euro.

— Depinde, zise Malko. Pot să îl recunosc pe acest tip. Sunt fotografii pe cererile de viză?

— Da, pe cerere şi pe paşaport.

— Bine, concluzionă Malko, acest bărbat a folosit cu siguranţă un paşaport fals, dar cu fotografia *lui.* Dacă aş putea vedea formularele de solicitare cu fotografii, l-aş găsi, dacă a cerut o viză.

Fati Serikata, admirându-şi ghetele, nu ezită prea mult.

— În seara aceasta, la ora 19:00, zise ea, aduc toate hârtiile.

*

* *

În fine, „Vula” răspunse. Oleg Vatruşin se strădui să păstreze un ton neutru.

— Am încercat să dau de dumneavoastră, remarcă el.

— Ştiu, zise albanezul, dar nu eram aici.

— Am o treabă pentru dumneavoastră.

— Bine.

— Ne vedem în acelaşi loc, mâine, la aceeaşi oră.

— Nu mâine! corectă „Vula”. Vă sun eu. Foarte repede.

Rusul rămase blocat. Era prima dată când agentul său nu i se supunea fără discuţie! Nu îşi revenise din surpriză când adjunctul lui intră în birou, cu un teanc de tăieturi din ziare şi redări de la posturile de radio şi televiziune. Tot ce era legat de crima din Pristina.

Oleg Vatruşin se duse la seif, cunoscând deja răspunsul.

Victima făcea parte din lista comunicată de sârbi... „Vula” continua să îşi lichideze reţeaua, îşi zise că erau şanse mari să nu îl revadă.

*

* *

— Ahmet Mulluki vrea să vă vadă, anunţă Enver Kastriot. Vă invită să luaţi masa cu el la *Pellumbi.*

— Ştiţi de ce? întrebă Malko.

— Nu.

— Credeţi că trebuie să merg? Nu este o capcană?

— Nu cred, dar luaţi-vă „baby-sitters”.

Malko se uită la ceasul Breitling. Era deja trecut de prânz.

— Foarte bine, concluzionă el. Trec să vă iau peste o jumătate de oră.

Chris Jones şi Milton Brabeck erau bucuroşi ca nişte prepelicari care ies din coteţ pentru a merge la vânătoare. După 3 zile de stat, simţeau mirosul prafului de puşcă.

— O să batem nişte răufăcători? întrebară ei cu lăcomie.

— Este posibil! recunoscu Malko.

Chris Jones scotoci prin valiză şi îi întinse o haină din piele care părea de fapt normală.

— Atunci, puneţi-vă vesta din Kevlar...

Indispus, Malko îmbrăcă haina prost croită, întrebându-se ce voia Ahmet Mulluki de la el.

Oamenii săi erau în faţa restaurantului şi când intră, patronul mustăcios şi umil se precipită spre el.

— Dl. Mulluki vă aşteaptă, zise el.

Dacă Malko i-ar fi cerut să îi lingă pantofii, ar fi făcut-o fără ezitare... Gorilele scrutară sala fără să identifice nimic suspect şi se aşezară în spatele lui

Malko. Ahmet Mulluki citea ziarul. Îl împături, îl invită pe Malko să ia loc şi îi zâmbi rece. Mai avea încă la mână urmele roşii de la furculiţă.

— Aţi fost neplăcut pentru mine, începu el, dar nu sunt supărat pe dumneavoastră.

— Pentru asta m-aţi chemat, să îmi cer scuze?

Infractorul albanez îşi accentuă zâmbetul.

— Nu. Pentru a discuta afaceri.

— Adică?

— Cunoaşteţi un anume „Vula”? Nu este numele lui adevărat. Un albanez care lucrează pentru sârbi.

Malko simţi cum pulsul îi creşte vertiginos. Cum de ştia Ahmet Mulluki de existenţa lui „Vula”?

— De ce?

— Cunosc un om care a participat la crimele comise de acest „Vula”. Printre care masacrarea celor cinci călugări din Decani. Este dispus să depună mărturie împotriva acestui bărbat pe care îl cunoaşte doar sub numele de „Vula”. Totuşi, îl poate recunoaşte fizic.

— Unde se află?

Ahmet Mulluki nu răspunse direct.

— Unul din fraţii mei se află la Haga, zise el, sub acuzarea de crime de război, deşi nu a făcut decât să pedepsească trădători precum acest „Vula”. Vreau să îl aduceţi pe fratele meu înapoi în Kosovo şi vă dau martorul.

CAPITOLUL XXIII

Malko rămase interzis. Cum pusese mâna Ahmet Mulluki pe un martor vital la care visa să ajungă? Şi mai ales, ce credibilitate avea această poveste? Semăna uimitor cu o combinaţie menită să obţină eliberarea fratelui său. Dar mai era o problemă enormă: cu Faruk Dervishi liber, acest martor nu folosea la nimic.

Ospătarul se apropie să ia comanda. Malko nu avea nici un chef să servească masa cu Ahmet Mulluki. Ignorându-l pe ospătar, preciză:

— Domnule Mulluki, am reţinut propunerea dumneavoastră. În ceea ce-l priveşte pe fratele dumneavoastră, nu am nici o influenţă asupra Tribunalului Internaţional de la Haga. Este evident că dacă îmi predaţi acest om, faptul nu ar putea decât să îi influenţeze favorabil soarta.

Ahmet Mulluki se transformase în statuie de piatră. Ochii lui mici negri străluceau ca agatele. Se aplecă peste masă, cu un rictus răutăcios.

— Domnule Linge, nu-l voi preda niciodată pe acest om la poliţie. Dacă nu îl vreţi, va dispărea. Pe veci. Cu secretele lui cu

tot. Nu este problema mea. Ştiu ce a făcut şi îi voi trage chiar eu, cu plăcere, un glonţ în cap…:

Văzând că Malko se ridicase, adăugă, arătând cu degetul spre el:

— Vă dau 3 zile de gândire. După…

Făcu un gest care arăta că ostaticul va fi executat. Malko nu răspunse, nu îi strânse mâna şi se îndreptă spre ieşire, escortat de patron, care afişa o dezolare perfect simulată.

Chris şi Milton îi acoperiră retragerea, mergând cu spatele. Decepţionaţi.

— Nu luăm masa? întrebă Chris Jones. Mi-e foame şi părea grozav localul.

— Doar aparent! îl asigură Malko; mergem la *Tiffany,* clientela de acolo este mai bună.

De acum, toate speranţele erau la Fati Serikata. Secretara de la ambasada greacă. Dacă, prin ea, punea mâna pe Faruk Dervishi, ostaticul clanului Mulluki devenea valoros. Şi era foarte hotărât să îl recupereze, chiar dacă trebuia să încercuiască reşedinţa familiei Mulluki cu trupe KFOR.

*

* *

Faruk Dervishi dormise ca un bebeluş. Lucrurile se prezentau chiar bine. A doua zi, şeful misiunii greceşti urma să se întoarcă. Expediţia sa la Frizren nu pusese probleme. Îi amintise de epurarea etnică din 1998, când erau curăţate anumite sate sârbeşti. Acum îi mai rămânea doar „Sultani”. Acesta locuia la Pristina şi era mai dificil de ajuns la el, dar atât timp cât „Tushi”, agentul imobiliar din Pec, era liber, nu îi folosea ia nimic să îl lichideze pe „Sultani”. Îşi zise că dacă ar vorbi cu secretara, ar reuşi probabil să dea de el.

După spusele Fetiei Serikata, şeful misiunii greceşti se întorcea a doua zi. Deci va avea viza Schengen repede. Apoi, ar face o ultimă tentativă pentru a finaliza curăţenia şi, oricare ar fi rezultatele, va fugi în Germania. Cum nu avea nimic de făcut, porni spre Pec. La fel, nici o maşină în faţa agenţiei lui „Tushi”. Îşi parcă maşina mai departe şi intră.

Liniştit, închise uşa şi întrebă:

— Patronul dumneavoastră s-a întors?

Secretara scutură din cap, dezolată:

— Nu. Mi-a telefonat. Încă nu se întoarce.

Faruk Dervishi îi zâmbi, privind fix în decolteul profund al puloverului ei bleumarin. Era puţin cam grasă dar apetisantă. Văzând direcţia privirii lui, secretara se destinse. Nu se alarmă nici când el se apropie şi întrebă pe un ton mai insistent:

— Am absolut *nevoie* să vorbesc cu el. Aveţi desigur o cale să daţi de el.

Atmosfera se schimbase brusc. Fata avu nevoie de câteva secunde să îşi revină şi îl asigură cu o voce încordată:

— Nu, vă asigur! Dar lăsaţi-mi numele dumneavoastră, o să i-l dau când va suna.

Faruk Dervishi se întoarse, merse până la uşă şi o închise cu cheia. De această dată, secretara simţi cum inima îi sare din piept. Faruk Dervishi se opri în faţa ei şi îi zise pe un ton sec:

— O să îmi spui imediat unde este.

Rămase mută. Patronul ei îi spusese unde era la Pristina, găzduit de nişte prieteni, punând-o să jure că nu spune nimic la *nimeni.*

— Nu ştiu, vă jur!

Faruk Dervishi se aplecă uşor şi când se ridică, ţinea în mâna dreaptă un pumnal lung a cărei teacă era fixată pe pulpa piciorului, invizibilă sub pantalon. Înţepă cu vârful pumnalului chiar sub carotida dreaptă a fetei.

— Dacă nu îmi spui adresa, te omor.

Ea se dădu înapoi, blocată de spătarul fotoliului, albă ca hârtia. Pe pipăite, încercă să ia telefonul. Imediat, vârful pumnalului apăsă şi lăsă să curgă o picătură de sânge. Faruk Dervishi se aplecă şi anunţă cu voce calmă:

— O să te omor, dacă nu îmi spui unde este.

Privirile lor se întâlniră şi ea simţi că nu era de glumă. Picioarele îi tremurau şi simţea sângele care îi curgea pe gât şi pe piept.

— La Ahmet Mulluki, zise ea pe o ton nesigur. Iată numărul la care îl pot suna.

Faruk Dervishi slăbi apăsarea cuţitului pe carotidă.

— Este bine! zise el.

Notă numărul, băgă carnetul înapoi în haina de pânză şi îi zâmbi secretarei, în timp ce băga mâna în geanta din piele. Când ea văzu pistolul Whalter PPK, fata scoase un ţipăt, ceea ce îi

permise lui Faruk Dervishi să îi tragă un glonţ în gură. Căzu în fotoliu, cu capul pe spate, ochii sticloşi, creierul bucăţi.

Faruk Dervishi închise uşa cu cheia şi se duse la maşină. Aşteptă să ajungă înapoi la Pristina pentru a suna de pe unul din telefoanele „sigure” la numărul pe care îl primise de la secretară. O voce de bărbat răspunse.

— Ahmet Mulluki? întrebă Faruk Dervishi.

— Nu este aici, făcu bărbatul şi închise.

Nu făcu altă tentativă. Refugiat la clanul Mulluki, „Tushi” era greu de atins. Ceea ce îi modifica planurile. Acum, nu mai avea decât să îşi recupereze viza Schengen şi să fugă.

*

* *

Malko pândea de 20 de minute gardul misiunii greceşti. Şapte şi douăzeci. Spera că Fati Serikata nu îi trăsese clapa. Apăru în cele din urmă, cu o geantă mare agăţată de umeri, încălţată cu frumoasele ei ghetele lăcuite, şi merse repede spre el. Cum ajunse în maşina 4x4, anunţă triumfătoare:

— Am documentele!

Întredeschise geanta şi îi arătă un teanc de paşapoarte kosovare, însoţite de formulare de cereri de vize.

— Bravo! făcu Malko.

— Trebuie să ne uităm acum, zise tânăra albaneză, dacă le păstrez la mine este foarte periculos.

Engleza ei era succintă, dar perfect inteligibilă.

Malko demară şi merse cam 100 de metri, pentru a nu rămâne în faţa sediului misiunii greceşti. Se opri în faţa misiunii Ungariei.

Fati Serikata îşi aprinse o ţigară, nervoasă, în timp ce el începea să răsfoiască cererile de viză pe care era câte o poză.

La al şaselea formular, pulsul îi sări în aer. Faruk Dervishi era uşor de recunoscut după fotografie. Ceva mai tânăr. Era sub numele de Hyzen Turboga, născut la Radac, pe 1 iulie 1956.

Notă toate datele şi înapoie documentele Fetiei Serikata.

— Tocmai ai câştigat zece mii de euro, anunţă el. Îi vei primi mâine dimineaţă.

— Este adevărat? întrebă ea, extaziată.

Însemnau destule perechi de ghete.

— Absolut! confirmă Malko, de altfel, cred că voi putea să ţi-i dau imediat...

Formă numărul Pamelei Bearden şi anunţă:

— Sunt în posesia informaţiei pe care o căutăm. Aveţi zece mii de euro în seiful dumneavoastră?

— Da, bineînţeles! confirmă americanca.

— Ei bine, pregătiţi-i, o sfătui Malko, sosesc. (Se întoarse spre Fati): Vreţi să duceţi înapoi documentele acum?

— Da.

— OK, mergeţi. Ne vedem aici peste un sfert de oră. Încă ceva. Când trebuie să vină acest bărbat să îşi recupereze paşaportul cu viză?

— Trebuie să mă sune mâine pe la ora 11:00. Dacă paşaportul este gata, va veni să-l ia pe la ora 19:00 de aici.

— Va fi gata?

— Da. Dl, Agion se întoarce mâine dimineaţă. Va semna toate vizele.

Malko fierbea de nerăbdare.

— Este formidabil! zise el. Pe curând.

Imediat ce ea se îndepărtă spre misiunea greacă, el porni spre cea americană. Abia se prezentă la poartă că placa din oţel se retrase în pământ.

Pamela Bearden îl aştepta trăgând din ţigară ca o nebună.

— Faruk Dervishi îşi va recupera mâine seară un paşaport cu o viză Schengen pe numele de Hyzen Turboga, anunţă Malko.

Pamela Bearden stinse ţigara în scrumieră. Extaziată.

— *That's wonderful! What's next? (Formidabil! Şi apoi?)*

— Punem mâna pe Faruk Dervishi, propuse Malko. Îl aducem aici şi, apoi, îl recuperăm pe tipul care poate depune mărturie împotriva lui. Chiar dacă trebuie să atacăm cu tunul reşedinţa lui Ahmet Mulluki.

— Nu va fi nevoie. V-am spus că este în legătură la „6". O să trimitem un mesaj. Anunţ pe cei de la Langley.

— Aşteptaţi! Nu îl vreau doar pe Faruk Dervishi care dansează pe o partitură care nu e scrisă de el. Îl vreau pe cel care a scris partitura. „Legătura" lui.

— Credeţi că va vorbi? Nu putem să îl…

Amuzat de acest acces de pudoare, Malko preciză:

— Nu am de gând să îl torturez dar cred că va prefera să vorbească şi să rămână în mâinile KFOR, decât să fie dat celor din UCK care îl vor tăia în bucăţi. OK. Să nu vindem pielea

ursului. Aveţi cei zece mii de euro?

Ea îi întinse un plic maro.

— Iată. În bancnote de o sută.

*

* *

Fati Serikata nu reuşea să îşi ia ochii de la frumoasele hârtii de o sută de euro. Când se întoarse spre Malko, avea ochii plini de lacrimi. Cu o voce răguşită, murmură:

— *Falemderit. (Mulţumesc.)*

Fati băgă banii în geantă. Malko demară, coborând spre centru.

— Veţi uita toate acestea, zise el, nu vorbiţi nimănui. Când acest bărbat vă va suna, îi veţi spune că totul este în ordine şi, mâine seară, îi veţi înapoia paşaportul cu viza.

— Şi după aceea? întrebă Fati Serikata cu o voce neliniştită.

— După aceea, nimic. O să vă duc eu acasă. În seara aceasta, nu vreau să fim văzuţi împreună.

— Dar vă voi mai revedea?

— Bineînţeles! Promise el.

Karin Steyr îl aştepta la *Tiffany* pentru a lua masa. Cu siguranţă, se făcuse foarte frumoasă.

*

* *

Faruk Dervishi, cu inima bătându-i cu putere, se apropia de misiunea greacă la volanul vechiului Renault grena. Ajunsese mai devreme, dar nu voia să rişte să o scape pe Fati Serikata. Nici nu mai încercase să mai dea de „Tushi”. Agentul imobiliar ştia de acum înainte la ce să se aştepte. Bineînţeles, lăsând doi martori în urma lui, Faruk Dervishi îşi asuma un risc, dar nu avea deloc de ales.

Se opri în momentul în care secretara lui Dyonisos Agion ieşea din sediu. Se îndreptă cu paşi repezi spre maşina lui şi, abia urcată, îi întinse paşaportul.

— Iată. Viza este deasupra.

Faruk Dervishi verifică atent, apoi întrebă:

— Nu au fost probleme?

— De ce? Aţi plătit.

Albanezul băgă paşaportul în buzunar şi propuse:

— Vă conduc?

— Nu, mulţumesc, o să mă întâlnesc cu o prietenă la barul *Pi,* aproape.

Coborî din maşină, îndepărtându-se spre capătul străzii 24 Mai. Faruk Dervishi, puţin mirat, îşi zise că se temea să nu fie văzută cu un „client”. Reporni, trecând prin faţa misiunii greceşti, iar după 100 de metri ajunse la intersecţia cu strada Selim Berisha care cobora spre oraş.

Trebui să frâneze; un 4x4 venea spre el, rulând pe contrasens căci strada era cu sens unic. Faruk Dervishi se opri şi se pregătea să dea cu spatele, fără să se deranjeze, pentru că sensurile unice erau rareori respectate. Brusc, pulsul îi crescu vertiginos, distingând în spatele parbrizului o figură cunoscută. Cea a agentului CIA Malko Linge!

Cel care îl suspecta.

Nu putea fi o coincidenţă. Fusese trădat! Dacă ar fi fost cu Fati, i-ar ti smuls sânii. Maşina 4x4 bloca strada îngustă, împiedicându-l să înainteze. Furios, băgă în marşarier şi apăsă acceleraţia. Nu avu timp să parcurgă mai mult de 100 de metri.

Un enorm 4x4 Cadillac Escalade tocmai apăru în spatele lui. Îl ciocni, lovind spatele maşinii Renault, şi Faruk Dervishi fu lipit în scaun de violenţa loviturii.

Timp de câteva secunde, nu reacţionă, apoi duse mâna dreaptă spre podea pentru a-şi recupera pistolul Scorpio. Tocmai îl apucase când cele două portiere se deschiseră în acelaşi timp.

— Freeze!

Uriaşul cu ochi gri care lansase ordinul îndreptă spre el un revolver a cărui ţeavă i se păru enormă. Un 357 Magnum. La această distanţă, craniul i-ar exploda ca un măr stricat. Faruk Dervishi întoarse uşor capul şi văzu, de cealaltă parte, un pistolet automatic, îndreptat spre el de un tip care părea geamănul primului.

Avu timp să îi recunoască pe cei doi „baby-sitters” ai agentului CIA când, cu mâna stângă, uriaşul îi smulse Skorpio şi îl aruncă afară. Apoi, o mână enormă îl apucă de haina din pânză, scoţându-l din maşină, cu tot cu geantă. Era literalmente dus pe sus până la Escalade şi aruncat înăuntru, sub ameninţarea pistolului 357 Magnum. Enormul 4x4 împinse în lateral ce mai rămăsese din maşina Renault. Cinci minute mai târziu, intrau în misiunea americană, ale cărei grilaje negre se închiseră imediat.

Faruk Dervishi fu scos din Escalade, încătuşat, şi dus într-un birou unde îl obligară sa se aşeze pe un scaun. Încă nu îşi revenise când Malko Linge intră şi el.

— V-am căutat mult timp, domnule Dervishi, zise el.

Faruk Dervishi încercă să se răzvrătească.

— Ce vrea să însemne asta? Sunt cetăţean kosovar, membru al KPF. Nu aveţi nici un drept să mă trataţi astfel. Este o răpire.

Malko încuviinţă.

— *Este* o răpire. Dar dumneavoastră nu sunteţi doar membru al KPF. Sunteţi „Vula”, un agent al SDB de ani buni, vinovat de numeroase crime. Ultima fiind uciderea atroce a cinci călugări ortodocşi de la mănăstirea din Decani.

— Ce poveşti! protestă albanezul.

— Cunoaşteţi un anume Agron Leka? „Tushi” în reţeaua dumneavoastră. A participat la operaţiunea împotriva călugărilor. Este dispus să depună mărturie împotriva dumneavoastră.

De această dată, Faruk Dervishi încasă lovitura. Malko profită de moment.

— Prietenii dumneavoastră sârbi v-au trădat. Am lista membrilor reţelei dumneavoastră. Printre care şi cei pe care i-aţi asasinat pentru „a face curăţenie”. Vă pregăteaţi să părăsiţi Kosovo cu o viză Schengen pe un paşaport fals sub numele Hyzen Turboga.

Faruk Dervishi, copleşit, rămase tăcut. Malko fu cel care rupse tăcerea.

— Domnule Dervishi, aveţi de ales între diferite posibilităţi. Cea mai plăcută este să vă predaţi voluntar şi să cereţi să fiţi judecat de Tribunalul Penal Internaţional de la Haga. Desigur, riscaţi destui ani de închisoare, dar veţi rămâne în viaţă. Dacă refuzaţi această soluţie pe care o preconizez, vă voi da pe mâna lui Kadri Butka. Cred că veţi regreta apoi că nu sunteţi la Haga. Doar că, pentru a beneficia de această favoare, va trebui să îndepliniţi o condiţie.

— Care? întrebă Faruk Dervishi, cu o voce gâtuită.

— Ştiu că nu sârbii au ordonat masacrul de la mănăstirea din Decani, zise Malko. Vreau numele celui care v-a dat ordinul.

CAPITOLUL XXIV

Faruk Dervishi rămase tăcut secunde interminabile. Malko se ruga în sinea lui. Albanezul nu avea mare importanţă. Putea fi înlocuit. Din contră, dacă nu tăia capul şarpelui, întreaga lui anchetă nu folosea la mare lucru. Mai erau încă sute de agenţi sârbi disponibili în Kosovo.

— Nu îi cunosc numele! zise în cele din urmă albanezul.

— Vă bateţi joc de mine!

Kosovarul scutură din cap.

— Nu, îl cunosc sub pseudonimul de „Marimanga”. Şi ştiu că lucrează la ambasada rusă.

— Cam cum arată?

— Este un tip la vreo 50 de ani, corpolent, faţa rotundă, brunet. Este mereu bine îmbrăcat. Poartă un ceas foarte mare la mână.

Malko îşi ascundea bucuria. Sârbii nu îl minţiseră! Cedaseră sau vânduseră reţeaua de agenţi din Kosovo ruşilor. Adevăratul nume al „omului de legătură” al lui Faruk Dervishi conta prea puţin. Problema era să scape de ei. Dacă s-ar şti descoperit, ar pleca la Moscova şi graţie imunităţii diplomatice, nimic nu i se putea întâmpla. Îl va înlocui un altul.

— Bine, concluzionă Malko, trebuie să verificăm această informaţie. Până atunci, rămâneţi aici.

Lăsându-l pe Faruk Dervishi sub paza lui Chris Jones şi Milton Brabeek, se duse în biroul Pamelei Bearden.

— Sunt ruşii! anunţă Malko.

Pamela Bearden ascultă relatarea lui Malko cu atenţie, dar, în timp ce se aştepta la o explozie de bucurie, o simţi foarte reticentă.

— Îl putem crede pe Faruk Dervishi, când implică un agent al FSB? întrebă ea.

— Nu este decât o singură modalitate să aflăm, răspunse Malko. Să aranjăm o întâlnire între Dervishi şi „legătura” sa, să verificăm dacă a spus adevărul.

— Aşa este, admise americanca. Dar nu credeţi că ar fi mai normal să dăm acest om pe mâna KPF?

Malko simţi cum îi sare muştarul.

— Va fi eliberat în 48 de ore. Niciodată nu va recunoaşte şi kosovarii vor vrea să îl protejeze, chiar dacă l-ar elimina mai târziu.

— Nu prea îmi plac aceste metode, recunoscu Pamela Bearden. Suntem în ilegalitate totală. Aţi răpit pe acest om şi este reţinut într-o clădire oficială americană. Voi fi obligată să îl anunţ pe şeful misiunii. Dumneavoastră aţi reuşit magnific, dar mă întreb dacă nu ar fi mai bine să ne oprim aici şi să îl predăm pe Faruk Dervishi autorităţilor competente.

Malko răspunse sec:

— Deci, nu vreţi să ştiţi *cine* vrea să arunce această ţară în război. Faruk Dervishi nu este decât un executant.

Încurcată, responsabila CIA în Kosovo aprinse o ţigară.

— OK, zise ea în cele din urmă. O să anunţ la Langley şi vom face ce vor zice ei.

Malko ieşi din biroul americancei, furios. Totul ilustra perfect porecla CIA: CYA – *Cover Your Ass*[20]*.* Pamela Bearden, care se mai gândise, îl prinse din urmă pe hol.

— O să cer la „6” să intervină pe lângă Ahmet Mulluki, pentru ca acest martor să poată depune mărturie împotriva lui Faruk Dervishi. Dacă va trebui să îl predăm autorităţilor, aceasta va face dosarul mai solid. Dar nu trebuie să treneze prea mult treaba. Dacă această răpire ajunge la urechile anumitor persoane, voi plăti foarte scump.

Pamela Bearden rămase mută ca un peşte. Plecând, Malko îi zise:

— Încercaţi să verificaţi totuşi dacă semnalmentele date de Faruk Dervishi corespund unuia dintre membrii ambasadei ruse. Chiar dacă nu vreţi să folosiţi această informaţie.

*

* *

Malko era încă sub efectul furiei din ajun când intră în biroul Pamelei Bearden. Ştia că, graţie decalajului orar, aceasta avusese destul timp să se consulte cu Langley.

Americanca arbora un zâmbet radios!

— *Well done*[21]! zise ea. Langley a dat undă verde pentru a

[20] Păzeşte-ţi fundul.

[21] Bine jucat.

organiza – dacă este posibil – o confruntare între Faruk Dervishi şi „legătura” sa, orice ar fi. Pe de altă parte, „6” mi-a promis să îl forţeze pe Ahmet Mulluki să ne predea martorul cheie.

Numai veşti bune… Malko se aşează, mai calm.

— Bine, zise el. Să presupunem că „omul de legătură” este un rus. Ce facem?

Pamela Bearden scutură din cap.

— Nimic, zise ea.

— Cum, nimic?

Americanca aprinse o ţigară pentru a înfrunta privirea glacială a lui Malko.

— Trebuie mai întâi identificat, argumentă ea. *Rezidentul* FSB de la Pristina corespunde efectiv descrierii date de Faruk Dervishi. Se numeşte Oleg Vatruşin. Ideea celor de la Langley este să obţinem o mărturie detaliată a lui Faruk Dervishi, cu recunoaşterea fotografiei „legăturii” sale şi să emitem un protest oficial, dar secret pe lângă autorităţile ruse.

— Ruşii se vor prăpădi de râs! zise Malko. Protestele platonice sunt complet ignorate.

— Posibil, recunoscu Pamela Bearden, dar vor şti că deţinem probe ale implicării lor în această crimă abominabilă şi că putem să le facem publice…

Din nou, Malko fierbea.

— Iar cu Faruk Dervishi?

— Odată obţinută mărturia lui, îl vom preda autorităţilor din Kosovo.

— Care îl vor elibera foarte repede…

Americanca făcu un gest dezamăgit.

— Înţeleg frustrarea dumneavoastră, dar sunt ordinele de la Langley.

— Deci, în cel mai rău caz, Oleg Vatruşin va fi rechemat la Moscova.

— Probabil, acceptă ea.

Malko rămase tăcut un timp. Se abţinea foarte greu să nu plece trântind uşa. Apoi, o altă idee îi încolţi în minte şi se forţă să râdă.

— Foarte bine, o să încerc să organizez această întâlnire.

Uşurată de aparenta înţelegere, Pamela Bearden adăugă, pe un ton confidenţial:

— În afară de reţinerile de ordin politic, mai este tradiţia! Între marile Servicii, sunt lucruri care nu se fac.

— Înţeleg, admise Malko. O să respectăm tradiţia. Până atunci, merg să îl văd pe Faruk Dervishi.

*

* *

Poliţistul kosovar părea că îmbătrânise cu 10 ani într-o noapte.

— Scoateţi-i cătuşele, ceru Malko lui Chris Jones.

În timp ce Faruk îşi freca încheieturile, cu un aer absent, Malko îl anunţă:

— Domnule Dervishi, responsabilii de aici sunt de acord să nu vă predăm autorităţilor kosovare, ci direct Tribunalului de la Haga. Veţi scăpa deci. Evident, este o condiţie. Vreau să ştiu sigur cine este „legătura" dumneavoastră. Iar pentru aceasta, nu este decât o metodă...

Oleg Vatruşin tresări recunoscând vocea lui „Vula". Erau 4 zile de când nu avea nici o veste de la el şi, în realitate, nu mai aştepta. Redactase deja raportul său pentru Moscova, în care prezenta lichidarea reţelei lui şi cerea instrucţiuni.

— Trebuie să vă văd, anunţă „Vula". Astăzi.

— Unde?

— Ca şi ultima dată, zise kosovarul. La ora 16:00. Este foarte important, adăugă ei înainte de a închide.

Agentul FSB se gândi câteva secunde: era o ofertă pe care nu o putea refuza. Trebuia doar să îşi ia anumite măsuri de precauţie.

*

* *

Parcul Germaya era pustiu în acel sfârşit de după-amiază, iar terasele restaurantelor erau goale. Deşi soarele era încă sus, aerul era răcoros.

Oleg Vatruşin, parcase maşina 4x4 lângă restaurantul *Villa Lira.* După ce se învârtise puţin prin zonă, intră pe una din potecile care duceau în pădure, pe flancul dealului. Trei sute de metri mai departe, îl văzu pe „Vula", aşezat pe o bancă, fumând o ţigară. Rusul se apropie fără ca el să se mai ridice. Îl apostrofă pe kosovar.

— Ce se întâmplă? De ce nu aţi venit la celelalte întâlniri?

— Nu le vedeam utilitatea, răspunse „Vula" pe un ton calm.

Rusul tresări.

— Nu vreţi să vă mai supuneţi ordinelor?

„Vula” ridică uşor din umeri.

— Nu mai vreau să lucrez pentru dumneavoastră şi nici pentru alţii. O să părăsesc Kosovo.

— De aceea v-aţi lichidat reţeaua?

— Reprezentau pentru mine un risc de securitate, zise „Vula”.

Oleg Vatruşin nu clipi. Cu mâna stângă se juca cu mătăniile din ambră.

— *Dobre,* făcu el, cred că nu veţi mai reveni asupra deciziei.

— Exact.

— *Dobre,* repetă el. În acest caz, nu ne vom mai revedea.

Faruk Dervishi se ridică de pe bancă şi, trecând prin faţa rusului, începu să coboare poteca. Oleg Vatruşin îl urmă, cu mersul lui obişnuit, lent, legănându-se ca un urs, în timp ce plimba între degete mătăniile din ambră.

Parcurseră aşa vreo 100 de metri, apoi rusul îl strigă pe Faruk Dervishi.

— „Vula”!

Maşinal, albanezul se întoarse, cu o privire întrebătoare. Oleg Vatruşin se oprise, şi el.

*

* *

Boris Baikal fusese format în Spetnatz şi se încadrase în FSB după ce o rană suferită în Cecenia îi interzisese serviciul activ. Fusese bucuros să lucreze în afara Rusiei, ceea ce îi dubla salariul. În plus, într-un loc puţin periculos. Asigura protecţia apropiată a lui Oleg Vatruşin, numărul 1 din FSB în Kosovo. O muncă de rutină, dar nu neplăcută.

Cu o excepţie.

În acea zi, ajunsese la parcul Germaya cu maşina lui înmatriculată în Pristina, puţin înaintea lui Oleg Vatruşin, şi intrase în pădure, cu geanta sport în mână, după care îşi ocupase poziţia în locul indicat de şeful său. Acolo, scosese din geanta sport o puşcă Dragonov echipată cu lunetă şi amortizor şi îşi asamblase arma de lunetist în trupele Spetnatz. Apoi, aşteptase, văzându-i trecând mai întâi pe „Vula”, apoi pe Oleg Vatruşin. Acum, cei doi coborau spre zona unde se aflau restaurantele. Urmărea prin lunetă silueta bărbatului care îi

fusese desemnat. Pentru mai multă siguranţă, nu trebuia să tragă decât când acesta se oprea. Ar fi putut trage şi când mergea fără riscul de a rata, dar Boris Baikal era un soldat disciplinat. Apăsă pe trăgaci la câteva secunde după ce ţinta se întorsese. Cum îl văzu prăbuşindu-se, se ridică, demontă puşca Dragonov pe care o puse în geanta sport şi se grăbi să se îndepărteze.

Cu această armă, un singur glonţ era suficient. Gloanţe erau speciale, şi se fragmentau în momentul impactului. Nu trebuia să mai rămână nimic din ţinta sa.

*

* *

Oleg Vatruşin privi câteva secunde cadavrul lui „Vula”. Călătoria lui se termina acolo. Primise ordin de la Centru să îl elimine. Era prea periculos să lase un om cu un asemenea secret să dispară în natură. Şi cum se zicea în Rusia: „Nu e omul, nu sunt probleme”.

Din exces de zel, îl scotoci rapid, fără să găsească nimic. Mirosul fad de sânge îi provocă o senzaţie de rău. Nu agrea violenţa directă. Se ridică, după ce termină de scotocit, şi începu să coboare cărarea.

Nu parcursese 500 de metri când un bărbat apăru dintre copaci, în faţa lui, şi se opri în mijlocul potecii, ca şi cum îl aştepta.

Oleg Vatruşin simţi cum pulsul îi creşte foarte repede. Câţiva ani de lucru în FSB îi dăduseră un al şaselea simţ. Această apariţie nu îi zicea nimic bun. Cu atât mai mult cu cât Boris Baikal mergea deja spre ieşirea din parc iar el nici nu era înarmat.

Ajunse în dreptul necunoscutului şi se opri. Figura lui nu îi spunea absolut nimic.

— *Gospodine* Vatruşin? întrebă necunoscutul.

— Da. Cine sunteţi?

— Cred că numele meu nu vă va spune nimic, făcu Malko. Sunt prinţul Malko Linge şi lucrez pentru un Serviciu omolog cu al dumneavoastră.

Rusul schiţă un zâmbet lejer, liniştit de tonul calm al interlocutorului său.

— Ba da, ba da! Am auzit despre dumneavoastră. Cu diferite

ocazii.

— Eu l-am adus pe agentul dumneavoastră „Vula” aici, continuă Malko.

— De ce?

— Voiam să vă întâlnesc.

Oleg Vatruşin simţi cum stomacul i se contractă uşor.

— Aţi fi putut veni la Misiune. V-aş fi primit acolo cu plăcere.

— Sunt sigur, încuviinţă Malko. Dar nu aş fi fost la fel de liber ca aici.

— Ce vreţi să spuneţi?

Încetase să se mai joace cu bilele de ambră şi inima îi bătea cu putere.

— *Gospodine* Vatruşin, continuă Malko, dumneavoastră aţi dat ordin agentului dumneavoastră „Vula”, Faruk Dervishi, să extermine pe cei cinci călugări de la mănăstirea din Decani.

Cum rusul rămânea tăcut, Malko continuă:

— Nu am nevoie de confirmarea dumneavoastră, Faruk Dervishi a relatat totul.

Niciun răspuns. Malko dădu la o parte haina, pentru ca interlocutorul său să poată vedea mânerul unui Glock băgat la curea. Oleg Vatruşin păli uşor şi zise pe un ton nesigur:

— Ce vreţi să faceţi?

Malko zâmbi rece.

— Aveţi îndoieli?

Pusese mâna pe mânerul pistolului Glock şi îl scoase uşor de la curea. De această dată, rusul trebui să facă un efort uriaş de voinţă ca să nu îşi piardă sângele rece.

— Sunteţi nebun! zise el cu vocea gâtuită. Ştiţi foarte bine că urmez ordinele Centralei mele. Ca şi dumneavoastră.

— Ştiu, recunoscu Malko. Şi eu am primit ordine în privinţa dumneavoastră.

— Ce fel de ordine? întrebă Oleg Vatruşin.

— Să nu vă fac nici un rău! Aparţinem amândoi unui mare Serviciu. Sunt lucruri care nu se fac.

Trăsăturile rusului se destinseră puţin.

— Este adevărat, recunoscu el cu jumătate de zâmbet, trebuie să ne respectăm. Centrala dumneavoastră are perfectă dreptate.

— Este adevărat, confirmă Malko. Mai este şi tradiţia. Doar că, astăzi, nu vreau să respect tradiţia…

— Dar Centrala dumneavoastră a zis...

— Să vă cruţ, termină Malko. Dar nu o să conformez.

Oleg Vatruşin deschisese gura să îi răspundă când primi un glonţ în plină figură.

Sfârşit.

Instinctiv, Malko o împinse pe Karin Steyr strigând:

– Culcă-te!

Lăsă telefonul şi apucă de volan, pornind în marşarier. Era deja în şosea când bărbatul ieşit din camionetă ridică Kalaşnikovul şi deschise focul în direcţia Touareg-ului.

Ţinând o mână pe volan, Malko continuă să meargă în zigzag şi se lăsă şi el în jos. Era şi timpul. Mai multe gloanţe loviră parbrizul, mai întâi crăpându-l, apoi spărgându-l. Dacă nu s-ar fi culcat, Malko ar fi încasat cel puţin un glonţ în cap. Lovituri înfundate zguduiră maşina 4x4. Gloanţele loveau calandrul.

Brusc, capota se ridică şi veni peste parbriz. În acelaşi timp, Malko simţi cum Touareg-ul intră cu partea din spate în şanţ, cu capota ridicată şi farurile luminând cerul...

15,00

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-301-6

Distribuţie la:
telefon/fax (021)222.83.12;
(021)222.83.80
e-mail: editura@meteorpress.ro;
comenzi@meteorpress.ro

101 SAS AGENDA KOSOVO Gérard de Villiers